

(3. den schůze – 21. června 2006)

(Jednání zahájeno ve 13.03 hodin.)

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, milí hosté, dovoluji, abych vás přivítal na pokračování 12. schůze Senátu.

Nejprve vám sdělím omluvy. Omlouvají se senátoři Milan Špaček, Milan Balabán, Josef Palata, Tomáš Jirsa, Václav Roubíček, Josef Zoser, Josef Jařab, Robert Kolář a Jaromír Štětina.

Předpokládám, že máte identifikační karty a eventuální náhradní jsou v předsálosti Jednacího sálu.

Než se začneme věnovat pořadu naší schůze, konstatuji, že máme tři návrhy předložené v této chvíli bývalými poslanci. Vzhledem k ukončení jejich volebního období nemohou se našeho jednání zúčastnit, čili budeme je projednávat bez navrhovatelů. Návrh na změnu pořadu schůze vám byl rozdán na lavice. V souladu s usnesením Organizačního výboru č. 262 ze dne 20. června 2006 navrhuji tyto změny pořadu:

Nejprve doplnit na pořad 12. schůze Senátu body „Stanovisko mandátového a imunitního výboru k písemnému oznámení senátora Milana Šimonovského předsedovi Senátu o zvolení poslancem Parlamentu ČR a o vzniku neslučitelnosti funkcí“, a projednat jej jako bod č. 1 dnešního pořadu jednání, dále senátní tisk č. 362 – Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 178/2005 Sb., o zrušení Fondu národního majetku ČR a o působnosti ministerstva financí při privatizaci majetku ČR (zákon o zrušení Fondu národního majetku) a zákon č. 319/2001 Sb., kterým se mění zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů – projednat jako druhý bod jednání, dále senátní tisk č. K 75/05 – Zpráva Komise – Výroční zpráva za rok 2005 o vztazích s národními parlamenty – zařadit jako třetí bod, následně je to Informace vlády o výsledcích jednání Evropské rady konaného ve dnech 15. a 16. června 2006 v Bruselu a o pozicích České republiky jako čtvrtý bod, senátní tisk č. 328 – Vládní návrh, kterým se předkládá Parlamentu ČR k vyslovení souhlasu změna Úmluvy o fyzické ochraně jaderných materiálů přijatá ve Vídni dne 8. července 2005 diplomatickou konferencí svolanou k projednání navrhovaných změn – jako pátý bod, senátní tisk č. 364 – Návrh senátního návrhu zákona ústavně-právního výboru, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů – a to na 35. místo.

Dále byl návrh ze včerejší schůze Organizačního výboru vyřadit z pořadu 12. schůze Senátu body senátní tisk č. 246 – Petice k Reality show – žádost ředitele TV Nova o posunutí termínu projednávání.

Generální ředitel TV Nova mě požádal, aby projednávání této petice bylo zařazeno na pozdější termín, a to vzhledem ke čtvrtému a pátému jednání Městského soudu v Praze ve věci přezkoumání správního rozhodnutí Rady pro rozhlasové a televizní vysílání o udělení pokut v Reality show Big Brother. Dle názoru TV Nova by projednávání petice mohlo ovlivnit nestrannost a nezávislost soudcovského rozhodování a ohrozit tak její právo na spravedlivý proces.

Dále navrhuji vyřadit všechny návrhy senátního návrhů vrácených Senátů Poslaneckou sněmovnou k dopracování. Jedná se o tisky 331, 332 a 333 a bod „Volba vedoucích stálých delegací Parlamentu ČR do meziparlamentních organizací“.

To jsou mé návrhy. Všechny návrhy, které jsem vám v daném okamžiku přečetl, jsou návrhy Organizačního výboru, a buď se s nimi plénum Senátu ztotožní, a v tom případě to bude podle upraveného návrhu, který vám v daném okamžiku leží na stole.

Má někdo nějaký další návrh na změnu pořadu naší schůze? Pan senátor Jaroslav Kubera, prosím.

Senátor Jaroslav Kubera: Vážený pane předsedo, dámy a pánové, ústavně-právní výbor dnes na své schůzi přerušil projednávání senátního tisku č. 348 a já proto navrhuji, abychom tento tisk vypustili z pořadu jednání.

A dále navrhuji v souvislosti s tím, že Organizační výbor vypustil ty tisky, které byly vráceny k tzv. dopracování, abychom pro tuto chvíli vypustili i tisk č. 363 – Pravidla pro jednání Senátu o senátních návrzích zákonů vrácených PS k dopracování – a vrátili se k tomuto tisku společně s těmi tisky, které vrátila Poslanecká sněmovna. Děkuji.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Je tedy návrh na změnu programu v dalších bodech. Kdo další se hlásí? Nikoho nevidím.

Nechám tedy nejprve hlasovat o návrhu kolegy Jaroslava Kubery, což je usnesení ústavně-právního výboru, a to je vyřadit také senátní tisk č. 348.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro vyřazení tohoto bodu, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, stiskne tlačítko NE a rovněž zvedne ruku.

Hlasování č. 51 ukončeno. Registrováno 54, kvórum 28, pro 50, proti dva. Návrh byl schválen.

Nyní budeme hlasovat o druhém návrhu kolegy Kubery, a to je vyřadit tisk č. 363, což jsou „Pravidla pro jednání Senátu o senátních návrzích návrhů vrácených PS k dopracování“.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, stiskne tlačítko NE a rovněž zvedne ruku.

Hlasování č. 52 ukončeno, registrováno 56, kvórum 29, pro 42, proti osm. Návrh byl schválen.

A nyní budeme hlasovat o bloku, který navrhl Organizační výbor, tj. zařazení nových bodů a vyřazení některých bodů, tak jak jsem vám přednesl.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Hlasování č. 53 ukončeno. Registrováno 57, kvórum 29, pro 54, proti nikdo. Návrh byl schválen.

Nyní budeme hlasovat o celém změněném pořadu pokračování 12. schůze Senátu, tak jak jsme si ho odsouhlasili.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro, stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, stiskne tlačítko NE a rovněž zvedne ruku.

Hlasování č. 54 ukončeno. Registrováno 57, kvórum 29, pro 54, proti nikdo. Návrh byl schválen.

Tím máme stanoven pořad na dnešní projednávání.

Dříve, než začneme projednávat další bod, mám zde další omluvu, a to pana senátora Jana Hadravy z dnešního jednání.

A jsme u dnešního prvního bodu, kterým je

Stanovisko mandátového a imunitního výboru k písemnému oznámení senátora Milana Šimonovského předsedovi Senátu o zvolení poslancem Parlamentu ČR a o vzniku neslučitelnosti funkcí

Poprosil bych předsedkyni mandátového a imunitního výboru paní senátorku Helenu Rögnerovou. Není přítomna, hlásí se pan kolega Zdeněk Bárta, který ji pravděpodobně zastoupí, takže tím je problém vyřešen. Slovo má pan senátor Zdeněk Bárta.

Senátor Zdeněk Bárta: Děkuji, pane předsedo. Dovolte, abych vám přednesl 15. usnesení mandátového a imunitního výboru z dnešní schůze k písemnému oznámení senátora Milana Šimonovského předsedovi Senátu o zvolení poslancem Parlamentu ČR a o vzniku neslučitelnosti funkcí:

Po úvodním slově předsedajícího schůze senátora Zdeňka Bárty, místopředsedy výboru, a po rozpravě výbor:

1. Bere na vědomí písemné oznámení senátora Milana Šimonovského o zvolení poslancem Parlamentu ČR.
 2. Konstatuje na základě § 41 odst. 1 písm. b) zákona o jednacím řádu Senátu, že mandát senátora Milana Šimonovského zanikl dnem jeho zvolení poslancem Parlamentu ČR.
 3. Navrhuje Senátu vzít toto usnesení na vědomí,
 4. Pověřuje předsedkyni výboru Helenu Rögnerovou předložit toto usnesení předsedovi Senátu.
- Děkuji za pozornost.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Zpráva je jasná a já otevírám v daném okamžiku rozpravu k tomuto bodu. Hlásí se mi č. 03 – vláda.

Předpokládám, že to je náš bývalý kolega pan senátor Milan Šimonovský, nyní poslanec Parlamentu ČR, a s právem ministra má samozřejmě přednost a může kdykoliv promluvit.

Místopředseda vlády ČR Milan Šimonovský: Vážený pane předsedo, vážení pánové místopředsedové, vážené paní senátorky a páni senátoři.

Já před vás předstupuji jako poslanec a pro mě je tento den zvláštní. Pro vás je to možná jen jeden bod, který dnes máte projednat. Pro mě je to změna způsobu života a změna toho, co jsem dělal dlouhých 6 let. A proto je tento den pro mě významný a také jsem se rozhodl požádat o možnost vás oslovit. Věřím, že ještě ne naposledy, ale může být, že se skutečně s vámi takto vidím naposledy.

Pro mě je tento den významný také proto, že jsem rekapituloval, co se mně podařilo v Senátu dosáhnout a proč ta moje činnost v Senátu je vlastně hodně ovlivněna tím, že jsem měl 4 roky z funkčního období možnost vykonávat exekutivní funkci. A proto jsem vlastně Senát poznal možná jen v prvním roce a půl, kdy jsem byl členem výboru pro evropskou integraci. Když jsem přišel do Senátu a když jsem chtěl do Senátu kandidovat z radnice v Brně, tak jsem měl představu, že tady hodně pomohu evropské integraci, že pomohu našemu návratu do Evropy a měl jsem představy o tom, že právě tady umíme prosadit právní stát a průchodnost práva. Měl jsem také představy o tom, že pomohu v Jihomoravském kraji, jehož jsem občanem, k hospodářské prosperitě.

Vše to, o čem hovořím a co byly moje cíle dosáhnout v Praze, tak se mně podařilo spíše v exekutivní funkci než tady v Senátu, kde naše rozhodování ovlivňuje budoucnost a má účinek velmi dlouhodobý. Formování právního rámce počínání všech občanů v ČR má skutečně ne tento konkrétní rychlý charakter.

Uvědomil jsem si, že po těch deseti letech na radnici v Brně a čtyřech letech ve vládě už moje pokračování v Senátu by bylo pro mě věcí, která by mě ne nenaplňovala, ale neuměl bych asi být ve správné poloze, kterou potřebuji pro to, abych své představy o životě dokázal také někde prosazovat. Rozhodl jsem se proto kandidovat do Poslanecké sněmovny Parlamentu ČR. A to, co právě dnes projednáváte, je věcí spíše právní než věcí mého rozhodnutí kandidovat. A kandidoval jsem s plným vědomím toho, že nebudu senátorem po získání mandátu. Ústava to ani neumožňuje. Pro všechny ostatní funkce, které jsou neslučitelné s funkcí člena Poslanecké sněmovny, je velmi pregnantně uvedena v článku Ústavy doba nástupu do funkce pouze, kdy může vypořádat své neslučitelnosti ten člověk, který získal mandát, kdežto u nástupu do funkce poslance se nic takového nepředpokládá. Znamená to tedy, že je podle článku 21 tento mandát neslučitelný s mandátem senátora, a proto také zaniká okamžikem, kdy mandát poslance ta osoba obdrží. A proto jsem také velmi rád, že mandátový a imunitní výbor k tomuto mému stanovisku se přiklonil nebo že má stejné stanovisko jako já. Já jsem mu žádné své stanovisko v tomto nedával.

A myslím si, že je potřeba, aby bylo jasně řečeno, že jsem poslancem a nejsem senátorem. Ty diskuse probíhají možná skrytě, ale probíhají. A proto taky je dobře, že jste zařadili tento bod na svoji schůzi.

Myslím si, že k mé osobě toho bylo řečeno už dost. Věřím, že je to všechno jasné. Přesto mi dovolu, abych ještě pár vět uvedl k věci, která mě při rekapitulaci se stále znovu vracela na mysl.

Letos budeme společně určitě oslavovat 10 let existence Senátu. Bude to na podzim, kdy byly první volby v roce 1996. A toto výročí je určitě příležitostí zejména pro vás vzpomenout, co se Senátu podařilo a kam by měl Senát směřovat. Pro mě ta úvaha byla trošičku urychlena právě mým zvolením do Poslanecké sněmovny. A byl bych rád, kdybyste těch několik vět vyslechli. Budou možná potom ve vaší diskusi jedním ze střípků mozaiky, která bude desetiletí Senátu definovat.

Jsem přesvědčen, že poloha Senátu, tak jak je v současné době v ústavním pořádku, je pro dlouhou dobu těžko změnitelná. A pro Senát z toho tedy vyplývá, že se musí, byť v té nevýhodné pozici, kterou má v ústavním pořádku vůči Poslanecké sněmovně, se s tímto vyrovnat a využít možností, které mu současný stav nabízí.

Jsem přesvědčen o tom, že ne zcela jsme dokázali společně tyto možnosti využít.

Já jen vzpomínám na projev Petra Pitharta před lety, kdy hovořil o tom, že v Austrálii, kde byli na služební cestě, tak říkají Poslanecké sněmovně „opičí dům“. Ona Poslanecká sněmovna skutečně je domem opičím, který řeší krátkodobé záležitosti a zapomíná na své sváry a půtky při hledání dalšího řešení jiného problému.

Senát nikdy tento název neobdrží. A věřím v to pevně, protože i když některé body, zvláště v tomto funkčním období posledních dvou let připomínaly někdy opičí dům, ale nebylo to skutečně vůbec to, co probíhá v PS.

Já bych velmi doporučoval Senátu, aby si udržel svou polohu, aby se pokusil definovat, přes ta malicherná politikaření, která často probíhají ve Sněmovně, aby dokázal formovat české zájmy, české pohledy na stěžejní strategické věci, které nás čekají buď v Evropě nebo i ve světě okolo nás, i v České republice, aby byl Senát

jakýmsi hlídačem hodnot, které chceme, aby naše společnost vyznávala. A k tomu má Senát velmi dobré instituty. Má k tomu institut veřejného slyšení, který zatím pohříchu není využíván podle mého názoru tak, jak by mohl být využíván, aby Senát dokázal formovat a formulovat názory, které potom jsou i určitým vodítkem veřejného mínění a stanou se takto zpětně vodítkem také pro Poslaneckou sněmovnu a do určité míry to její opičí hašteření, nebo mohu říci už teď, naše opičí hašteření bude usměrňovat.

Velmi bych si přál, aby Senát tuto polohu získal, aby využil toho, že v něj věří lidé, kteří dokáží své názory a představy formulovat a dokáží také o nich diskutovat. A Senát může být ten, který vlastně ty hodnoty, které naše společnost při přechodu od reálného socialismu do Evropy postrádá.

A já vám přeji všem, aby toto vaše úsilí bylo korunováno úspěchem, protože jsem přesvědčen, že právě v tom spočívá odlišnost Senátu a v tom spočívá hodnota Senátu.

Devalvace vašeho jednání do čtvrtého čtení zákonů by byla neštěstím pro naši společnost a byla by ochuzením a pro Senát by nepředstavovala žádnou dobrou perspektivu.

A poslední moje myšlenka je věnována tomu, že budu v PS jeden z těch, kteří okusili zkušenost Senátu a chtěl bych, abyste věřili v to, že jsem stále jedním z vás a že se pokusím, aby PS vůči Senátu byla vstřícnější, aby také v PS hodnota Senátu byla obhajována, aby to partnerství, které obě komory Parlamentu ČR hledají, se stalo skutečností.

Přeji vám do dnešního dne a do další budoucnosti Senátu všechno nejlepší a vám osobně, aby se vám všechna přání, se kterými jste do Senátu přišli, splnila. Děkuji. (Potlesk.)

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji bývalému senátorovi a současnému poslanci Milanu Šimonovskému za jeho projev. Věřím, že v Poslanecké sněmovně nebude sirota, když se bude trošičku snažit o to posílit Senát ve smyslu ne Ústavy, atd., ale té funkce.

Kdo další se hlásí do rozpravy? Nikdo. Přihlásím se tedy, s dovolením, já s malou poznámkou. Poprosil bych kolegu Petra Smutného, aby mě vystřídal v řízení schůze.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Slovo má předseda Senátu Přemysl Sobotka.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Pane předsedající, kolegyně a kolegové, máme před sebou návrh usnesení, se kterým nemám vůbec žádný problém. Jenom bych z hlediska pořádku v bodu č. 2, kdy Senát konstatuje, že mandát kolegovi Šimonovskému zanikl dnem jeho zvolení poslancem Parlamentu ČR, doplnil, tj. 3.6.2006. Je to z hlediska pořádku podle mého názoru nutné, protože lidé si pletou den zvolení, den vzniku mandátu, den funkčnosti mandátu.

Navrhuji tedy doplnit usnesení: tj. 3.6.2006.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane předsedo. Kdo další se hlásí do rozpravy? (Nikdo.) Nikdo se nehlásí, rozpravu tedy končím. Prosím pana senátora Zdeňka Bártu, by se vyjádřil k proběhlé rozpravě.

Senátor Zdeněk Bárta: Jsme v situaci, že můžeme dát hlasovat, nejprve o pozměňovacím návrhu pana předsedy a potom o celém návrhu usnesení.

Pane předsedo, kdybyste byl tak laskav a dal hlasovat o vašem pozměňovacím návrhu.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Nejprve bychom hlasovali o doplnění usnesení, jak jsem je navrhl. S faktickou připomínkou se hlásí kolega Pavel Janata, který zřejmě bude něco doplňovat změnu usnesení, prosím.

Senátor Pavel Janata: Pane předsedo, já nechci snad ani nic doplnit, jenom mám pocit, jestli tady nedošlo k drobnému nedorozumění.

Výbor navrhl Senátu pouze tu část třetí, resp. část tři obsahuje doporučení pro Senát. A tam je pouze, že máme vzít na vědomí usnesení mandátového a imunitního výboru. Úprava, kterou jste navrhl, pane předsedo, směřuje do usnesení výboru, které už je přijato ve výboru, a nemám pocit, že bod 2 byl předložen k hlasování v Senátu, my to máme pouze vzít na vědomí.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Nechám se ještě jednou vystřídat v řízení schůze.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Pane předsedo, máte slovo, prosím.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Pane předsedající, kolegyně a kolegové, vzhledem k tomu, že nevědomky, ani kolega Smutný, ani já, jsme neukončili rozpravu, přednesu návrh usnesení ne mandátového a imunitního výboru, ale usnesení Senátu jako takového:

Senát Parlamentu ČR

1. Bere na vědomí písemné oznámení senátora Milana Šimonovského o zvolení poslancem Parlamentu ČR.
2. Konstatuje na základě § 41 odst. 1 písm. b) zákona č. 107/1999 o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů, že mandát senátora Milana Šimonovského zanikl dnem jeho zvolení poslancem Parlamentu ČR, tj. 3.6.2006.

To je celé usnesení pléna Senátu, o kterém bychom nyní měli hlasovat. Tam to bylo pouze bereme na vědomí usnesení výboru, a toto je usnesení pléna Senátu.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane předsedo. Hlásí se ještě někdo do rozpravy? Nehlásí. Rozpravu definitivně končím a prosím pana zpravodaje Zdeňka Bárta.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: S právem přednosti může vystoupit předseda klubu.

Senátor Tomáš Julínek: Navrhoval bych dvě minuty pauzy na poradu. Myslím si, že návrh není konzistentní s jednacím řádem, a je třeba se poradit s legislativou.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Vyhlášu dvouminutovou přestávku, kolega Julínek se chce poradit. (Přestávka.)

Vážené kolegyně a kolegové, všímáte si, jak dokážeme ze dvou minut udělat zhruba dvanáct? V této chvíli pan ministr Šimonovský požádal o slovo jako ministr, má právo kdykoli vystoupit s vědomím toho, že se otevírá opět rozprava.

Místopředseda vlády ČR Milan Šimonovský: Pane předsedo, dámy a pánové, proč je tak významné pro mne, aby se Senát vyslovil ke ztrátě mandátu? Je to proto, že neexistuje judikatura. Zatímco za první republiky Ústava jasně definovala, že ten mandát, který vznikne později, je ten mandát, který chtěl vykonávat ten, který se ucházel o tento mandát – za první republiky by to bylo vyřešené. Stejně tak je to vyřešené v Evropském parlamentu tak, že kdo postoupí do Evropského parlamentu a je do té doby senátorem, poslancem nebo zastává jinou neslučitelnou funkci, jeho vypořádání se vzdání mandátu musí být do schůze Evropského parlamentu a jeho mandát vzniká na první schůzi. Všude je to dobře vyřešeno, pouze naše Ústava je velmi skoupá. Zatímco funkce jako prezident, soudce a ústavní soudce jasně dává lhůtu na vypořádání se této neslučitelnosti, funkce poslance nebo senátora, kdyby poslanec projevil vůli být zvolen do jiné komory, tak to Ústava neřeší. Předpokládá, že ten, jehož pasivní volební právo není omezeno tím, že nemá 21 let nebo že je právně nezpůsobilý – to jsou jediné dvě podmínky, které zabraňují tomu, aby kandidoval a byl volen, a nemůže to být omezeno jinou podmínkou. Je to takto nepřímé. Očekávám, že právě na základě mého příkladu bude pravděpodobně správný soud, možná ústavní soud nucen k tomu vydat judikaturu, protože získání mého mandátu je napadeno ze Znojma dvěma občany. Byl bych rád, aby se Senát vyjádřil právě k tomuto případu. Je jednoznačné, že nemohu být členem dvou komor – je to článek 21 Ústavy. To, že jsem projevil vůli kandidovat a byl jsem zvolen, automaticky mi musí být ukončen mandát dřívější. Prosím, abyste toto zvážili a přijali usnesení, které navrhoval pan předseda. Děkuji.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Děkuji. Hlásí se předseda klubu Tomáš Julínek.

Senátor Tomáš Julínek: Pane předsedo, kolegyně a kolegové, po krátké poradě mám návrh řešení situace. Nejčistším řešením by asi bylo, kdybychom nechali svolat mandátní a imunitní výbor, doplnil by tam datum – to by bylo nejčistší. Myslím, že stejný je můj návrh na usnesení Senátu, který přečtu:

Senát konstatuje, že mandát senátora Milana Šimonovského zanikl dnem zvolení do Poslanecké sněmovny PČR, to je dnem 3. 6. 2006.

Tím bychom měli situaci vyřešenou tak, aby to mohl mít i pan ministr v pořádku, jak hovořil ve svém vystoupení a naplňuje to i to, co navrhoval pan předseda Senátu.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Je tady protinávrh k mému usnesení. Jestli mi plénum odpustí, v tuto chvíli stahuji svůj návrh a zůstává pouze návrh kolegy Julínka. Kdo se ještě hlásí do diskuse? Pan kolega Brýdl.

Senátor Jiří Brýdl: Vážené kolegyně a kolegové, zajisté předseda také poděkuje Milanu Šimonovskému za to, že byl mezi námi, ale to je z postu předsedy nejvyššího orgánu, chci to udělat z postu obyčejného senátora. Bylo pro mne velmi milé i pro nás, a dohodli jsme se s kolegy, že tak vystoupím, že jsme mohli s Milanem pobývat ve stejné místnosti, řešit obdobné problémy. Myslím, že jsme také ocenili

pomoc nám, senátorům. Když jsme přišli s problémem z regionu, byl k nám vstřícný. Milane, děkujeme ti.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Kdo se další hlásí? Předpokládám, že plénum Senátu bude tolerovat, že není v písemném znění to, co přednesl kolega Julínek. Protože končím rozpravu, slovo má zpravodaj pan senátor Bárta, který nám znovu přečte usnesení, aby všichni věděli, o čem budou hlasovat.

Senátor Zdeněk Bárta: Pane předsedo, jsem přesvědčen, že v tuto chvíli nám nezbývá než hlasovat o návrhu, který zazněl od kolegy Julínka. Znovu ho přečtu:

Senát konstatuje, že mandát senátora Milana Šimonovského zanikl dnem zvolení do PS PČR, to je dnem 3. 6. 2006.

Je to na základě projednání mandátového a imunitního výboru, vypořádali jsme se s datem. Myslím si, že je to v pořádku a můžeme o tom hlasovat.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Nejprve znělku. S faktickou se hlásí kolega Zlatuška. Prosím o elektronické přihlášení. Máte slovo.

Senátor Jiří Zlatuška: Pane předsedo, chtěl bych si ujasnit, protože je zde písemně podaný návrh, ve kterém nám mandátní a imunitní výbor navrhuje vzít jeho usnesení na vědomí. Domnívám se, že logické by bylo, abychom toto usnesení Senátu s datem udělali až poté, co vezmeme na vědomí usnesení výboru. Jinak to budeme muset dělat v opačném pořadí, a to se nedomnívám, že je v pořádku. Toto asi nemůžeme vzít zpět.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Faktická byla přednesena, ale rozprava byla ukončena. Je to procedurální návrh do hlasování. Mám s tím trochu problémy.

Senátor Jiří Zlatuška: Chtěl jsem fakticky upozornit na to, že budeme muset hlasovat o návrhu mandátového a imunitního výboru tak jako tak.

Senátor Zdeněk Bárta: Prosím o pomoc legislativu. Prosím o minutu na poradu.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Slovo má zpravodaj pan senátor Bárta.

Senátor Zdeněk Bárta: Poradili jsme se s legislativci. Je to možné ošetřit. V intenci návrhu kolegy Zlatušky. Navrhuji toto usnesení:

Senát bere na vědomí usnesení mandátového a imunitního výboru a konstatuje, že mandát senátora atd.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Je všem jasné, o čem budeme v této chvíli hlasovat? Protože se nikdo nehlásí, je to všem jasné. Znělka již zazněla.

Zahajuji hlasování o usnesení tak, jak přednesl kolega Bárta. Kdo je pro, ať zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO, kdo je proti, stiskne tlačítko NE.

Hlasování č. 55 ukončeno, registrováno 61, kvórum 31, pro 52, proti nikdo.
Návrh byl schválen.

Mám přihlášeného senátora Zlatušku a senátorku Gajdůškovou. V této chvíli chápu, že chce kolega Zlatuška říci ještě slovo. Ještě jsem bod neukončil, máte právo na faktickou po hlasování.

Senátor Jiří Zlatuška: Pane předsedo, omlouvám se, hlasoval jsem pro, a stiskl jsem omylem přihlášku do diskuse.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Je to pro stenozáznam, že jste byl pomýlen vlastním pohledem na hlasovací zařízení. Končím tento bod. Než ho zcela ukončím ve smyslu rozloučení se s kolegou Milanem Šimonovským, chtěl bych mu poděkovat za práci senátora. Samozřejmě i on to ví velmi dobře, že jsme se někdy politicky i fakticky dostali do sporu, když byl ve funkci ministra, ale vždycky jsme dokázali najít určité řešení. Hlavně valná část senátorek a senátorů nikdy diskuse od pultu nebrala v osobní poloze a vždycky došlo k rozumnému postoji, který se podle mého názoru blíží britskému parlamentu. Pane kolego, děkuji vám za vaši práci v Senátu. (Potlesk.)

Jsme u dalšího bodu

**Návrh zákona, kterým se mění zákon č. 178/2005 Sb.,
o zrušení Fondu národního majetku České republiky a o působnosti
Ministerstva financí ČR při privatizaci majetku České republiky
(zákon o zrušení Fondu národního majetku) a zákon č. 319/2001 Sb.,
kterým se mění zákon č. 21/1992 Sb., o bankách, ve znění pozdějších předpisů.**

Máme to jako **tisk č. 362.**

Poslanec nemůže být přítomen našemu jednání, proto jsme bez předkladatele. Organizační výbor určil garančním a zároveň jediným výborem výbor pro hospodářství, zemědělství a dopravu, který nepřijal žádné usnesení. Záznam z jednání máme jako tisk č. 362/1. Zpravodajem byl určen pan senátor Robert Kolář, kterého zastoupí senátor Adolf Jílek, který má nyní slovo.

Senátor Adolf Jílek: Pane předsedo, kolegyně a kolegové, zákon, který je poměrně tenký a který máte před sebou, byl předložen Poslanecké sněmovně 21. prosince 2005 poslanci Michalem Haškem, Michalem Krausem a Jiřím Dolejšem. Původně požádali, aby byl podle § 90 zákona o jednacím řádu PS přijat v 1. čtení.

Jde o novelu zákona o zrušení Fondu národního majetku, která umožňuje, aby majetek státu, dříve ve vlastnictví Fondu, určený k privatizaci, výnosy z prodeje tohoto majetku a zisk z účasti státu v obchodních společnostech mohly být ve výši 2 mld. Kč využity k převodu finančních prostředků Ministerstvu práce a sociálních věcí ČR na podporu výstavby domova důchodců.

Vláda s tímto návrhem vyslovila nesouhlas, zejména upozornila na to, že pravděpodobně prostředky tak vysoké nebudou. Návrh byl v PS schválen na 56. schůzi, kdy ze 174 přítomných poslanců 163 hlasovalo pro a jeden byl proti. V Poslanecké sněmovně byly v rámci 2. a 3. čtení provedeny zásadní změny. Do zákona byla vložena nová část obsahující novelu zákona o bankách a přechodná ustanovení k tomu. Dále byl doplněn o část, o kterou se novelizuje občanský zákoník. Návrh umožňuje, aby věcná břemena zřízená v souvislosti s provozem podniku ve prospěch právnické osoby přešla přímo ze zákona při přechodu na nabyvatele podniku čili na novou právnickou osobu.

Na výboru jsme konstatovali, že tento zákon má několik nedostatků. Na druhé straně tam jsou věci, které jsou potřebné. Bohužel doba, ve které zákon přišel do Senátu, upírá Senátu jeho základní právo, to je měnit zákon, protože jakékoli vrácení do PS znamená milosrdnější způsob zamítnutí tohoto zákona, protože již není Poslanecká sněmovna, která ho nám postoupila, veden k diskontinuitě, není tedy možno zákon znovu projednávat v pozměněné podobě Poslaneckou sněmovnou.

Z hlediska tohoto při projednávání jsme se dostali ke třem návrhům, které byly postupně předloženy na schůzi výboru. Byl to návrh nezabývat se, návrh schválit a návrh zamítnout. Ani jeden z návrhů nebyl přijat. Proto máme tady pouze záznam z jednání. Než záznam přečtu, chtěl bych říci, že zpravodaj předkládá návrh nezabývat se. Slíbil jsem mu, že za něj zpravodajskou zprávu přečtu a že tento návrh na plénu také přednesu. Avizuji, že po výzvě předsedajícího jej podám. Vedou mě k tomu dva důvody. Jedna věc je otevření možnosti dvou mld. pro domovy důchodců. Neříkám, že peníze jsou na stole, ale pokud tam budou, je možno je čerpat.

Druhý důvod je čistě osobní: V mém volebním obvodu byla Union banka a byla velmi úspěšná při jednání s obcemi. Nemohl bych se podívat starostům do očí, kdybych se přičinil o to, aby byl zákon přímo zamítnut nebo vrácen Poslanecké sněmovně, i když vím, že je tam spousta věcí, které by bylo třeba opravit. Bohužel, situace, která je, nám to neumožňuje.

Nyní záznam z jednání výboru pro hospodářství, zemědělství a dopravu ze dne 15. června k návrhu zákona o zrušení Fondu národního majetku a o působnosti Ministerstva financí atd.

Po úvodním slově předkladatele poslance Michala Haška, po zpravodajské zprávě senátora Roberta Koláře a po rozpravě výbor nepřijal žádné usnesení, když pro návrh vyjádřit vůli se návrhem zákona nezabývat hlasovali tři senátoři z osmi přítomných, pro návrh schválit dva senátoři z osmi a pro zamítnutí tři senátoři z osmi přítomných. Určil zpravodajem Roberta Koláře a pověřil předsedu výboru Milana Balabána, aby s tímto záznamem seznámil předsedu Senátu PČR.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Ptám se, zda podle § 107 jednacího řádu někdo navrhuje, aby se plénum Senátu nezabývalo tímto návrhem zákona. Hlásí se kolega Šneberger a potom kolega Jílek.

Senátor Jiří Šneberger: Navrhuji, aby se Senát tímto zákonem nezabýval.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Je to kopie avizovaného návrhu. O tomto návrhu se hlasuje bez rozpravy, přihlášená paní senátorka nemá šanci, ale má právo přednosti místopředseda Senátu Outrata. Omlouvám se paní předsedkyni výboru, kolega Outrata ustupuje, a máte slovo. Omlouvám se, paní kolegyně.

Senátorka Soňa Paukrtová: Přednostního práva využívám málokdy. Protože ve zpravodajské zprávě nezazněly některé zásadní informace, předtím, než budeme či nebudeme pro nezabývat se, poprosila bych vás, abychom postoupili do obecné rozpravy tento zákon, protože k tomuto zákonu existuje zásadní nesouhlasné stanovisko vlády, zásadně nesouhlasné stanovisko Ministerstva financí, zásadně nesouhlasné stanovisko ČNB. Myslím si, že je to natolik závažné, že bychom tady alespoň o tom mohli hovořit, ať už je osud zákona jakýkoli.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Místopředseda Outrata vystoupit nechce, prosím, odhlaste se. Slovo má 1. místopředseda Senátu Petr Pithart.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Pane předsedo, vážené kolegyně a kolegové, prosím vás, abychom normu propustili do rozpravy s tím, že jde o vážné věci. Také si přeji, aby se 2 mld. dostaly domovům důchodců, ale jsem přesvědčen, že to co je přilepeno, je proti dobrým mravům, nejen proti pravidlům korektního bankovníctví. Jde o normu svým způsobem retroaktivní, nespravedlivou, protože znerovnopravňuje bankovní domy. Nefér je především načasování tohoto přílepu, který se podobá vydírání. Musíte to schválit, protože změnit to nemůžete, a zamítnout se odvážíte, teď když sněmovna není ustavena a v zemi vládne princip diskontinuity.

Bude-li příležitost, budu navrhopvat nenechat se vydírat a zamítnout a pak rychle senátní iniciativou uzákonit to, co je třeba uzákonit. Děkuji vám.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Nikdo s právem přednosti se nehlásí. Znělkou svolám kolegyně a kolegy a budeme hlasovat o návrhu nezabývat se.

Ještě s právem přednosti se přihlásil předseda klubu KDU-ČSL Adolf Jílek.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Ještě s právem přednosti se přihlásil předseda klubu KDU-ČSL Adolf Jílek.

Senátor Adolf Jílek: Pane předsedo, žádám o desetiminutovou přestávku na poradu klubu.

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Začneme ve 14 hodin 10 minut.

(Jednání přerušeno ve 14.02 hodin.)

(Jednání opět zahájeno ve 14.22 hodin.)

Předseda Senátu Přemysl Sobotka: Vážené kolegyně a kolegové, přestávka skončila. Vzhledem k tomu, že zde byl poměrně velký pohyb, dovolím si vás všechny odhlásit a, prosím, abyste se zase přihlásili. Na připomínky z pléna vás znovu odhlašuji; a nyní mám signál, že to pracuje. Všichni, kteří jste se znovu přihlásili, byste měli mít modré světélko.

Vážené kolegyně a kolegové, po odhlášení a znovu přihlášení, ještě jednou svolám znělkou před hlasováním.

Zahajuji hlasování. **Kdo je pro nezabývat se**, tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, tlačítko NE a rovněž zvedne ruku.

Hlasování číslo 56 ukončeno, registrováno 63, kvorum 32, pro 39, proti 18, **návrh byl schválen**, a tím končím projednávání tohoto bodu. Poprosil bych 1. místopředsedu, aby mě vystřídal. (Potlesk z galérie.)

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Vážené paní senátorky, páni senátoři, nyní budeme projednávat bod, kterým je

Zpráva komise - Výroční zpráva za rok 2005 o vztazích s národními parlamenty.

Toto sdělení jste obdrželi jako **senátní tisk K 75/05**.

Stanovisko vlády vám bylo rozdáno jako senátní tisky číslo K 75/05/01. Prosím pana ministra zahraničí Cyrila Svobodu, aby nás seznámil se zprávou.

Ministr vlády ČR Cyril Svoboda: Vážený pane místopředsedo, vážené senátorky, vážení senátoři, budu ve svém slově velmi stručný, protože tady celkem není co obhajovat, tady je pouze co sdělit. Evropská komise tento dokument vydává každoročně. Účelem tohoto dokumentu je poukázat na významnou roli národních parlamentů v procesu evropské integrace a zlepšit komunikaci mezi institucemi EU. Co je politicky významné v této chvíli, je prohlášení předsedy EK pana Barossa v Evropském parlamentu, že národním parlamentům budou posílány veškeré legislativní návrhy EK. Což je dobré, protože to se týká i Parlamentu ČR a budeme mít možnost všechny legislativní návrhy EK diskutovat dříve než budou schváleny Evropským parlamentem.

Smyslem toho dokumentu, jak jsem řekl, je povýšit stupeň účasti v dialogu o Evropě a diskusi a ve veřejné debatě. Důležité je, že ta komunikace půjde právě prostřednictvím evropských institucí, tzn. komunikace s evropskými národními parlamenty bude především prostřednictvím Evropského parlamentu a Evropská rada bude používána především na zajišťování pozic jednotlivých vlád, jednotlivých členských států EU.

To samo o sobě má znamenat faktické posílení principu subsidiarity a posílení role všech zvolených zástupců v EU a také samozřejmě je to námitka i proti tomu, jaký je nebo není deficit demokracie v EU.

A konečně, určitě se budeme zabývat otázkou debaty v reflexním období o evropské ústavní smlouvě, a to, vážené senátorky a vážení senátoři, sdělím v tom dalším bodu, kterým je zpráva z Evropské rady.

Vážený pane místopředsedo, to je několik mých úvodních slov k této zprávě EK k Evropskému parlamentu a k národním parlamentům. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji vám, pane navrhovateli. Prosím, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů.

Výborem, který se zabýval tímto tiskem je výboru pro záležitosti EU. Ten přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk číslo K 75/05/02. Zpravodajem výboru je pan senátor Luděk Sefzig a toho nyní prosím, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou.

Senátor Luděk Sefzig: Vážený pane místopředsedo, vážený pane ministře, vážené kolegyně a kolegové. Já se obávám, že vzhledem k časovému skluzu, který jsme si zapříčinili naším prvním bodem jednání, tak se pokusím být co nejstručnější. Nechtěl bych, aby další body byly kráceny, protože náš výbor se tomuto tématu věnuje velmi dlouho a protože už jsme vyprodukovali i velmi koherentní brožuru, kterou bych si dovolil při této příležitosti panu ministrovi předat, a sice týkající se parlamentní kontroly agendy EU, kde řada našich doporučení je shrnuta. Já vám ji všem doporučuji k přečtení, není dlouhá, je výsledkem práce i vás, každého senátora i senátorky, a proto si myslím, že by bylo vhodné, abyste ji zařadili do své knihovničky. Z toho důvodu jenom okomentuji velmi stručně náš návrh na usnesení, které je následující.

Senát vítá iniciativu EK směřující k obnovení důvěry občanů členských států k působení EU. Tady chceme vyjádřit, že je vcelku logické, že se komise obrátila na ten nejlegitimnější článek přijímání politiky, a to je na národní parlamenty, protože každý člen národního parlamentu je volen tím nejtěsnějším způsobem a jeho legitimita začíná odspoda tou nejdemokratičtější cestou. A je velmi rozumné, že v období reflexe a v období, kdy byla odmítnuta ústavní smlouva dvěma členskými, a

upozorňuji, že starými členskými zeměmi, tak se obrací právě na národní parlamenty k získání legitimacy.

Dalším bodem je, že Senát PČR konstatuje, že intenzivnější zapojení národních parlamentů do unijního legislativního procesu představuje nezbytný nástroj posílení legitimacy rozhodování v EU, přičemž v této souvislosti zvláště oceňuje nejnovější závěr EK, který počítá se zesílením návrhu unijních legislativních aktů a konzultačních dokumentů přímo národním parlamentům.

Tento první závěr EK jsme slyšeli 8. a 9. května z úst samotného předsedy komise, prezidenta komise pana Barossu, a byl to pro nás závěr trochu překvapivý a velmi vstřícný a velmi si jej oceňujeme. Myslím, že si zaslouží pan předseda i celá komise slyšet toto ocenění, protože v následující diskusi v EP ne všichni politici byli nakloněni tomu posílání politiků přímo do parlamentů.

Není zatím ještě přímo dojednáno, jakým způsobem to půjde, jestli to půjde prostřednictvím exekutivy, jak budou osloveny komory, pokud jsou dvoukomorové systémy, ale to jistě časem dořeší.

Dalším bodem je, že Senát PČR vyzývá EK k aktivnímu přístupu při jednáních o vhodných nástrojích realizace předběžné kontroly dodržování principu subsidiarity v návrzích legislativních aktů EU, a to včetně uzavření meziinstitucionální dohody vycházející z ustanovení existujících protokolů Amsterodamské smlouvy. Chceme tím komentovat tu skutečnost, že oslovení přímo národních parlamentů je možné na základě Amsterodamské smlouvy a nemusíme se odkazovat na dosud nepřijatou smlouvu o Ústavě EU.

A za další a poslední, Senát PČR tak jak přijal výbor pro záležitosti EU, považuje konferenci výboru pro evropské záležitosti Parlamentu EU zvaný COSAC a systém výměny informací IPEX za struktury, které by mohly usnadnit komunikaci nad unijními legislativními EU ve vztazích mezi národními parlamenty a orgány EU. Zatím není vytvořen komunikační kanál, protože ČR mými ústy a náš výbor na jednáních předsedů evropských výborů členských zemí, kandidátských zemí EU tak prosazuje komunikovat prostřednictvím báze, která se jmenuje IPEX a která slouží k rychlé výměně pozic parlamentů členských zemí, tak využít této báze nejenom pro výměnu názorů uvnitř evropských výborů, ale použít to i pro výměnu názorů celých komor, popřípadě parlamentu jako celku, podle toho, jak je v jednotlivých členských zemích zavedeno.

Čili to je krátký komentář k těm čtyřem odsekům usnesení tak, jak jej přijal výboru pro evropské záležitosti naší komory, a já bych vás moc žádal o to, abyste toto usnesení svým rozhodnutím podpořili, protože tak je to usnesení, které podle našeho jednacího řádu charakterizuje pozici Senátu. Pro naši vládu a i orgány unijní není pozice samotného senátního výboru směrodatná. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Já vám také děkuji pane předsedo, posadte se, prosím, ke stolku zpravodajů. Otevírám rozpravu. Kdo se hlásí do rozpravy? Paní senátorka Jitka Seitlová.

Senátorka Jitka Seitlová: Děkuji, pane předsedající. Dovolte, abych využila této příležitosti k otázce, kterou bych ráda položila panu ministři. Právě jsem se vrátila s paní kolegyní ze zahraniční delegace Západoevropské unie. A otázka posílení role národních parlamentů byla jedním ze stěžejních témat, které celé dva dny jednání se prolínalo všemi body toho jednání, které se týkaly jak evropské bezpečnosti, tak i působení řekněme branně-bezpečnostních složek evropských, Evropské unie v dalších světadílech.

Já bych se chtěla zeptat na základní otázku, která mi opravdu není jasná, možná je docela naivní, ale přesto: jestliže každý ten orgán, který je v tom celém řetězci, v tom systému, bude chtít mít větší roli a silnější pozici, tzn. Senát český, senát každé země pokud ho má, například i západoevropská unie, nebude to ale znamenat daleko větší komplikaci v přijímání rozhodování a v operativnosti? Jakým způsobem bude dosaženo toho, aby vůbec ten systém fungoval a aby byl efektivní? Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji. Kdo se dál hlásí do rozpravy? Nikdo, takže obecnou rozpravu končím a ptám se pana navrhovatele, zdali se chce vyjádřit. Ano, chce, prosím, pane ministře.

Ministr vlády ČR Cyril Svoboda: Vážený pane místopředsedo, myslím si, že se sluší odpovědět na položenou otázku. Pokud jde o tu zvýšenou roli, tak samozřejmě tento materiál, který diskutujeme, toto téma, neznamená změnu kompetencí v EU. To v žádném případě ne. Důležité je, že národní parlamenty právem volají po tom, aby měly předběžnou informaci, aby měly informaci plnohodnotnou, aby se k věcem mohly vyjádřit.

To neznamená ovšem, že by se změnil rozhodovací proces. Rozhodovací proces podle pravidel Evropské unie zůstává stejný, ale může být vliv národních parlamentů na také zvolené zástupce za tu příslušnou konkrétní členskou zemi Evropské unie. Může národní parlament učinit výzvu poslancům Evropského parlamentu. Může se zapojit do toho procesu. Na rozhodovacím procesu se nemění nic, to bychom museli změnit základní smlouvy Evropských společenství a to samozřejmě nikdo činit nechce. Nicméně ten deficit informace tady je, byť já si myslím, když vezmeme velmi vážně to, co se nabídlo a to jsme dojednali ve vztahu exekutiva-parlament; a děkuji mnohokrát za tu brožurku, kterou předložil pan předseda výboru Sefzig, je to velmi dobré, abychom to věděli, už teď máme velké možnosti využít informace. Otázka je kolik z nás, abych mluvil i za sebe, to skutečně tyto informace využíváme. To že po nich voláme je jedna věc, druhá věc je, kolik z nás je skutečně využívá. Je to výzva pro každého z nás.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji, pane navrhovateli, pane zpravodaji, přejete si vyjádřit, vyjádřit se, ano, a už můžete zůstat u stolku, abyste nám připomněl ještě jednou, o čem budeme hlasovat. Prosím.

Senátor Luděk Sefzig: Pane první místopředsedo, já chci nejdřív poděkovat za ten dotaz, protože to je velmi důležitá věc, co urychlí implementaci dohodnutých evropských politik do řádu dopravních řádů jednotlivých členských zemí. Já si právě myslím, že ta obrátka směrem k národním parlamentům právě výrazně prospěje té implementaci, že nenastane situace, kdy se představitelé členských států, aniž by získali silnou pozici danou svými parlamenty na něčem dohodnou a pak se druhotně snaží to implementovat do svého zákonodárství. Je to velmi vidět dobře na situaci, která panuje v Dánsku, kde je velice široká diskuse dokonce zasahující i mimoparlamentní struktury do neparlamentních oblastí a po této diskusi je daný jednoznačný mandát exekutivě vládě, a vláda pak velmi tvrdě někdy působí jako troublemaker při dohadování na evropské úrovni, ale to, co tam dohodne, tak to nemá problém implementovat ve své zemi, protože už je to vlastně předjednáno v té členské zemi, v tom Dánsku. Takže toto je příklad, který je příkladem hodným následování a proto se domnívám, že naopak obrácení se a takovéto předběžné

projednání na úrovni evropských parlamentů jednak zvýší zodpovědnost těch parlamentů evropských členských zemí a pak usnadní tu implementaci do práva. To je můj dodatek k tomu a teď tedy bych vás měl provést tím hlasováním. Doufám, že nikdo nebude namítat, že můžeme nechat o usnesení Evropského výboru, který byl přijat jednohlasně, že o něm můžeme nechat hlasovat souhrnně, že nemusíme hlasovat o těch jednotlivých odsecích zvlášť, ale pokud někdo takový požadavek vznesne, tak samozřejmě bychom hlasovali o jednotlivých bodech zvlášť.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Dobře, já po znělce se zeptám, zda nemáte námitek. Pan zpravodaj navrhl, abychom o tom, o čem budeme hlasovat, tedy **o doporučení hlasovali najednou**. Máte někdo o tom jinou představu? Jestliže ne, text máme před sebou. Nebo chcete ještě něco, pane zpravodaji, říci?

Senátor Luděk Sefzig: Domnívám se, že vzhledem k tomu, že máme všichni text v tištěné podobě před sebou a vzhledem k tomu, že jsem ho již komentoval, tak postačí, když **vyjádříme svůj souhlas, event. nesouhlas s předloženým textem tak, jak nám byl poskytnut naším Organizačním výborem**. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Ano, děkuji. Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, ať zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Děkuji. Je-li někdo proti, stiskne tlačítko NE a může zvednout ruku.

Hlasování skončilo. Bylo to už 57. hlasování v pořadí této schůze. 54 přítomných, kvórum bylo 28, 37 hlasů bylo pro, nikdo nebyl proti. **Návrh usnesení Senátu byl přijat.**

Děkuji předkladateli i zpravodaji.

A budeme nyní projednávat další bod, u kterého bude ministr zahraničí, tj. bod

Informace vlády o výsledcích jednání Evropské rady konaného ve dnech 15. až 16. června 2006 v Bruselu

Jednací řád Senátu ve svém paragrafu 119 písm. a) předpokládá, že Senát jedná o informacích vlády a o pořadu a výsledcích jednání Evropské rady.

S informací vystoupí ministr zahraničních věcí Cyril Svoboda, kterému tímto uděluji slovo. Prosím, pane ministře.

Ministr vlády ČR Cyril Svoboda: Vážený pane místopředsedo, vážené senátorky, vážení senátoři. Podávám, myslím ve své funkci naposledy, zprávu o zasedání Evropské rady, které proběhlo ve dnech 15. a 16. června t. r. Výjimečné to bylo z hlediska České republiky v tom, že se tohoto jednání zúčastnil prezident republiky pan Václav Klaus jako šéf české delegace.

Hlavní témata, která se projednala, byla pokračování ústavního procesu EU, další rozšiřování EU, migrační politika, rozhodnutí Rady ve formách šéfů států a vlád o přijetí Slovinska do eurozóny a o nedoporučení přijetí Litvy.

A o těchto tématech řeknu několik slov.

Nejprve k Evropské ústavní smlouvě. Je přirozené, že ty země, a jich je 15, které již ratifikovaly Evropskou ústavní smlouvu, velmi vehementně tlačily na to, aby pokračoval onen ratifikační proces. Některé z nich, a patří mezi ně například i Belgické království, chtěly, aby do závěrů Rady byla vtělena výzva, apel k těm státům, které ji dosud neratifikovaly, aby jasně sdělily, zda a kdy hodlají ratifikační proces ukončit. Tento typ dodatků se nepodařilo prosadit do návrhů, protože převážil

návrh, a podle mého názoru správný, že stále je potřeba mít tento proces jako proces otevřený.

Tento proces půjde ve dvou kolejích. První kolej je kolej Evropa konkrétních projektů. To znamená, že EU bude informovat o svých projektech, kterými přesvědčí občany o užitečnosti řady projektů, které jsou společné. Byl to seznam projektů, který nám byl předložen Evropskou komisí, může být ještě dopracován, je to zkrátka seznam konkrétních projektů, které EU realizuje.

Druhá kolej je kolej té pokračující reflexe. Jsem velmi rád, že došlo na to, o čem já mluvím velmi často, a myslím si, že jsem o tom také mluvil tady v Senátu, že EU potřebuje politickou deklaraci, nepotřebuje teď právní text. EU potřebuje politickou deklaraci, která řekne, jaká EU je a jaká má být. A mluví se o něčem jako Mesina 2, tzn. jako prohlášení z Mesiny 2.

A jsem potěšen, že toto téma převzalo Německo a přihlásilo se k tomu, že v polovině roku 2007 právě k výročí podpisu Římských smluv bude přijímána politická deklarace o EU. To je šance na odblokování řady témat a já jsem velkým zastáncem tohoto kroku, protože právě to, že ten text je právně nezávazný, umožňuje, aby se v něm každý viděl se svými akcenty a nerušil toho druhého. Naopak, jde-li o právní text, tak musí všichni vzít úplně všechno do důsledků, protože jde o právně závazný text.

Často když o tom mluvím, připomínám česko-německou deklaraci, která nám pomohla velmi výrazně a ČR v této deklaraci vidí některé své akcenty silněji a Německo některé své akcenty silněji. A přesto je ona česko-německá deklarace svorníkem, který nás spojuje v přítomnosti, do budoucnosti a chrání nás před negativními jevy z minulosti. Je to ten most, který tvoří tuto dobrou stavbu, která činí i tyto vztahy tak dobré, jaké jsou.

Proto věřím tomu, že politická deklarace je správný krok. A v tomto smyslu se také prodloužila ta doba, kdy se má rozhodnout o vlastní, jak se řeklo v závěrečných textech, zdokonalené smlouvě, jestli to má být ona smlouva, která dnes existuje, nebo nějaký upravený text smlouvy z Nice nebo něco podobného. To rozhodnuto není.

A teď využívám ještě příležitosti, že už nebudu mít příliš mnoho příležitostí z tohoto pultu k vám mluvit, tak vám řeknu k tomu i můj názor.

Já osobně jsem zastáncem toho, že jakákoliv debata, která by se teď, nemyslím za pár let, ale teď otevřela na téma základního práva EU, ať už je to Evropská ústavní smlouva nebo něco podobného, fakticky všechny nemoci EU by vtělila do tohoto textu.

V EU je faktická nerovnost, ale tato faktická nerovnost je u všech členských států dočasná, protože máme na všechna nerovnosti přechodná období. Nemáme rovný přístup ve volném pohybu osob, jde o přechodné období. Nemáme volný přístup na pracovní trhy. Říkám, jde vždycky o přechodné období, až bude vstupovat Bulharsko a Rumunsko – k tomu se dostanu za chvíli – budou mít ještě více přechodných období než máme my. Ale vždycky půjde o přechodné období. To znamená, že nastane chvíle, kdy se tato nerovnost zlikviduje a stane se stav rovný fakticky i právně.

Mám obavu, že kdybychom teď otevřeli debatu, tak obavy starých členských států by se vtělily do nového textu nikoliv jako přechodná, ale jako trvalá opatření.

Nedávno, pro zdokonalování se v cizích jazycích, jsem četl francouzskou knihu o mondializaci, tedy o globalizaci, a tam jsou ještě teď ve výtisku, který vyšel v roce 2006, tabulky, kde je napsáno EU 15. To o něčem svědčí. EU 15, ne EU 25. A to je důvod, proč já varuji před otevíráním textů, které jsou právně závazné, aby ta

myšlenka EU 15 nepronikla do všech těch textů, protože dokud je to v brožurce, tak to nikomu nevadí, ale kdyby se to z brožůrky dostalo do právního textu, tak by nám to vadilo. To je k Evropské ústavní smlouvě.

Rozšiřování. Česká republika bude vždycky podporovat rozšiřování. My chceme, aby se EU rozšířila o Bulharsko a Rumunsko k 1. lednu 2007. O tom jsme tady spolu mluvili a myslím, že tady v Senátu je v tomto ohledu také velká podpora. Jsme pro otevření diskuse, tedy pokračování přístupových rozhovorů s dalšími zeměmi západního Balkánu.

V EU se otevírá stále čím dál tím více otázka tzv. absorpční kapacity EU. Podle mě nebezpečná myšlenka.

Kdo má vstoupit do EU, má splnit kodaňská kritéria, tzn. fungující právní demokratický systém, fungující tržní ekonomika, schopnost převzít závazky z EU.

Absorpční kapacita, co to je, ptáme se. To je finanční náklad rozšíření? To je mínění obyvatel ve Francii nebo v Německu, zda se jim to líbí nebo nelíbí? To je vůle politických stran, které soutěží na domácí politické scéně? Co to je ona nedefinovaná absorpční kapacita? A já si myslím, že čím více budeme mluvit v EU o absorpční kapacitě, tím horší signál dáváme těm, kterým otevírám dveře, že budou tak jenom přiotevřeny, protože ke kodaňským kritériím přidáme onu absorpční kapacitu a mám obavu, že to bude pouze ten rozšiřovací proces komplikovat.

Toto zase berte jako můj názor na věc samotnou. Nejsem velkým zastáncem debaty o absorpční kapacitě, ale o kritériích, které mají platit pro všechny rovně.

Migrační politika je velkým tématem. Tady souhlasím i s tím, co velmi silně komentoval pan prezident republiky. To je smlouva mezi EU a Afrikou jako nástroj, který by měl řešit problém migrace. Migrace nás zkrátka čeká, nemine nás, bude to migrace legální, ilegální, bude masivní a dotkne se celé EU a v tomto ohledu musí ČR mít jasnou koncepci v této otázce, protože nejde jenom o migraci z Afriky do jižních států EU, ale myslím, že problém migrace je globálnější a týká se i možné migrace z jiných částí naší planety.

Přijetí Slovinska do eurozóny je něco, co vítáme a jsme tím potěšeni. Já osobně tedy považuji za mimořádně chybné rozhodnutí, které se učinilo na této Radě, totiž že se odmítl vstup Litvy do eurozóny, protože Litva překračuje hranici inflace, která má být 2,5 % a má 2,6 %, tedy o jednu desetinu procenta. Podle mého názoru to je dokonce někde v relaci statistické chyby.

A je zajímavé, že poté, co Německo si změkčilo pakt stability a růstu v plnění kritérií v eurozóně, což byla velmi masivní úprava poměrů, víte, že o tom se vedl i spor u Evropského soudního dvora, tak Litva nebyla přijata do eurozóny proto, protože nespĺnila kritérium o jednu desetinu procenta. Bude to také výzva pro ČR jak striktně bude muset dodržovat principy a pravidla eurozóny, abychom se mohli případně stát členem této zóny a u nás platit eurem.

To je tedy můj postesk nad rozhodnutím nad Litvou a gratulace Slovinsku, že se to Slovinsku podařilo.

A konečně se Evropská rada zabývala Schengenem. Máme tedy nadále závazek, který pro ČR je samozřejmě významný, že informační a vízový systém bude fungovat od začátku roku 2007 a v říjnu bychom měli být členy schengenského systému. Doufám, že se tak stane a je určitě úkolem i všech dalších členů vlád, aby se v tomto ohledu nepolevilo, protože jakékoliv odložení vstupu do schengenského systému bude velmi kontraproduktivní pro ČR.

Mluvilo se také o energetice. Evropská rada vyzvala Evropskou komisi, aby uzavřela jednání o tranzitním protokolu k Energetické chartě s Ruskem a aby zajistila

ratifikaci smlouvy o Energetické chartě se všemi jejími signatáři, tedy hlavně s Ruskem. To také podporuje ČR, protože jde o strategický vztah EU a Rusko.

A konečně jsme se zabývali těmi evergreeny, bohužel stále zelenými, tedy evergreeny, tématy, jako je Irán, Irák, Blízký východ a samozřejmě také Palestina. Tady se ČR stále držela svých pevných pozic, které jsou neměnné. Opakuji znovu, že je potřeba udržet velmi silně transatlantickou vazbu. Není možné, aby EU soutěžila v řešení těchto problémů s USA. A pokud jde o pomoc Palestincům, pomoc musí být, protože ji lidé v Palestině potřebují, ale musí mít pevný kontrolní mechanismus, aby ty peníze neskončily v rukou vojenských nebo polovojenských skupin.

Vážený pane místopředsedo, vážené senátorky, vážení senátoři, to je několik informací z proběhlé Evropské rady. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji vám, pane ministře. Prosím, znovu zaujměte místo u stolku zpravodajů.

Teď musíme určit zpravodaje. Jedná se totiž o věc, kterou neprojednával výbor Senátu a v takové situaci určuje zpravodaje Senát. Navrhuji vám, aby se zpravodajem stal senátor Luděk Sefzig, předseda výboru pro záležitosti EU, kterého se teď ptám, jestli by se svou rolí souhlasil. Souhlasil by. O tomto návrhu budeme tedy hlasovat.

Budeme hlasovat o určení zpravodaje. Návrh jste slyšeli. Jde o kolegu Ludka Sefziga.

Kdo souhlasí s tímto návrhem, ať zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Je-li někdo proti, stiskněte tlačítko NE a můžete zvednout ruku.

Probíhá 58. hlasování. Právě končí, a skončilo schválením určení zpravodaje. 56 přítomných, kvórum 29, 41 hlasů pro, nikdo nebyl proti.

Pane předsedo výboru, pane zpravodaji Sefzigu, máte slovo, prosím.

Senátor Luděk Sefzig: Vážené paní senátorky, vážení páni senátoři, pane ministře, pánové místopředsedové. Skoro mi nepřísluší, abych komentoval ten výklad, který nám poskytl pan ministr, protože jsem u těch jednání nebyl a ani to nepřísluší Parlamentu, a myslím si, že velká očekávání, která jsou spojena vždy s jednáním Rady, tentokrát tak velká očekávání nebyla, protože předsednictví, které v posledním půlroce je v našem sousedním Rakousku, bylo, řekl bych, velice úspěšné v průběhu celého tohoto půl roku. Rakouské předsednictví bude určitě hodnoceno jako jedno z velmi úspěšných. A nás jako parlamentáře může těšit, že rozhodnutí v posledním půl roce jsou hodně spojena se získáváním legitimacy a hodně obrátek směrem k národním parlamentům členských zemí. Myslím si, že to je asi úplně nejdůležitější říci na úvod.

Pan ministr říkal, že čekáme na politickou deklaraci. Je právě úkolem z těch tří nejdůležitějších institucí, které jsou, Evropská komise, Evropský parlament a Evropská rada, tak je to právě Rada, která má dávat ta politická rozhodnutí, má vytvářet vize, a na té Radě se tak určitě dělo.

Myslím, že někteří novináři očekávali z důvodu přítomnosti třeba i našeho prezidenta a o jeho trochu mytizovaném eurorealismu nebo euroskepticismu, jak někteří škarohlídi hovoří, tak čekali nějakou ostrou diskusi. K žádné takové ostré diskusi nedošlo. Myslím, že diskuse, která tam proběhla, byla velmi korektní, nedošlo tam ani k nějakým mimořádným zpochybňováním jakéhokoliv vystupujícího. Náš pan prezident určitě není sám, který o svých názorech takto otevřeně na radách hovoří.

Chtěl bych říci, že je důležité upozornit také na to, že se blíží 50. výročí podepsání Římských smluv a že to určitě bude dobrý termín k tomu, aby dále ta diskuse, která nebyla započata na posledním jednání Rady, ale která už začínala před rokem a vlastně začala v době právě před rokem, kdy byly odmítnuty tak důležité texty přijaté Konventem, jako byla třeba Ústavní smlouva, a musíme vzít výhrady odmítnutí velice vážně v té diskusi. Tato diskuse tedy pokračuje dál a bude určitě pokračovat do doby 50. výročí Římských smluv.

Myslím, že tady je velmi zajímavý osobní poznatek pana ministra týkající se toho, kdy dojde k možnosti přijetí nějaké legislativní procedury. A myslím si, že to je postřeh pro mě velmi zajímavý a určitě hodný zřetele, že dokud jsou nerovnosti mezi jednotlivými státy, a dokud si trochu zastíráme to, že ty nerovnosti existují, nebo nechceme si připustit, že ty nerovnosti jsou, tak do té doby je těžko přijmout nějaký rovný legislativní akt, který usnadní fungování EU. To je pro mě velmi zajímavý postřeh a jenom svědčí o hloubce pana ministra, do jaké hloubky se těmito věcmi zabývá.

Víte, že většinová vůle ČR je rozšířit EU na základě kodaňských kritérií. Já si vzpomínám ještě v době, kdy byl předsedou našeho výboru pan předseda Skalický, tak jsme hodně diskutovali právě o kodaňských kritériích v době, kdy ČR přistupovala do EU. A mnozí z nás připouštěli, že by bylo vhodné nastavit si laťku tak vysoko, abychom ji nepodskakovali a abychom ji byli schopni přeskočit, ale aby nás to stálo to úsilí, které vyžaduje splnění kodaňských kritérií.

Co se týče odmítnutí Litvy, to asi je skutečně nešťastné. Zase na druhou stranu si myslím, že daleko horším prohřeškem ze strany jednání evropských institucí je připuštění toho rozvolnění, sice drobné, ale rozvolnění Paktu stability, v tom případě v poměru Litva ANO-NE a Pakt stability ANO-NE, tak sdílím stejné stanovisko, že bylo větším prohřeškem změkčení Paktu stability, protože měnová stabilita v EU je hodnotou sui genesis, ta láká kapitál z ne eurozón do naší eurozóny.

A další jenom drobný komentář k Schengenu. Výbor pro záležitosti EU minulý týden měl výjezdní zasedání v Loučni, kde jsme se zabývali rozšířením schengenského prostoru. A já jenom chci panu ministrovi říci, že my toto sledujeme již více než půl roku a měli jsme pozvané jak zástupce ministerstva vnitra pana ředitele Heischmanna, tak jsme měli i zástupce z Úřadu pro ochranu osobních údajů, protože se rozšíření schengenského prostoru této problematiky velice dotýká, takže i pan ředitel Dr. Igor Němec nám přijel osobně referovat o tom, jak dalece jsou a budou naše data chráněna, protože ochrana Schengenu není jenom tam vstoupit, ale brzy budou moci vstoupit i další země, země Bulharska, Rumunska, a pokud vstoupí do Schengenu, a budou mít přístup k našim databázím, a pokud vnímáme některé znepokojující zprávy o prorůstání zločinu do vládních struktur v Bulharsku a po některých zprávách, které probíhaly ještě před necelým měsícem i v ČR, tak nemusíme chodit pro jistá znepokojení daleko, tak jsme se věnovali i možnosti zneužití osobních dat.

My máme takový úkol všude na našich setkáních s ostatními členskými zeměmi, upozorňovat, že ČR je připravena na vstup do schengenského prostoru a samozřejmě bychom si přáli, abychom nevstupovali osamoceně, ale abychom zajišťovali jenom tu vnitřní hranici, aby vstoupily s námi společně Maďarsko, naše nejbližší sousední země Polsko a Slovensko, tak aby schengenský prostor vcelku v takové logické podobě se rozšiřoval v říjnu 2007.

Dalším bodem, který jsem si tady poznamenal, je bod týkající se energetiky. V době, kdy Rusko přiškrtlo kanály v důsledku demokratických změn, vznikajících na Ukrajině, tak trochu vystrašilo EU, a to, že se musí EU zabývat společnou

energetickou politikou je nabíledni. Asi budeme muset věnovat více prostředků na zajištění našich energetik, na výzkum v oblasti termonukleární reakce, myslím tu řízenou termonukleární reakci, ne tu nebezpečnou, naopak tu bezpečnou, a pak asi se nám podaří vyřešit problém energetiky.

Úplně na závěr. Náš výbor věnuje velmi mnoho času na vytváření dobrých transatlantických vazeb s Amerikou, a troufám si říci nejenom se Severní Amerikou, ale v budoucnu to bude jistě i Jižní Amerika, protože transatlantická vazba je důležitá. Zatím je to vazba s tradiční anglosaskou kulturou Kanady a USA a důkazem toho, že je nám tato politika blízká, je to, že náš výbor asi před dvěma měsíci podnikl jednu z mimořádných cest k posílení této transatlantické vazby, kdy jsme navštívili partnerské instituce v Kongresu, a to jak Senát, tak kongresmany v USA. A myslím, že toto jednání bylo velmi pozitivní. A jenom bych si dovolil tlumočit závěry většiny těchto jednání – Česká republika je hodnocena jako vedoucí v řadě demokratizačních ambicí transatlantické kultury. Tak například pokud jde o Kubu a Bělorusko, byla ČR velmi vysoce hodnocena, což je jistě i výsledek právě pana ministra Cyrila Svobody a já mu za to před tímto fórem děkuji.

To je můj krátký komentář k tomu, co se událo na poslední Evropské radě. A já jenom přeji mnoho úspěchů nejenom panu ministroví, ale i dalším představitelům, ať už panu prezidentovi nebo nastávajícímu panu premiérovi, při těchto jednáních a pak při jednáních Rady ministrů, aby ČR pořád měla takovou pevnou pozici, jako měla doposud. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji, pane kolego, prosím, zaujměte místo u stolku zpravodajů.

Otevírám rozpravu. Kdo se hlásí do rozpravy? Nikdo, takže rozpravu vzápětí končím. Není se k čemu vyjádřit.

Budeme tedy **hlasovat o návrhu, tak jak jej přednesl zpravodaj pan senátor Luděk Sefzig.**

Zahajuji hlasování. Kdo je pro, necht' zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti, stiskněte tlačítko NE a zvedněte, prosím, ruku.

Toto bylo 59. hlasování v pořadí. 54 přítomných, kvórum bylo 28, pro bylo 40 hlasů, nikdo nebyl proti.

Děkuji panu předkladateli i panu zpravodaji. **Návrh usnesení Senátu byl přijat.**

A máme zde další bod, stále ještě za účasti pana ministra zahraničí, a to je

**Vládní návrh, kterým se předkládá Parlamentu České republiky k vyslovení
souhlasu změna Úmluvy o fyzické ochraně jaderných materiálů
přijatá ve Vídni dne 8. července 2005
diplomatickou konferencí svolanou k projednání navrhovaných změn.**

Vládní návrh jste obdrželi jako **senátní tisk č. 328**. Uvede jej ministr zahraničních věcí Cyril Svoboda. Pane ministře, máte slovo.

Ministr vlády ČR Cyril Svoboda: Vážený pane místopředsedo, vážené senátorky a senátoři, tato Úmluva ve svém názvu sděluje přesně to, co je jejím smyslem, totiž posílení jaderného nešíření v oblasti multilaterální diplomacie. Je to výsledek konference z června 2005. Závěrečný dokument přijatý na konferenci, který obsahuje právě tyto významné změny v textu Úmluvy znamená rozšíření působnosti Úmluvy na národní úroveň, přispívá k boji proti terorismu zejména tím, že se zvyšuje

výčet kriminalizovaných jednání včetně činů poškozujících životní prostředí, dále pokusy o hrozbu organizování a účastenství na činech zakázaných Úmluvou. Je tam posílena role proti všem jevům, které jsou nebezpečím především po teroristických útocích v USA v r. 2001.

Jelikož všichni text Úmluvy znáte, pouze jsem se omezil na tento krátký komentář s doporučením, aby byl vysloven souhlas legislativnímu procesu s touto smlouvou. Možná, že zde stojí za zmínku skutečnost, že je to Úmluva, která nebyla projednána do PS a tak se vyšlapává nová cesta - pokud vysloví souhlas Senát PČR, jak s tím naloží nová Poslanecká sněmovna. Vycházím z toho, že se má pokračovat dále a že toto usnesení bude součástí jednoho legislativního procesu v rámci Parlamentu i s nově zvolenou Poslaneckou sněmovnou.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji, pane ministře. Prosím, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů. Garančním a jediným výborem je výbor pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost. Tento výbor přijal usnesení, které jste obdrželi jako senátní tisk č. 328/1. Zpravodajem výboru je pan senátor Rostislav Slavotínka. Je na zahraniční cestě. Zastoupí ho kolega Jiří Pospíšil, kterého žádám, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou.

Senátor Jiří Pospíšil: Pane předsedající, pane ministře, dámy a pánové, problematiku objasnil pan ministr. Omezím se na to, že za kolegu Slavotínka přečtu usnesení našeho výboru.

Usnesení k vládnímu návrhu, kterým se předkládá PČR k vyslovení souhlasu změna Úmluvy o fyzické ochraně jaderných materiálů přijatá ve Vídni dne 8. července 2005 diplomatickou konferencí svolanou k projednání navrhovaných změn.

Po odůvodnění zástupcem předkladatele Dr. Povejšila, politického ředitele Ministerstva zahraničních věcí ČR, zpravodajské zprávě senátora Rostislava Slavotínka, a po rozpravě výbor doporučuje Senátu PČR vyslovit souhlas s touto změnou, určuje zpravodajem pro jednání senátora Rostislava Slavotínka, jehož jsem si dovolil zastoupit. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji, pane senátore. Otevírám obecnou rozpravu. Hlásí se někdo do obecné rozpravy? Nehlásí, rozpravu končím, není se k čemu vyjádřit. Přistoupíme k hlasování.

Budeme hlasovat o tom, zda dáme souhlas s ratifikací.

Budeme hlasovat o usnesení: **Senát dává souhlas k změně Úmluvy o fyzické ochraně jaderných materiálů přijatou ve Vídni dne 8. července 2005 diplomatickou konferencí svolanou k projednání navrhovaných změn.**

V sále je přítomno 54 senátorek a senátorů, kvórum je 28. Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko ANO. Kdo je proti, stiskněte tlačítko NE a zvedněte ruku. **Senát schválil udělení souhlasu k ratifikaci.**

Děkuji navrhovateli a zároveň zpravodaji. Bylo 54 přítomných, 28 bylo kvórum, 39 hlasů bylo pro, nikdo nebyl proti.

Pane ministře, nechcete nám ještě něco říci?

Ministr vlády ČR Cyril Svoboda: Pane místopředsedo, bylo mi vždycky ctí tady vystupovat v tomto kultivovaném prostředí Senátu a o debatě, která byla oboustranně poučná a obohacující. Důležité je, že jsme společně budovali stát, za který se nemusíme stydět. Děkuji. (Potlesk).

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuje vám za tato slova a přejeme vám mnoho úspěchů ve vaší politické kariéře.

Máme před sebou

Návrh senátního návrhu zákona senátora Jiřího Pospíšila a dalších o přechodu některých věcí z majetku České republiky do vlastnictví obcí.

Návrhy jsme obdrželi jako **senátní tisk č. 149**. Připomínám, že dnes jej budeme projednávat ve 2. čtení. Tento návrh zákona uvede zástupce navrhovatelů senátor Jiří Pospíšil. Pane senátore, máte opět příležitost promluvit.

Senátor Jiří Pospíšil: Pane předsedající, dámy a pánové, dovoluji, abych předložil k dalšímu projednání návrh zákona o přechodu některých věcí z majetku ČR do vlastnictví obcí. Účelem tohoto zákona je převést zpět do vlastnictví obcí zbylou část tzv. historického majetku, která jim byla vyvlastněna v době nesvobody a která jim dosud z důvodů uvedených v důvodové zprávě převedena nebyla. Týká se to území, které bylo v majetku československé federace převážně, bylo poblíž vojenských újezdů a vojenských prostor, nachází se mimo toto území. Tím se vyrovnává historická nespravedlnost, ke které došlo tím, že v době, kdy byl schválen původní zákon, v majetku ČR nebyl majetek bývalé federace. Bylo provedeno několik pokusů tuto záležitost vyřešit, nebudu je zde všechny citovat, některé byly příliš složité, některé byly neobratné. Tímto malým zákonem bychom měli tuto věc dořešit.

Další věc je, že se vytváří mechanismus pro případné budoucí převody historického majetku obcí v případě, že dojde ke zmenšení území nebo ke zrušení vojenského újezdu.

V průběhu projednávání tohoto zákona byly vzneseny pozměňovací zákony, které přiblížily znění zákona zákonu původnímu, vrátily tam historický princip a zákon vylepšily. To se dozvíte od zpravodajů, kteří budou hovořit o projednávání zákona. Pozměňovací návrhy nejsou v žádném rozporu s úmysly předkladatelů, kterých je téměř čtvrtina Senátu.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji, pane senátore. Prosím, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů. Návrh zákona byl přikázán ústavně-právnímu výboru. Určil svým zpravodajem pana senátora Jaroslava Kubína a přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 149/4.

Dále byl návrh zákona přikázán výboru pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí. Určil svým zpravodajem pana senátora Pavla Eyberta a přijal usnesení, která vám byla rovněž rozdána jako senátní tisky 149/2 a 149/3.

Organizační výbor určil garančním výborem pro projednávání tohoto návrhu zákona výbor pro hospodářství, zemědělství a dopravu. Tento výbor přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 149/1. Zpravodajem výboru je pan senátor Robert Kolář. Je z dnešního jednání omluven, zastoupí ho senátor Adolf Jílek. Prosím ho, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou.

Senátor Adolf Jílek: Pane předsedající, kolegyně a kolegové, máme před sebou návrh zákona, který je potřebný a umožňuje jednoduchým způsobem zákonnou cestou převod majetku z majetku ČR do majetku obcí v případech, kdy k tomu nemohlo dojít a jedná se o historický majetek těchto obcí. Vzhledem k tomu, že zákon byl projednáván ve třech výborech, s výborem pro územní rozvoj, veřejnou správu a životní prostředí, máme stejné usnesení a tedy i pro tyto dva výbory je

správa společná. Dohodli jsme se na obou výborech na stejném znění, tzn. na drobných pozměňovacích návrzích, které tento zákon vylepšují a vrací mu více historický princip, o který šlo především.

Seznámil bych vás s usnesením výboru pro hospodářství, zemědělství a dopravu. Po úvodním slovu předkladatele senátora Pospíšila a po zpravodajské zprávě Roberta Koláře výbor doporučil Senátu PČR schválit návrh senátního návrhu zákona ve znění pozměňovacích návrhů, které jsou uvedeny v příloze. Určil zpravodajem Roberta Koláře a pověřil předsedu výboru, aby seznámil s tímto usnesením předsedu Senátu. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji. Pane senátore, prosím, posadte se ke stolku zpravodajů a sledujte rozpravu. Zeptám se zpravodaje výboru pro územní rozvoj Pavla Eyberta, zda si přeje vystoupit. Přeje si, má slovo.

Senátor Pavel Eybert: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně a kolegové, naše zpráva je společnou, ale přesto mi dovoluji říci několik slov. Samozřejmě, že obce, které nedostaly vrácen svůj historický majetek z toho důvodu, že zákon, kterým se navracel obcím majetek, nepamatoval na majetky federální, to cítí jako nespravedlnost. Trvalo to bohužel příliš dlouho, než se tato nespravedlnost má šanci napravit. Chtěl bych vás proto požádat, abyste podpořili tento zákon a schválili s pozměňovacími návrhy tak, jak bylo zde uvedeno před řečníkem. Pozměňovací návrhy jsou zapracováním původní myšlenky do zákona tak, aby tam nikde nevznikla nejasnost nebo mezera, která by výklad zákona mohla ztížit. Děkuji za pozornost a prosím o podporu pozměňovacích návrhů i celého zákona.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji, pane senátore. Pane senátore ústavně-právního výboru, přejete si vystoupit? Pan zpravodaj si rovněž přeje vystoupit a má slovo.

Senátor Jaroslav Kubín: Pane předsedající, dámy a pánové, dovoluji mi, abych krátce vystoupil za ústavně-právní výbor. Jak bylo řečeno, usnesení všech výborů je jednotné, protože máme společný názor a postupně, kdy tato iniciativa našich kolegů došla různými pozměňovacími návrhy až k takovému konečnému řešení.

Tato oblast se týká hlavně obcí, které se nacházejí především v jižních a západních Čechách a pak u nás na východní, případně severovýchodní Moravě, tam, kde byly určité oblasti, kde se pracovalo na vojenském principu a kde byly úmysly s tehdejší rozdělením naší Evropy.

Chtěl bych osvětlit, že původní návrh byl založen na územním principu, ale tento princip v tomto rozsahu, jak je podáno včetně pozměňovacích návrhů, se zachovává jen u zaniklých obcí a v ostatních případech se uplatní historický princip bez ohledu na to, kde se pozemek nachází, což je dosti důležité.

Ještě bych připomenul, že se ve výborech ozývaly i hlasy, že se věci obcím opět nařizují, že se příkazuje, že ze zákona automaticky bude jejich vlastnictví, které si třeba mnohdy obce přát nebudou, ať už proto, že o to nestojí nebo že pozemek nebo nemovitost může být k převzetí nepříznivá ať už z ekologického hlediska nebo jiných důvodů. Dokonce tam padlo, že by mohlo dojít k porušení principu ústavnosti. Myslím si, že takovýto názor může padnout, ale opodstatnění nemá. Musíme se k některému názoru připojit a většina se připojila k tomu, že tak jak byl tento majetek obcím bez jejich vůle odebrán, zároveň by měl být vrácen a hlavně nebylo za celou

dobu slyšet žádná podmínka ani připomínka od obcí, které majetek mají nabýt, že by ho nechtěly.

Dovolte mi, abych ocitoval usnesení našeho výboru. Doporučuje Senátu PČR schválit návrh senátního návrhu zákona ve znění pozměňovacích návrhů, které jsou uvedeny v příloze. Určuje zpravodajem výboru pro jednání na schůzi Senátu mne a pověřuje předsedu výboru senátora Jaroslava Kuberu, aby předložil toto usnesení předsedovi Senátu. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji vám, pane senátore. Otevírám obecnou rozpravu. Nikdo se nehlásí, obecnou rozpravu uzavírám. Nebyl podán návrh na schválení, ani na zamítnutí a ani na odročení.

Zahajuji podrobnou rozpravu, ve které lze podávat pozměňovací návrhy. Pan senátor Adolf Jílek se přihlásil jako první.

Senátor Adolf Jílek: Pane předsedající, kolegyně a kolegové, jen pro připomenutí: Pozměňovací návrhy v tiscích 149/1 a další čísla jsou shodné, je jich celkem 14. Nebudu je tady předčítat, protože je máte ve svém tisku. Navrhl bych, abychom hlasovali podle tisku 149/1.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Slyšeli jsme slova zástupce zpravodaje garančního výboru. Kdo se dále hlásí do podrobné rozpravy? Nikdo. Páni zpravodajové – pane zpravodaji Kubíne, přejete si k tomu vyjádřit? Pane senátore Eyberte? Ne, nepřejete si. Prosím pana navrhovatele o stanovisko.

Senátor Jiří Pospíšil: Předdeslal jsem, že budu s těmito pozměňovacími návrhy souhlasit a budu je podporovat. Ještě bych připomenul, že zákon nezpůsobuje zásah do vlastnických vztahů k jinému majetku než je jím definován, nemá žádné retroaktivní účinky, je vyloučena kolize s jinými právními normami a nevyvolává významnější požadavky na výdaje státního rozpočtu. Doporučuji, abyste pozměňovací návrhy schválili a potom celý zákon. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Děkuji. Pan garanční zpravodaj návrhy rovněž podpořil. Budeme hlasovat. Prosím ho, aby byl pohotově u mikrofonu a navrhl nám také, jak budeme po fanfáře hlasovat.

Senátor Adolf Jílek: Navrhuji, abychom vzali tisk 149/1. Vzhledem k tomu, že pozměňovací návrhy jsou ze tří výborů stejné, předkladatel s nimi vyslovil souhlas, tak navrhuji, abychom hlasovali en bloc o všech 14 pozměňovacích návrzích, které jsou v tomto tisku.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Jsou k tomu výhrady? S faktickou poznámkou vystoupí pan senátor Eybert.

Senátor Pavel Eybert: Poprosím jen o odhlášení a znovu přihlášení kolegů.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Vyhovuje se. Všechny vás odhlašuji. Prosím, abyste znovu vložili své karty do zdířky. Děkuji vám. Žádné námítky proti způsobu hlasování nebyly.

Konstatuji, že v sále je přítomno 50 senátorek a senátorů, kvórum je 26. Budeme **hlasovat o všech pozměňovacích návrzích najednou.**

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tyto návrhy, stiskněte tlačítko ANO a zvedněte ruku. Kdo je proti, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko NE. Pozměňovací návrh byl schválen. Bylo to 61. hlasování, přítomno 50, kvórum 26, 48 hlasů pro, žádný hlas nebyl proti. **Tímto jediným hlasováním jsme schválili všechny pozměňovací návrhy.**

Můžeme přistoupit k hlasování o schválení senátního návrhu zákona, ve znění přijatých pozměňovacích návrhů.

O tomto zahajuji hlasování. Kdo je pro, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko ANO, kdo je proti, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko NE.

Konstatuji, že v okamžiku hlasování, pořadové číslo 62, se z 51 přítomných senátorek a senátorů pro vyslovilo 50, nikdo nebyl proti. **Návrh byl přijat.**

Proto podle § 130, odst. 8 jednacího řádu navrhuji, abychom pověřili za prvé, předsedu Senátu, aby zajistil úpravu důvodové zprávy k návrhu zákona v souladu s jeho schváleným zněním a postoupil návrh zákona PS k dalšímu ústavnímu projednání. Za druhé, navrhuji senátora Jiřího Pospíšila a senátora Adolfa Jílka, aby návrh odůvodnili v Poslanecké sněmovně. O obou návrzích budeme hlasovat zároveň.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko ANO. Kdo je proti, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko NE. Hlasování o pověření skončilo schválením návrhu. Bylo to 63. hlasování. 50 přítomných, kvórum 26, 50 hlasů bylo pro, tedy všichni, nikdo nebyl proti. Tím projednávání tohoto bodu skončilo. Děkuji všem, kteří se podíleli na přípravě tohoto zákona, zpravodaji i navrhovatelé.

Vážené paní senátorky a senátoři, dalším bodem je

**Návrh senátního návrhu zákona senátora Jiřího Lišky, Josefa Pavlaty,
Aleny Palečkové, Václava Jehličky, Martina Mejstříka
a dalších senátorů o Ústavu paměti národa
a o změně některých dalších zákonů.**

Návrh zákona jste obdrželi jako **senátní tisk č. 185**. Tento návrh zákona uvede zástupce navrhovatelů senátor Jiří Liška. Pane místopředsedo, prosím, máte slovo.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji, pane předsedající. Vážené kolegyně a kolegové, od února letošního roku, kdy plénum Senátu rozhodlo zařadit návrh zákona o zřízení Ústavu paměti národa k projednávání do výborů se mnohé v tomto návrhu změnilo. Výsledkem diskuse s archiváři historie a především s našimi legislativci jsou významné změny v původním návrhu, které jsou obsaženy v pozměňovacích návrzích, které na svém jednání přijaly všechny tři výbory, které byly pověřeny projednáváním tohoto návrhu senátního zákona.

Obecně se dá říci, že nedošlo k zásadní změně vlastního ideového obsahu, došlo ale ke značným změnám, které definují ústav a formy jeho činnosti. Tady bych chtěl velmi ocenit práci našich legislativců, speciálně pana Dr. Chaloupky a paní Dr. Kuželové, kterým jménem předkladatelů děkuji za jejich pomoc.

Hlavní změny byly nutné především proto, že při tvorbě první verze návrhu zákona jsme vycházeli především ze znění slovenského zákona o Ústavu paměti národa a velmi úzce jsme při přípravě spolupracovali s pracovníky slovenského ústavu, hlavně s předsedou správní rady panem Jánem Langošem, bývalým federálním ministrem vnitra. Kdyby to bylo možné, určitě byl pan Ján Langoš byl připodepsán na našem návrhu jako jeden z důležitých spoluautorů. Je velmi smutné,

že se nedožil našeho projednávání na plénu Senátu. Jsem přesvědčen, že by tady byl určitě dnes s námi, protože byl mimo jiné velkým přítelem ČR.

Pane předsedo, prosím, zda by Senát mohl uctít památku Jána Langoše, který minulý týden tragicky zahynul.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Paní senátorky a páni senátoři, prosím, abychom povstali a minutou ticha uctili památku kolegy a přítele Jána Langoše. (Senátoři povstáním uctívají památku Jána Langoše).

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji kolegyním a kolegům. Vracím se k projednávanému návrhu zákona. Hlavním problémem první verze bylo, že některá ustanovení obsažená ve slovenském zákonu, nejsou použitelná v našem právním řádu.

Dovolte, abych se teď zmínil o nejdůležitějších změnách, ke kterým došlo a které jsou obsaženy v pozměňovacích návrzích obou výborů. Nejen to, že došlo k mírné změně vlastního názvu návrhu zákona, ale došlo k řadě dalších změn, jak už jsem předem říkal. Začíná v § 1 úvodním ustanovením, kdy se zásadním způsobem mění postavení ústavu, a to z té původně navržené právnické osoby na veřejnou instituci. V § 2 dochází k přesnějšímu vymezení pojmů než tomu bylo v § 2 té původní verze, zpřesňuje se a jasněji se definují pojmy obsažené v zákoně.

V § 3, který se týká úkolů ústavu, což byl původní § 6, se zpřesňují jednotlivé úkoly, jasně se opět definují a zároveň se také hovoří o zřízení a spravování archivu. Velké změny jsou v § 4, původní § 9, který se týká orgánů ústavu. Původní správní rada, výbor a předseda, byla změněna pouze na radu a ředitele, která řízení ústavu výrazně zjednoduší.

Paragraf 5 se týká rady, kde došlo také k velké změně. Podle našeho návrhu by rada měla pouze sedm členů a volených pouze Senátem na rozdíl od původního návrhu, který hovořil o devíti členech, z toho měla tři volit Poslanecká sněmovna, tři jmenovat pan prezident a tři Senát. Tady jsme v diskusi, že by to zjistili, že by to bylo velmi složité především ve vztahu k odpovědnosti rady a samozřejmě i velice by tam byly složité vztahy mezi těmi jednotlivými institucemi, které by členy rady jmenovaly. Mění se také funkční období členů rady na pět let, výbor byl zcela zrušen.

Paragraf 9 nově definuje ředitele ústavu s jeho právy a povinnostmi. Paragraf 11 hovoří o spolehlivosti a bezúhonnosti oproti původnímu § 10, který se zabýval pouze bezúhonností. Chceme, aby ústav jako symbol objektivního hodnocení komunistické historie nebyl zatížen lidmi, kteří by měli právě tuto svou minulost v této oblasti nejasnou.

V § 12 se hovoří o archivu ústavu, který je jednoznačněji definován. V § 13 jsou dána oprávnění ústavu. Je to nově definovaný paragraf a upřesňuje vztah ústavu ke státním organizacím a samosprávě. V § 14, který hovoří o přechodných ustanoveních, se především hovoří o způsobu a přechodu archivu bezpečnostních složek do archivu ústavu.

Následuje část druhá, kde dochází ke změně zhruba deseti souvisejících zákonů. Účinnost je stanovena v návrhu na 1. leden 2007 s tím, že ta vlastní činnost by začala až 1. července 2007, což znamená půl roku na přípravu od doby vzniku vlastní aktivní činnosti ústavu.

Chtěl bych se zmínit ještě o jedné věci, o které jste v souvislosti s ústavem hodně diskutuje, a to je, že to bude instituce finančně velmi náročná, myslím si, že to není pravda. Ústav nebude vytvářet žádný jiný speciální archiv, archiválie zůstanou tam, kde jsou, na svých místech, ve stávajících archivech, tzn. tady nebudou žádné

náklady a ústav bude pracovat především s lidmi, kteří v dnešní době pracují na stejné problematice pod hlavičkou buď ministerstva vnitra nebo ministerstva obrany nebo případně Ústavu pro dokumentaci, takže by tady nedošlo k žádnému výraznému nárůstu nákladů ani na lidi, ani na vlastní prostory.

Myslím si, že ten téměř komplexní pozměňovací návrh tak, jak byl předložen do projednávání výborů a tam došlo ještě k některým drobným změnám, má svoji kvalitu, je to dobrý návrh a zároveň si myslím, že je potřeba, abychom si uvědomili, že stejně jako v tom předchozím případě, tzn. návrhu zákona, který jsme teď schválili, čeká oba tyto návrhy ještě složitá cesta přes Poslaneckou sněmovnu a vládu, ale jsem přesvědčen, že ta podstata je dobře vypracovaná a že jsou vytvořeny podmínky pro to, aby tady vznikl ústav, který by se měl nestranně a objektivně zabývat naší nedávnou minulostí a že by měl vzniknout ústav, který by se mohl postavit na roveň obdobných ústavů, které jsou již zřízeny v sousedních bývalých postkomunistických zemích.

Vážené kolegyně a kolegové, prosím vás o podporu tohoto návrhu. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji, pane senátore. Prosím vás, abyste zaujal místo u stolku zpravodajů.

Návrh zákona byl přikázán ústavně-právnímu výboru. Ten určil jako svého zpravodaje pana senátora Jiřího Šnebergera a přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk číslo 185/3. Následně byl zákon přikázán výboru pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost. Ten určil jako svého zpravodaje pana senátora Jaromíra Štětinu a přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk číslo 185/2. Organizační výbor určil garančním výborem pro projednávání tohoto návrhu zákona výbor pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice. Ten přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk číslo 185/1. Zpravodajem výboru je pan senátor Hálek. Prosím ho, aby nás nyní seznámil se svou zpravodajskou zprávou.

Senátor Jan Hálek: Pane předsedající, pane místopředsedo, dámy a pánové. Pan místopředseda zde celkem komplexně zhodnotil celý pozměňovací návrh a já bych si dovilil pouze uvést některé doplňky a také bych vysvětlil náš pozměňovací návrh k tomuto pozměňovacímu návrhu.

Úvodem bych chtěl říci, že skutečně ten návrh byl systémově celý přerovnan, některé věci byly vypuštěny, některé části byly doplněny, ale je nutno skutečně podtrhnout, že věcný záměr zákona zůstal nezměněn.

V první části § 1 odstavce 4 byl vyřešen problém, že ústav nemůže být současně organizační složkou státu a zároveň právní osobou, tedy subjektem jednajícím svým jménem. Není možné elektivní spojení, které bylo navrženo v tom zákonu podle § 17, aby nestátní instituce mohla nabývat vlastní majetek a zároveň jí příslušelo hospodařit s majetkem státu. To znamená jednat jménem státu. A to všechno vyřešil odstavec 4, který říká, že ústav je, jak už bylo řečeno, organizační složkou státu a účetní jednotkou a činnost ústavu je hrazena ze samostatné kapitoly státního rozpočtu.

V dalším § 2 bych chtěl připomenout, že ve své zpravodajské zprávě v prvním čtení jsem řekl, že prvním úkolem Ústavu paměti národa je výzkum historie komunistického režimu v Československu a především podílu bezpečnostně represivních složek na jeho fungování v roce 1948 až 1990 a že by se mělo také čerpat z poznatků podílu těchto složek na přípravě a nastolení komunistického režimu v letech 1945 až 1948.

To bylo akceptováno jednak § 2, kde je stanoveno, že se míní obdobím komunistické totalitní moci úsek československých dějin od roku 1948 do roku 1989 a dále pak doba tomuto časovému úseku předcházející, v níž probíhaly děje týkající se příprav k uchopení totalitní moci Komunistickou stranou Československa. Dále to bylo akceptováno v přechodných ustanoveních § 14, kde stojí: Ministerstvo vnitra, ministerstvo obrany, včetně vojenského zpravodajství, ministerstvo spravedlnosti, Bezpečnostní informační služba a Úřad pro zahraniční styky a informace předají ústavu ke dni 1. července 2007 evidenční a registrační pomůcky, archivní fondy, včetně agenturních, operativních, vyšetřovacích a kádrových svazků nebo spisů, archivní sbírky i jednotlivé archiválie a dokumenty vzniklé činností bezpečnostních složek a Komunistické strany Československa a organizací Národní fronty působící v těchto složkách v období od 4. dubna 1945 do 15. února 1990.

K bodu b) tohoto paragrafu bylo z mnoha stran zákona vytýkáno, že dojde k vytrhávání jednotlivých archivních fondů nebo jejich částí ze státního archivu. Další vážná námitka spočívala ve faktu, že by mohli být považováni archiváři státního archivu za nespolehlivé, a sice podle § 11 bod 1 odstavec c), písmeno c), protože státní archivy patřily ministerstvu vnitra, které je vlastně metodicky řídilo. To je v pozměňovacím návrhu zabezpečeno tím, že § 2 písmeno b) slova Ministerstvo vnitra České socialistické republiky je třeba nahradit slovy bezpečnostní úsek Ministerstva vnitra České socialistické republiky.

Takže tím se tomu zamezilo. Navíc ještě budu citovat naše právníky našeho legislativního oddělení, kteří navíc k tomu dodali, že požadavek na vynětí státních archivů, potažmo Národního archivu se jeví být návrhem zákona již vyřešen, neboť dané archivy jsou samostatné organizační jednotky státu mimo ministerstvo vnitra a v § 14 odstavec 1 se stanoví, že se předávají jen ty archiválie, které jsou v držení ministerstva vnitra, rozumějme v jeho specializovaném či bezpečnostním archivu, který je integrální součástí předmětného ministerstva vnitra. Proto také vyjádření tohoto požadavku je z legislativního hlediska nepřipadné.

Pokud se týká orgánů ústavu, bylo to tady panem místopředsedou řečeno, to zúžení na orgány ústavu na radu ústavu a ředitele. Totiž z toho původního paragrafu 11 a 12 vůbec nevyplývalo, kdo je statutárním orgánem ústavu, tzn., kdo navenek vystupuje jeho jménem. A potom v případě, kdy by se výbor nedohodl, mohl být vlastně chod celého ústavu paralyzován.

K § 5 bych chtěl přidat pouze to, že to, že jsou ti členové rady voleni na pět let, tak vlastně není důvodu, jak jsem si přečetl v dnešních novinách, že tady budou nějací vysloužilí politici odloženi, ale je to především proto, že vlastně to, že volí jenom Senát, tak jsou zodpovědní jenom jedné komoře. To je důležité. Pokud se týká té volby na pět let, tak tady je potřeba si uvědomit, že je to určitá překlenovací doba mezi volbami, které budou v Senátu a v PS, že tady nedojde k žádným problémům a navíc je tady ještě jedna věc, že za určitou dobu můžeme předpokládat, že se promíchají ty doby, kdy budou voleni, protože členové rady nebudou voleni na zbytek funkčního období, ale na pět let.

V § 9 je, jak už bylo řečeno, zástupcem ředitele ústavu je ředitel archivu ústavu a to je velmi důležité pro to, aby se zdůraznilo silné postavení toho archivu.

Já mám ještě jednu poznámku, a sice k té účinnosti, bylo to tady jasně řečeno, ale myslím si, že dnes nemůžeme odhadnout, zda ta účinnost z 1. ledna 2007 je reálná. A proto bych tedy dosti trval na tom, aby v případě, že by nebylo možno tento termín dodržet a byl posunut, tak aby byly posunuty oba dva termíny, to znamená je důležité zajistit alespoň půl roku na to, na vyšetření mnoha úkolů spojených se zákonem, tzn. vybudování ústavu, převzetí kompetencí atd.

Takže to je komentář k tomu pozměňovacímu návrhu a nyní mi dovoluňte přečíst usnesení výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice z 29. schůze konané dne 20. června 2006 k návrhu senátního návrhu zákona senátora Jiřího Lišky Josefa Pavlaty, Aleny Palečkové, Václava Jehličky, Martina Mejstříka a dalších senátorů o Ústavu paměti národa a změně některých dalších zákonů. Po úvodním slovu předsedy výboru senátora Václava Jehličky, po odůvodnění návrhu zákona zástupce navrhovatelů senátorem Jiřím Liškou, místopředsedou Senátu, po zpravodajské zprávě senátora Jana Hála, místopředsedy výboru a po rozpravě výboru doporučuje Senátu Parlamentu ČR schválit návrh senátního návrhu zákona ve znění pozměňovacích návrhů, které jsou přílohou tohoto usnesení.

A za druhé – určuji zpravodajem výboru po projednávání senátního tisku číslo 185 na schůzi Senátu PČR mne. Podepsán předseda výboru Mgr. Václav Jehlička. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane senátore, a prosím vás, abyste se posadil u stolku zpravodajů, sledoval rozpravu a zaznamenával případné další návrhy, k nimž můžete po skončení rozpravy zaujmout stanovisko.

Ptám se pana zpravodaje výboru pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost, senátora Štětina zda si přeje vystoupit. Zřejmě nepřeje. Pak se ptám zpravodaje ústavně-právního výboru pana senátora Jiřího Šnebergera zda si přeje vystoupit. Nepřeje. Pana senátora Štětina údajně zastupuje pan senátor Pospíšil. Přeje si vystoupit? Ano, přeje. Takže pane kolego, prosím, máte slovo.

Senátor Jiří Pospíšil: Já bohužel musím, protože náš výbor právě s tím, jak se připravoval ten komplexní pozměňovací návrh, tak nepřijal úplně stejné znění. Čili já tady musím pana kolegu Štětina zastoupit a přečtu usnesení, že náš výbor doporučuje Senátu schválit návrh senátního návrhu zákona, ve znění komplexního pozměňovacího návrhu, určuje zpravodajem výboru pro jednání o návrhu zákona na schůzi Senátu senátora Jaromíra Štětina; a pak je tam třetí bod – liší se to právě tím, že ty pozdější pozměňovací návrhy tam v našem usnesení nejsou. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane kolego, a otevírám obecnou rozpravu. Jako první se přihlásil pan senátor Rakušan, kterému dávám slovo. Jako druhý se připraví pan senátor Šneberger.

Senátor Jan Rakušan: Vážený pane předsedající, kolegyně, kolegové. Já bych na úvod vám chtěl sdělit jednu informaci zásadní, a to že od roku 1947, kdy jsem se narodil jsem do roku 2002 nebyl členem ani kandidátem žádné politické strany. V roce 2002 jsem vstoupil do České strany sociálně demokratické. Tolik na úvod, aby nebylo mýlky.

Teď se zaměřím na § 11. Musím říct, že mě děsí, protože mně připadá diskriminační, protiústavní a připadá mi, že vytváří v tomto roce jakousi novou elitu o tom, kdo je spolehlivý a bezúhonný. Já bych chtěl říct, že tady schvaluje vznik nějakého státního Ústavu paměti národa a takto striktní pravidla neplatí ani zde v Senátu, mohl bych jmenovat, ani v případě ústavních soudců a jiných významných mužů, kteří prošli tímto Senátem nebo Poslaneckou sněmovnou a vznik nové elity, že nebyl – já to přečtu – nebyl členem nebo kandidátem komunistické strany od 25. února 1948 do 15. února 1990. Já vím, že mluvím trochu emotivně, ale chtěl bych se zeptat co bývalí chartisté, co lidé, kteří byli v šedesátých letech v komunistické straně a potom pro tento národ udělali více, než ti, kteří třeba teď tento zákon navrhuji.

Já pro to nemohu hlasovat, protože se domnívám, že každý musí uznat, že to je protiústavní a doufám, že to bude zrušeno. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane kolego. Slovo má pan senátor Šneberger, připraví se pan senátor Mejstřík.

Senátor Jiří Šneberger: Vážený pane předsedající, dámy a pánové. Já bych chtěl upozornit jenom na jednu věc, kterou jsem, a přiznávám se k tomu, ze svého omylu nestihl vnést do své zpravodajské zprávy. Já upozorňuji na to, že ústavně-právní výbor projednával ten zákon jako poslední výbor a učinil do něj jednu drobnou, nicméně důležitou změnu v § 11, kde oproti původnímu návrhu jsou přehozena pouze písmenka v odstavci 3. Je to z toho důvodu, že jsme zpřesnili jenom formulační výklad toho, pro co má být dáno lustrační osvědčení. Takže doporučuji a doufám, že to tak pan zpravodaj garančního výboru tady osvědčí, že doporučuji schválit ve smyslu komplexního pozměňovacího návrhu přijatého ústavně-právním výborem. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane kolego. Slovo má pan senátor Mejstřík, připraví se pan senátor Balín.

Senátor Martin Mejstřík: Dámy a pánové, dobrý podvečer nebo odpoledne. Pane předsedající, mám k tomu komplexnímu pozměňovacímu návrhu asi dvě poznámky, resp. k zákonu jako takovému. Dovolte mi ovšem předem opoznámkovat vystoupení pana kolegy Rakušana. My jsme zde v plénu, abychom o tomto zákonu diskutovali, on napadl jeden paragraf z tohoto zákona a o jeho námitce můžeme vést diskusi. Případně mohl přinést pozměňovací návrh, který by jistě nebyl složitý. Nicméně on to podal tak, jakoby byl kvůli tomuto jednomu paragrafu absolutně proti tomu zákonu, což si myslím, že by bylo škoda. To je jedna věc.

Druhá věc, která s tím souvisí, ta podmínka spolehlivosti a bezúhonnosti se týká jenom vedoucích míst v tom ústavu. My chceme, aby ředitelem ústavu a jeho podřízenými byli lidé spolehliví a bezúhonní podle § 11, tak jak ho zde citoval částečně pan kolega Rakušan. Myslím si, že to není nic protiústavního. Prostě ten, který z tohoto paragrafu vypadne, holt nebude moci být ředitelem. Žádná jiná lidská ani jiná práva tohoto potenciálního žadatele zde neomezujeme. Prostě holt nebude moci zastávat jednu funkci. Na světě jich jsou tisíce. Ale nechci to zlehčovat, jenom mě mrzelo to, že kvůli jedné větě, jednomu paragrafu pan kolega odsoudil jakoby celý zákon.

Chtěl jsem upozornit na další věc. Padla zde zmínka o panu kolegovi Langošovi a slovenském Ústavu paměti národa. Ještě jednou bych rád z tohoto místa opravdu Slovákům a zejména panu Langošovi poděkoval za podporu při přípravě našeho zákona i za to, co vůbec slovenský Ústav paměti národa dělá, a myslím si, nepřímo i pro nás.

Koneckonců strávili jsme spolu právě tu dobu totality, o které zde hovoříme, ve společném státě a i ty archiválie a naše osudy jsou propojeny. Ale Slováci na rozdíl od nás měli odvahu do svého zákona včlenit období od roku 1939 až 1948. Myslím si, že by nám mohli jít příkladem, protože samozřejmě ty represivní složky obou totalit, jak hitlerovské nacistické, tak komunistické mnohde, a skoro bych řekl, že to bylo pravidlo, spolu souvisely. Jedna totalita převzala strukturu i osoby i archiválie té druhé totality. Takže ta dvě období na sebe samozřejmě navazují a domnívám se, že

bychom měli časem to vzít na vědomí a věřím tomu, že se dobereme ke stejnému závěru jako kolegové a kolegyně na Slovensku.

Takže my před sebou máme zákon, který se opravdu týká čistě jenom komunistické totality, tu nacistickou jakoby opomíjíme.

Třetí věc, o které jsem se chtěl zmínit, je jistý rozpor, který jsem zde slyšel od pana předkladatele Lišky a některých zpravodajů, pana Hála. Týkalo se to ubezpečení a námitky, kterou slýcháme, že budeme potřebovat pro tento ústav velké zázemí co se týče nemovitostí, budov i nějakého aparátu pracovníků. U těch pracovníků si myslím, že to nebude až tak nákladné, protože lze využít i pracovníky, kteří pracují nyní v těch archivech. U toho nároku na nějakou budovu si myslím, že to není až tak pravda. Když se podíváme na § 13, který zde byl citován, tak státní orgány, orgány územní samosprávy a jimi spravované archivy, které mají v držení dokumenty, které se týkají toho období, jsou povinny poskytnout tyto archiválie k vyhotovení kopií. To je v pořádku, tam se sice ty kopie taky musí někde uložit, ale už to mohou být mikrofiše.

Nicméně v § 14 konstatujeme, že ministerstvo vnitra, obrany, včetně vojenského zpravodajství, ministerstvo spravedlnosti, Bezpečnostní informační služba, úřad pro zahraniční styky, předají ústavu ke dni 1. července 2007 evidenční registrační pomůcky, archivní fondy včetně agenturních, operativních, vyšetřovacích, kádrových svazků nebo spisů, archivní sbírky i jednotlivé archiválie a dokumenty vzniklé činností těchto složek v tom období, o kterém jednáme, tzn. od dubna 1945 do února 1990.

Dámy a pánové, já to zde cituji doslovně ne proto, že bych byl proti tomu a že bych chtěl zpochybňovat vznik tohoto ústavu, ale naopak, abychom přijímali tento zákon, abychom ho přijímali s plným vědomím, že přijímáme zákon, který nám něco přinese, a já jsem přesvědčený o tom, že tento zákon je jeden z těch klíčových, který nám, naší republice už dlouho dlužíme, ale že nás to bude i něco stát. Byť samozřejmě můžeme se snažit, aby ty náklady na zřízení Ústavu paměti národa byly minimální. Ale něco nás to stát bezesporu bude.

A poslední věc – vím, že máte návrh zákona před sebou. Ale nemají ho před sebou naši voliči, kteří byť době noční, tak alespoň ti nespavci, kteří nás sledují, ho před sebou nemají a já bych byl velmi rád, kdyby slyšeli tu preambuli zákona, o které se zde bavit nebudeme, protože my zde jednáme zejména o těch paragrafech, ne o tom, co nás vede k přijetí toho zákona. Já si tedy, dámy a pánové, dovoluji odcitovat ne celou, ale část této preambule.

Ten, kdo nezná svou minulost, je odsouzen ji opakovat. Parlament ČR, vědom si povinnosti vyrovnat se s komunistickým režimem, vyjadřuje vůli zkoumat a připomínat existenci zločinných a zavrženíhodných organizací založených na ideologii Komunistické strany Československa, které v letech 1948 až 1990 ve své činnosti směřovaly k potlačování lidských práv a demokratického systému.

Parlament ČR při vědomí zachování paměti o ohromném množství obětí, ztrát a škod, které utrpěl český národ a další národy na území České republiky v době nesvobody před rokem 1990, vlastenecké tradice společenského odporu proti okupaci a projevům totalitarismu, které byly projevem občanů v boji za svobodu a demokracii při obraně lidských práv a lidské důstojnosti, při vědomí povinnosti stíhat zločiny proti míru, lidskosti a válečné zločiny, při vědomí povinnosti státu učinit zadost všem, kteří byli poškozeni státem, jenž porušoval lidská práva, mezinárodní právo i vlastní zákony, při vědomí povinnosti státu v maximální míře zpřístupnit utajovanou činnost bezpečnostních složek státních orgánů v době nesvobody a určit zodpovědnost za porobení vlasti, vraždy, zotročení, loupení a ponižování, morální a

hospodářský úpadek doprovázený justičními zločiny a terorem proti nositelům odlišných názorů, destrukci tradičních principů vlastnického práva, zneužívání výchovy, vzdělávání, vědy a kultury z politických a ideologických důvodů jako výraz našeho přesvědčení, že žádné protiprávní chování státu proti občanům nemůže být chráněno tajemstvím ani nesmí být zapomenuto, se usnesl na tomto zákoně. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane kolego. Slovo má pan senátor Balín, připraví se pan senátor Schwarzenberg.

Senátor Vlastimil Balín: Vážený pane předsedající, milé dámy, vážení kolegové. Já, protože jsem členem jednoho z výborů, dokonce garančního, který se předloženou legislativou zabýval, jsem k tomu hovořil i na výboru a chci udělat některé poznámky, které jsem udělal na výboru, i na plénu Senátu.

Přesto na úvod jednu obecnou poznámku pod dojmem, co zatím odeznělo, a vůbec si neosobuji nárok a právo na to kohokoliv hodnotit. Ale přiznám se, že jsem strašně rád, že demokracie funguje v ČR tak, že třeba ten, kdo nemůže být, pakliže dojde k prosazení tohoto zákona, který nemůže být ředitelem Ústavu paměti národa, může být proto, jak ho lidé vidí ve svém volebním obvodu, klidně senátorem, což je zřejmě i můj případ.

Odezněla slova poděkování legislativnímu odboru. Já jsem se k nim připojil i na výboru a chci tato slova říci i tady, protože si myslím, že po takové té nejasnosti, nechci říci změti toho, jak vypadal původní návrh, je před námi skutečně velmi dobře, řemeslně dobře, a doufám, že se právníci legislativního odboru neurazí tímto označením, protože si myslím, že ten návrh je skutečně právně řemeslně velmi dobře udělán, a kdyby byl o jiném obsahu, tak by dělal Senátu coby strážci legislativního procesu určitě čest a dobrou image.

Několik dalších poznámek. Jednu, kterou jsem neudělal na výboru a váže se na pozici Senátu. Víte, mně se hrubě nelíbí, jakým způsobem probíhalo projednávání této materie na našem výboru. Hledal jsem v jednacím řádu, neupravuje to. Zřejmě, co jednacím řád nebo zákon neupravuje, zřejmě asi může být dovoleno. Ale projednávat takto, věřím, že důležitou materii, způsobem, že výbor není usnášeníschopný, program jednání není schválen a přesto se jedná, pak se přeruší a čeká se, až bude usnášeníschopný. Nevím, jak to dopadlo, koneckonců teď jsem svědkem, protože jsem se z časových důvodů dalšího jednání výboru nezúčastnil, neboť jsem se omlouval. Myslím si tedy, že takhle bychom asi návrhy zákonů již v přípravné fázi na jednání výboru projednávat neměli. I tady by měla být určitá čistota fungování legislativních přístupů.

Chtěl bych připomenout některé věci, které mě osobně povedou k tomu návrhu, který dám na samotný závěr.

Především si myslím, že je třeba registrovat oprávněné připomínky archivářů i některých historiků k takovému způsobu ošetření a ustavování dalšího pracoviště, když na řadě pracovišť se v podstatě tento úsek našich dějin již dnes zkoumá.

Za druhé, já si nemyslím, že těch 270 lidí, vedle sedmi členů rady, bude až tak jen marginálním zatížením státního rozpočtu. Myslím si, že blíž pravdě je asi kolega Mejstřík, který tady říkal, že nějaké ty peníze to stát bude. A skutečně to ty peníze stát bude.

Za třetí, a možná i ve spojení za čtvrté. Na výboru jsem slyšel poznámku od zpravodaje, kterou jsme si v podstatě vysvětlili, přesto ji tady řeknu, že při současném rozložení politických sil by šlo tento zákon prosadit. Já o tom

nepochybuji, že se zřejmě asi prosadí. Ale pak musíme počítat s tím – nevím jak vy, ale já už jsem dotazy tohoto typu a charakteru měl – jestli to náhodou není opět nějaká další fara nebo nějaké odkladiště pro senátory, kteří neuspějí po skončení svého mandátu ve volbách, kterých se zúčastní a aby prostě o ně nějakým způsobem postaráno.

I na takovéto připomínky, vážení, musíme být připraveni, protože i tímto způsobem je bohužel často naše fungování v očích veřejnosti posuzováno.

Nevím potom, jestli jsem se přeslechl, možná že ano, možná jsem to špatně pochopil z úst předkladatele. Proto bych se ho chtěl prostřednictvím vás, pane předsedající zeptat, jestli jsem to skutečně pochopil špatně, protože jsem zaregistroval v uvádění této materie slova typu, že tam nejde o nějaký samostatný archiv, že věci budou kdesi zůstat. Ale já se obávám, že § 12 a následující, ale zejména § 12 je jasný. Ustavuje se archiv ústavu, který bude akreditovaným specializovaným archivem podle zvláštního zákona. Toto jenom na vysvětlení, říkám, že jsem se možná přeslechl.

Od pana předkladatele rovněž v reakci při jednání výboru, já jsem nechtěl toto jednání prodlužovat, odezněla slova, já je budu asi nepřesně citovat, že chápe můj postoj, že zřejmě vidíme uplynulé roky jinak. Já udělám repliku nyní na plénu Senátu. Možná nejen pan předkladatel tohoto zákona by se divil, jak řadu věcí z této inkriminované doby vidíme stejně. Ale v čem se možná rozcházíme, je určitý způsob vyrovnání se s naší historií v tomto úseku. A myslím, že kolega Mejstřík to říkal v úvodu citované preambule.

Víte, skutečně kdosi chytrý kdesi řekl, že národ, který se ze své historie nepoučí, musí si ji prožít znovu. A já se, vážené kolegyně a kolegové, nemohu ubránit dojmu, že předložený návrh na ustavení Ústavu paměti národa může vést k takovémuto jakémusi novému prožití, k jakémusi dalšímu rozdělování společnosti. A přiznám se vám, že osobně mě, nevím jak vás, poslední kampaň do PS totálně znechutila, protože kdyby se takhle měla odvíjet politika a politická kultura v ČR, tak to nebude o řešení problémů, o jakémsi sjednocování lidí v ČR, ale o jejich rozdělování.

Proto mi dovolu, abych na základě všech uvedených poznámek, jak já vnímám předložený materiál, dal návrh na jeho zamítnutí.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane kolego. Slovo má pan senátor Schwarzenberg, připraví se pan senátor Brýdl.

Senátor Karel Schwarzenberg: Pane předsedající, slovný Senáte. Je to smutný fakt, ale bohužel dneska už patřím k opravdu nejstarším členům Senátu. Tudíž taky ještě pamatuji věci, které mnozí z vás nepamatují.

A jedna z věcí je, že vím, a několik lidí jsem potkal, že byli lidé, ano, kteří v 40. letech, někdy už předtím, vstoupili do tehdejší KSČ z idealismu. A vím také, že jich bylo několik, kteří kolem roku 1968 do strany „vlezli“, poněvadž byli přesvědčeni o všech okolnostech, ve kterých tehdy Československo bylo, že je jediná možnost věci otočit k lepšímu. Že to byl omyl, tragický omyl, v obou případech, je bezesporu.

Nicméně vím také, a znal jsem jich několik, kteří potom měli tu odvahu se vzepřít diktatuře a vzepřít se totalitnímu systému. Já tyhle ženy a muže považuji za naprosto spolehlivé. Já bych proto navrhl, že bychom do § 11 včlenili větu s výjimkou těch, kteří z důvodu odporu proti totalitnímu systému ze strany odešli či byli vyloučeni, a to jak před rokem 1968, tak pro nesouhlas se vstupem vojsk Varšavského paktu do Československa. Myslím, že ty lidi, kteří tehdy se osvědčili,

můžeme považovat za spolehlivé, protože mezi námi řečeno, kdo ještě ty doby má v paměti, tak ví přesně, že ten, který nikdy nebyl v ničem, byl jak v 50., 60., tak 70. letech lépe na tom než někdo, kdo se angažoval, byť „blbě“, to bych chtěl říci, ale potom našel odvalu od toho odejít. Ti byli potom dokonce více postiženi.

Já vám něco řeknu. Já jsem znal lidi, znal osudy lidí u nás i v zahraničí, kteří byli obdobní, kteří vstoupili do totalitních stran. Pro mě je otázka, jak se potom chovali. I přísná katolická církev říká, že když někdo učí pokání nejen slovy, nýbrž činem, tak mu budiž hřích odpuštěn.

V tomto smyslu bych vás velice prosil přijmout tento pozměňovací návrh, poněvadž myslím, že tím se vyrovnáme s tím, co opravdu u nás bylo. Víím příliš mnoho o tom, kdo, kde, jak se zachoval, a myslím, že žádné kolektivní odsouzení bez viny bychom neměli akceptovat.

Ještě snad připomenu jednu maličkost. Ti, kteří tehdy vždycky mlčeli, by neměli býti postaveni nad těmi, kteří si aspoň troufali. Děkuji mnohokrát.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane kolego. Slovo má pan senátor Brýdl.

Senátor Jiří Brýdl: Pane předsedající, paní kolegyně, pánové. Já nepovažuji kolegu Balína za nerozumného člověka, ba naopak. Rozhodně si nemyslím, že je dogmatický stalinista. A že je členem strany, to je problém, který já neřeším, ten řeší on. A proto mě jaksí mírně překvapila nekorektnost jeho vystoupení, protože to u něj není obvyklé, neboť přece je vědom si slov, která říká, a říkat, že také slyší a použít to jako argumentu, že tento ústav je zřizován možná proto, aby to byla fara pro některé senátory, je podle mě tedy velmi nekorektní, a to z několika důvodů, protože i kolega Balín ví, že tomu tak není. To je první důvod té nekorektnosti.

A druhý důvod té nekorektnosti je bezpochyby to, že fara je tady uváděna v pejorativním slova smyslu. A prostě chci-li být přesný, tak já bych si to v takové významné chvíli nedovolil, protože každý z nás zná fary, kde jsou v podstatě obětaví faráři, kteří doopravdy činí bohublé činnosti. A není podle mne rozumné takováto slovní spojení uvádět s pejorativním nádechem.

Jinak věcně chci říci jedno, totiž to, že přemýšlel-li bych o tom, má-li to smysl, tak jistě to smysl má, protože podíváme-li se na zobrazení Milady Horákové v procesech, které dlouho bylo prezentováno, kde Milada Horáková byla zlomenou ženou, která jaksí pod tíhou útrap a drog vypovídá ve smyslu těch, kteří ji mučili. A víme-li dneska, že skutečnost je jiná, že se to dohledalo a že to je doopravdy jaksí skvost zobrazení charakteru, který prošel nacistickým koncentrákem a byl nakonec popraven bez možnosti milosti, že se zobrazila tato žena jako žena skutečně statečná, tak to je přece o tom, že předpokládám, že takovýchto příběhů je mnoho a tyto příběhy my musíme odhalovat, a to nejen kvůli sobě, ale také kvůli těm lidem, kteří tím prošli a jejichž postoje byly jaksí zkreslené. A ti lidé si to bezpochyby zaslouží. Milada Horáková je příkladem, nebudu mluvit o anglických letcích.

A srovnání nacismu a komunismu, to jsou prostě dva příběhy. Ten jeden příběh, příběh nacismu, je převyprávěn, literárně ztvárněn, historicky zaznamenán, ideově zobecněn, prostě ani Německo nemělo problém v procesu denacifikace se k tomu postavit.

Ale ten druhý příběh, příběh komunismu ještě převyprávěn zdaleka není, a to ani v literární, umělecké a jiné podobě. A to je náš dluh. Ale abychom mohli ten příběh převyprávět, tak potřebujeme tento ústav, abychom měli reálné podklady. Děkuji. (Potlesk.)

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane kolego. Do diskuse se dále přihlásila paní senátorka Palečková, prosím, má slovo.

Senátorka Alena Palečková: Vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové, kolega Brýdl mě předběhl a sebral většinu toho, co jsem chtěla říci.

Taková ta obecná slova, která nás zavádějí někam do roviny, kde začneme uvažovat, jestli to či ono slovo v tom či onom paragrafu je úplně správně nebo jestli by mohlo být napsáno nějak jinak, nás vlastně odvede někam jinam, kde vlastně nechceme být. A kolega Brýdl zmínil osud anglických letců. Já jsem chtěla právě na tomto jednom konkrétním příkladu to ukázat. Nedávno jsem četla článek o generálu Faitlovi. Tento hrdina, jeden z posledních žijících hrdinů druhé světové války, byl okamžitě po únoru 1948 uvězněn a strávil několik měsíců ve společnosti nacistických důstojníků, proti kterým celou válku bojoval. Pak byl další dlouhá léta ve vězení.

Takovýmto způsobem se ten režim choval. A já si přeji a věřím, že vy všichni také, aby tyto příběhy, tyto osudy nezapadly v zapomnění, protože generace postupují a naše děti a naši vnuci mají také právo toto všechno vědět.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, paní kolegyně. O slovo se přihlásil pan kolega Kalbáč, prosím, má slovo.

Senátor Josef Kalbáč: Pane předsedající, kolegyně a kolegové. Slavný římský řečník a filozof, který žil ještě před naším letopočtem, Cicero řekl: „Kdo nepoznal dobu před svým zrozením, zůstává dítětem.“

Tato vážná slova platí i v otázce jednání o Ústavu paměti národa. Pokud lidé neznají, zejména mladá generace, co všechno se dělo, co tomu předcházelo, jaké osudy lidé nesli, tak se skutečně domnívá, že je všechno v pořádku a že není nutné, aby něco takového tady bylo, A my skutečně zůstáváme mladé generaci dlužní.

V roce 1998 vyšel dvojdílný encyklopedický slovník Churáně a spol., který nese název „Kdo byl významný ve 20. století“. Také desetidílný encyklopedický slovník Universum, o kterém se psalo, že je to vlastně druhý Ottův naučný slovník, vám vůbec nic neřekne o tom, kdo to byl poslanec Stanislav Broj, mluvčí zemědělců, popravený v roce 1951, kdo to byl poslanec Ing. Sochorec, rovněž komunisty umučený, co to byla Krčmářská aféra z 10. 9. 1947, která měla být vlastně atentátem na Masaryka, Zenkla, Drtinu, co to byla akce T-43, a mnoho a mnoho dalších. To žádný slovník neuvádí. A v učebnicích také skoro nic o těchto a jiných násilnostech nenajdeme.

Já jsem velký příznivec Konfederace politických vězňů a jako bývalý přednosta okresního úřadu jsem jim umožňoval setkání, pořádání schůzí a časté besedy s nimi. A oni také chodili po školách a snažili se dětem vysvětlit, proč a zač byli vězněni 10 a 12 let jako vojáci, jako duchovní, jako hospodáři, učitelé, jako ti, kteří nesouhlasili s režimem.

A jeden voják, dneska už nežijící, mně říkal takový příběh, kdy vyprávěl dětem, jak s Anastásem Opaskem byli bití gumovým obuškem člověkem, který neměl ani základní vzdělání.

A když pak ty děti doma vyprávěly rodičům, že je navštívil jakýsi důstojník, který byl vězněn, který je politický vězeň, tak v jednom případě rozvášněný otec a stoupenec uplynulého režimu řekl tomu svému synkovi: „Měli jsme je tam, ty hajzly, umlátit. Ne, že se vrátili domů živí, aby vám po padesáti letech nemotali hlavy.“

A takových podobných věcí jsem zaslechl, bohužel, celou řadu. A to je velice smutné. Nikdo nechce krev, nikdo nechce odplatu. Ale je potřeba říci mladé generaci, co se tady odehrávalo, co všechno tady bylo, aby se z těchto těžkých věcí, které jsou smutnou kapitolou našich dějin, velice smutnou kapitolou, poučila a uměla správně orientovat. Neboť, jak říkal i Jirásek: „Kdo nepozná včerejška, neporozumí dnešku.“

A to je velice důležité. A já jsem velice rád, že se tento ústav připravuje, že Senát je jeho nositelem, a přál bych si, aby co nejdříve spatřil světlo světa a mohl všechny tyto věci řádně zdokumentovat a uveřejnit, protože nebyl jenom generál Píka, kterého jsme dneska před generálním štábem vzpomínali, nebyla jenom Milada Horáková, ale byly to stovky sedláků, byly to zlikvidované kláštery, byli to učitelé, byli to všichni ti, kteří byli opravdovými vlastenci a kteří chtěli, aby tady byly svoboda, demokracie a právo. A ti, kteří chtěli opak, by si samozřejmě dneska přáli, aby se na stránky ústavu dějin tyto věci nedostaly.

Čili jsem pro to, aby tento ústav vznikl a podporuji jeho vznik a existenci. Děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane kolego. Dále se přihlásil pan kolega Petr Pithart, prosím, má slovo.

Místopředseda Senátu Petr Pithart: Pane předsedající, kolegyně a kolegové, já jsem si říkal, mlč, ty mlč k tomuto návrhu. Samozřejmě, že se mně chce říci něco o tom paragrafu, který se týká spolehlivosti. A samozřejmě, že si myslím, že je nespravedlivý, protože byť se týká jednoho jediného člověka, obsahuje v sobě kolektivní vinu. Je to nespravedlivé.

Ale já přesto budu pro ten návrh hlasovat, protože je nejspíš nějaká vyšší spravedlnost.

Naše oběti, těch, kterých se třeba týká ten § 11, prostě nebyly tak velké. Nebyly tak velké jako oběti těch, na které chceme s pomocí tohoto ústavu pamatovat. A proto budu hlasovat pro.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane kolego. Jste posledním přihlášeným. Nikdo další se do rozpravy nehlásí, proto obecnou rozpravu končím.

Pane navrhovateli, ptám se vás, jestli se chcete vyjádřit k obecné rozpravě, a připomínám tu otázku, která vznikla ohledně vytvoření archivu.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Vážené kolegyně a kolegové. Na základní a zásadní dotazy v podstatě odpověděli místo mě kolegové Brýdl, Kalbáč a teď i pan kolega Pithart, a já jim za to děkuji. Na mě teď zbyly už jen takové ty technické drobnosti, které jsou spojeny se vznikem Ústavu paměti národa. To jsou takové ty mýty, které se neustále opakují. A já bych chtěl zde znovu říci, že co se týče vlastních archivů, archivy zůstanou – teď mám na mysli ty archiválie – zůstanou na svých místech, zůstanou v budovách, ve kterých jsou, žádný nový archiv pro Ústav paměti národa se budovat nebude. Archiválie zůstanou na svém místě a s těmi archiváliemi budou především pracovat ti lidé, kteří s nimi dnes pracují.

Pokud kolega Balín tady hovoří o milionech, co to bude stát. Já jsem pouze řekl, že v současné době se touto tematikou, kterou převezme Ústav paměti národa, zabývá zhruba 270 lidí, jednak pod hlavičkou ministerstva vnitra, ministerstva obrany, Úřadu pro zahraniční informace, Úřadu pro dokumentaci a vyšetřování zločinů komunismu.

Tito lidé, a neříkám, že všichni, by měli přejít pod Ústav a pracovat pod Ústavem, změni zkrátka zaměstnavatele. Ti lidé ani nepřibudou, ani nebudou.

To je základní odpověď na ty stále otázky, jak to bude s tím novým archivem a kolik stovek lidí tam bude pracovat. My jsme dokonce přesvědčeni, že při zlepšení organizace práce a při zlepšení personálního složení ve smyslu posílení archivní složky by dokonce v Ústavu mohlo pracovat méně lidí než dnes na tomto úseku pracuje pod těmi jinými institucemi.

A co se týče té spolehlivosti a bezúhonnosti, tady skutečně nevzniká žádná elita, on to již částečně řekl kolega Mejstřík. To se týká toho přímého vedení Ústavu, to se týká několika lidí. Tady nevzniká tedy žádná elita. Myslím si, že to nebylo správně pochopeno.

Kolega Pithart má samozřejmě pravdu. I kdyby se jednalo o jednoho člověka, může to být diskriminace. Ale jsem rád, že k tomu přistoupil tím způsobem, jak to teď řekl, a já mu za to děkuji.

Myslím, že je to rozumný návrh. Proto si myslím, že by nebylo dobře, kdybychom podpořili návrh pana senátora Schwarzenberga. Uvědomme si, že bude budován nový ústav, a to říkám i z toho pohledu, že se blížím k 60. roku. Uvědomme si, že to budou pravděpodobně budovat mladší lidé, že těm, kteří byli před r. 1968 v KSČM, je dnes přes 60 let. Tady by měly být otevřeny dveře především ve vrcholovém vedení pro střední a mladší generaci. Myslím si, že to není nic tak zásadního, co by mělo měnit podmínky spolehlivosti. Mohli bychom se přesto přenést.

Vážené kolegyně a kolegové, děkuji za diskusi, která zde proběhla, jsem rád za podporu, kterou jste někteří k návrhu vyjádřili. Budu rád, když tuto podporu dostane návrh i ve závěrečném hlasování.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji, pane kolego. Žádám zpravodaje garančního výboru, aby se vyjádřil k proběhlé obecné rozpravě.

Senátor Jan Hálek: V rozpravě hovořilo 8 senátorů. Padl zde návrh na zamítnutí. Další byly pozměňovací návrhy. Nejdříve bychom měli hlasovat o návrhu na zamítnutí zákona.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: V obecné rozpravě padl návrh na zamítnutí zákona. Dovolím si vás svolat. Dovolím si vás všechny odhlásit, a prosím, abyste se přihlásili.

Kolegyně a kolegové, budeme hlasovat o návrhu na zamítnutí předloženého návrhu zákona. Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, zvedne ruku a stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti, zvedne ruku a stiskne tlačítko NE.

Konstatuji, že v hlasování č. 64 se z 56 přítomných senátorek a senátorů při kvóru 29, proti 47. Tento návrh nebyl přijat. Otevírám podrobnou rozpravu. Pan zpravodaj se hlásí do podrobné rozpravy jako první.

Senátor Jan Hálek: Padly zde 4 návrhy na pozměňovací návrh. Pokud nejsou další diskutující, seznámil bych vás s tím a navrhl způsob hlasování.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Seznamte nás s pozměňovacími návrhy, a pak se vyjádříte ke způsobu hlasování.

Senátor Jan Hálek: Rozdělil bych to na dvě skupiny. Jednak to jsou návrhy garančního výboru a ostatních výborů. První, kdo zákon probíral, byl zahraniční výbor, který schválil první zákon bez pozměňovacího návrhu. Druhý byl výbor pro vzdělávání, který schválil mnou avizovaný pozměňovací návrh a třetí výbor, který to projednával, byl výbor, který schválil náš pozměňovací návrh a dodal k tomu změnu v § 11, kde byla technicky dodána doprovozena písmena b) a c).

Navrhl bych, abychom v tomto případě hlasovali o přijetí pozměňovacího návrhu ve znění ústavně-právního výboru. To je jedna věc.

Druhá věc je návrh pana senátora Schwarzenberga, který nemáme písemně. Text je potřeba předložit a doplnit to s právníky. Předpokládám, že to bude velmi složité, a v tom případě bude třeba udělat přestávku.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Prosím, abyste se posadil ke stolku zpravodajů. Jsme v obecné rozpravě. Kdo se hlásí do rozpravy? Pan senátor Stodůlka, připraví se pan senátor Schwarzenberg.

Senátor Jiří Stodůlka: Pane předsedající, dámy a pánové, mám jednu poznámku. Při listování pozměňovacími návrhy z výborů jsem narazil na velmi neobvyklou věc, a to je hlasování výboru pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost per rollam k návrhu tohoto zákona. To je dost nebezpečný způsob hlasování. Neumožnili jste přístup veřejnosti k jednání výboru tímto způsobem, to je jeden velký problém, čím se výbor provinil proti jednacímú řádu. Druhá věc je, že per rollam se dají možná schvalovat věci, které se týkají spíše organizace než samotného meritorního projednávání návrhu zákona. To bychom si neměli příliš osvojit, lépe řečeno k tomu by vůbec nemělo docházet. Pokud je to návrh, který je jeden ze tří výborů, dá se pominout, ale tato praxe by byla velmi nedobrá a bál bych se precedentu v této věci.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji, pane kolego. Slovo má kolega Schwarzenberg. Připraví se kolega Liška.

Senátor Karel Schwarzenberg: Pane předsedající, slovný Senáte, ještě jednou bych rád podtrhl, že vytvoření tohoto ústavu považuji za nanejvýš nutné. Znal jsem Jána Langoše a jeho dlouhý boj. Tento ústav považuji pro náš národ, abychom si objasnili tragická léta 40. – 80., abychom se tam co nejvíce přiblížili pravdě. Považuji to proto za velmi nutný zákon. Ale právě, abychom se přiblížili pravdě, musíme také říci, že se osvědčili lidé, kteří jednou vlastním omylem, pochybením, se do KSČ dostali z důvodů, které jsem předtím řekl. Byli to idealisté, byli to lidé, kteří si mysleli, že něco napraví, ale pak se osvědčili v aktivní činnosti proti totalitnímu režimu. Mluvíme-li o pravdě minulosti našeho národa, o tom, co se tady dělo, nemůžeme je předem kolektivně vyloučit. Děkuji a prosím, aby takový pozměňovací návrh byl Senátu předložen. Mnohokrát děkuji.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji, pane kolego. Domníval jsem se, že pozměňovací návrh předkládáte vy.

Senátor Karel Schwarzenberg: Opakuji tento návrh: Aby do § 11 po větě, že jsou vyloučeni ti, kteří bývali členy KSČ, se včlenil.

„S výjimkou těch, kteří kvůli odporu vůči totalitnímu režimu buď byli ze strany vyloučeni, nebo samostatně odešli, nebo po vstupu armády - armád Varšavského paktu z těchto důvodů buď vystoupili, nebo byly vyloučeni. Děkuji mnohokrát.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji, pane kolego. Bylo by dobré, kdybyste předložil písemný návrh. Nyní má slovo v podrobné rozpravě kolega Pospíšil.

Senátor Jiří Pospíšil: Jen technickou poznámku – abych odpověděl kolegovi Stodůlkovi, ač nejsem zpravodaj. Má pravdu v tom, že je to krajně neobvyklé řešení. V zákonu jsme ale projednávali velice poctivě, a nebyli jsme si jisti, zda tím, že byl avizován komplexní pozměňovací návrh, text jsme projednávali, ale nevěděli jsme, zda je to tento text. Když jsme zjistili, že je to tento text, dospělo se k tomu. Dohodli jsme se dokonce předem, že pokud to bude text, který máme k dispozici, že to schválíme. Je to neobvyklé, beru to na vědomí. Pokud se bude něco takového dít, budu se tomu příště bránit.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji vám, pane kolego. Byl jste poslední přihlášený do podrobné rozpravy. Přihlášena je ještě paní kolega Paukrťová.

Senátorka Soňa Paukrťová: Omlouvám se, nehlásila jsem se elektronicky. Poprosila bych o 10 minut přestávky, aby mohl kolega Schwarzenberg připravit pozměňovací návrh.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Vyhovuje se předsedkyni klubu a přerušuji schůzi na 10 minut. (Přestávka).

Kolegyně a kolegové, budeme pokračovat v našem jednání. Ukončili jsme podrobnou rozpravu. Mám informaci, že si přál pan kolega Schwarzenberg vystoupit. Dávám mu slovo.

Senátor Karel Schwarzenberg: Po poradě s kolegy a s ohledem na to, že by tento zákon byl nekonečně dlouho pozdržen, stahuji svůj návrh. Prosím ale, aby při dalším projednání v Poslanecké sněmovně toto hledisko bylo zohledněno.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Tím se naše situace ulehčila. Ptám se pana senátora Lišky, zda si přeje vystoupit se závěrečným slovem. Má slovo.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Děkuji kolegovi Schwarzenbergovi, a slibuji, že při projednávání v PS toto téma otevřeme. Děkuji, a vás prosím o podporu návrhu zákona.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Ptám se zpravodaje výboru pro zahraniční věci, obranu a bezpečnost pana kolegy Pospíšila, zda si přeje vystoupit. Nepřeje. Přeje si vystoupit zpravodaj ústavně-právního výboru Šneberger? Nepřeje. Nyní dávám slovo garančnímu zpravodaji, aby vystoupil se závěrečným slovem a navrhl způsob hlasování.

Senátor Jan Hálek: Navrhuji, abychom **hlasovali o komplexním pozměňovacím návrhu ve znění ústavně-právního výboru**. Pokud bude přijat, ostatní dva návrhy jsou nehlasovatelné.

Místopředseda Senátu Petr Smutný: Děkuji. Všichni jste slyšeli návrh, jak budeme hlasovat. Máte někdo námitky? Nemáte. Dovolím si vás k hlasování svolat.

Aktuálně je přítomno 57 senátorek a senátorů, potřebné kvórum je 29. Budeme hlasovat o komplexním pozměňovacím návrhu ústavně-právního výboru.

Zahajuji hlasování. Kdo jste pro, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko ANO. Kdo jste proti, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko NE.

Konstatuji, že v hlasování č. 65 se z 59 přítomných senátorek a senátorů při kvóru 30 pro vyslovilo 52, proti 2. **Návrh byl přijat.**

Jak řekl zpravodaj garančního výboru, ostatní návrhy se tímto staly nehlasovatelné. Proto jsme vyčerpali všechny pozměňovací návrhy.

Nyní můžeme přistoupit k **hlasování o schválení návrhu senátního návrhu zákona, ve znění přijatých pozměňovacích návrhů.**

V sále je přítomno 58 senátorek a senátorů, potřebné kvórum je 30.

Zahajuji hlasování. Kdo jste pro, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko ANO. Kdo jste proti, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko NE.

Konstatuji, že v hlasování pořadové č. 66 z 59 přítomných senátorek a senátorů při kvóru 30 pro vyslovilo 53, proti byli dva. **Návrh byl přijat.**

Návrh byl schválen, a proto podle § 130, odst. 8 jednacího řádu Senátu navrhuji, abychom pověřili předsedu Senátu, aby zajistil úpravu důvodové zprávy k návrhu zákona v souladu s jeho schváleným zněním a postoupil návrh zákona PS k dalšímu ústavnímu projednání, abychom pověřili senátora Jiřího Lišku, senátora Hála a senátora Jehličku, aby návrh zákona odůvodnili v PS. O tomto mém návrhu budeme hlasovat. Předpokládám, že jmenovaní souhlasí.

Zahajuji hlasování. Kdo jste pro, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko ANO. Kdo jste proti, zvedněte ruku a stiskněte tlačítko NE. Konstatuji, že v hlasování pořadové č. 67 z 58 přítomných senátorů a senátorek při kvóru 30 pro vyslovilo 48, proti byl jeden. **Návrh byl přijat.**

Děkuji panu navrhovateli i všem zpravodajům a končím projednávání tohoto bodu.

Vystřídáme se v řízení schůze.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Dámy a pánové, než budeme pokračovat, přihlásil se kolega Schovánek s procedurálním návrhem.

Senátor Vladimír Schovánek: Vážený pane místopředsedo, vážení kolegové a kolegyně, mám procedurální návrh. Potřebuji doplnit do našeho jednání jeden bod programu. Nelekejte se, je to otázka jediného hlasování a týká se to senátního návrhu. Doporučuji, aby tento bod programu byl zařazen teď hned na konec bloku senátních návrhů.

Jde o návrh na prodloužení doby pro projednání návrhu zákona senátora Vladimíra Schovánka, Josefa Vaculíka a Petra Fejfara, kterým se mění zákon č. 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších změn a doplnění, senátní tisk 339, ve výborech.

Navrhujeme prodloužení doby na projednání o 60 dnů z toho důvodu, že se jeví možnosti vylepšení tohoto návrhu zákona a bylo by zbytečné narychlo pouštět do světa normu, která by mohla vypadat lépe. Prosím vás o podporu tohoto návrhu.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji. Dostal jsem procedurální návrh zařadit další bod na ihned a jeho obsahem je prodloužení termínu návrhu zákona. Budeme hlasovat o tomto procedurálním návrhu, totiž zda zařadíme teď ihned tento bod. Zahajuji hlasování.

Kdo je pro tento návrh, ať stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti, ať stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Návrh byl schválen. V hlasování pořadové číslo 68 se z 52 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 27 pro vyslovilo 39, proti nebyl nikdo. Návrh byl přijat.

Dalším bodem je teď

**Návrh na prodloužení doby pro projednávání návrhu zákona
senátora Vladimíra Schovánka, Josefa Vaculíka a Petra Fejřara, kterým se mění
zákon číslo 513/1991 Sb. (obchodní zákoník),
ve znění pozdějších změn a doplnění.**

Je to **senátní tisk číslo 339**, o který jde. Teď uděluji slovo senátoru Vladimíru Schovánkovi, aby nás seznámil s návrhem.

Senátor Vladimír Schovánek: Děkuji pane místopředsedo. Já vám předložím návrh usnesení. Takže Senát se souhlasem navrhovatele prodlužuje lhůtu pro projednání návrhu senátního návrhu zákona senátora Vladimíra Schovánka Josefa Vaculíka a Petra Fejřara, kterým se mění zákon číslo 513/1991 Sb., obchodní zákoník, ve znění pozdějších změn a doplnění ve výborech Senátu o 60 dnů, tj. do 22. září 2006.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Pane kolego, posaďte se, prosím, u stolku zpravodajů. Otevírám rozpravu k tomuto návrhu. Do rozpravy se nikdo nehlásí, takže rozpravu uzavírám.

Budeme **hlasovat o návrhu, jak jej přednesl senátor Vladimír Schovánek.** V sále je přítomno 48 senátorek a senátorů, potřebný počet pro přijetí návrhu je 25.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, ať stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, ať stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Návrh byl schválen. V hlasování pořadové číslo 69 ze 48 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 25 se pro vyslovilo 35, proti nebyl nikdo. **Návrh byl přijat.**

Děkuji panu navrhovateli a projednávání tohoto bodu končím.

Další bod na našem pořadu je

Souhrnná zpráva o činnosti veřejného ochránce práv za rok 2005.

Navrhují, abychom nejprve podle § 50 odstavec 2 našeho jednacího řádu vyslovili souhlas s účastí pana dr. Otakara Motejla na našem jednání a budeme o tomto návrhu hlasovat.

V sále je přítomno 44 senátorek a senátorů, potřebný počet pro přijetí návrhu je 23. Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, ať stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu ať stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Návrh byl schválen, v hlasování pořadové číslo 70 ze 44 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 23 pro vyslovilo 31, proti nebyl nikdo. Návrh byl přijat.

Takže vítám mezi námi pana veřejného ochránce práv, pana dr. Otakara Motejla a zprávu o činnosti za rok 2005 jste obdrželi jako **senátní tisk číslo 353** a nyní udělují slovo panu veřejnému ochránci práv, aby nás seznámil se zprávou o činnosti.

Veřejný ochránce práv Otakar Motejl: Vážený pane místopředsedo, vážený Senáte Parlamentu České republiky. Při výkonu mé funkce jsou okamžiky příjemné a okamžiky méně příjemné. Ty okamžiky příjemné jsou okamžiky, kdy člověk má pocit, že s něčím přichází, že něco vykonal, že něco je adresováno někomu, kdo je ochoten se tím problémem zabývat. Těch je málo. Lituje těch okamžiků nepříjemných, které jako usilování a snažení se mívá ve svých výsledcích s tou námahou. Já se nechci opravdu vám vmlouvat a musím říci, že do těch příjemných okamžiků jsou jednáni se Senátem Parlamentu České republiky. I proto, že vlastně jste orgán Parlamentu, který by se vlastně o mě ze zákona ani tak zabývat nemusel. Já jsem definován jako orgán Poslanecké sněmovny, jí skládám své účty, jí podávám čtvrtletní informace o činnosti a ona především je oslovována těmi souhrnnými zprávami.

Instituce veřejného ochránce práv je instituce nová, je instituce těžko zařaditelná, do té míry těžko zařaditelná, že stále ještě se chová v tom světovém kontextu jako zcela výjimečná instituce, neošetřena ústavním pořádkem toho kterého státu. Prakticky těch ombudsmanů je už dneska asi 168 na světě a myslím, že jeden z mála, který není ošetřen ústavním pořádkem těch příslušných, často exoticky pro nás znějících států je veřejný ochránce práv České republiky. Ale o to nejde. Důležité je, do jaké míry se může dařit a nebo daří to, aby ta instituce plnila to, k čemu byla zřízena, to znamená, aby se skutečně stala jakýmsi jedním nikoliv bezvýznamným informačním zdrojem pro nejen zákonodárné sbory, ale pro ty exekutivní hledání o tom, jak to ve skutečnosti v terénu vypadá.

Proto je mi uloženo každý rok podat závěrečnou zprávu o předcházejícím ročním období, proto se snažím v těch závěrečných zprávách podat jakýsi poměrně výstižný, nebo pokouším se poměrně výstižně zobrazit tu aktuální situaci tak jak prošla v tom poměrně velkém objemu stížností v předcházejícím období.

Samozřejmě ten obraz, který mám k dispozici já, je svým způsobem specifický. I když ta struktura stížností je poměrně velice široká, do jisté míry se v nich dá vystopovat i určitá kampaňovost. To znamená, že to není takový nějaký objektivizovatelný program, který by reprezentativním způsobem respektoval to, co skutečně se v terénu odehrává. Jsou to někdy skutečně produkty a okolnosti, které inspirují větší počet stěžovatelů z té nebo z oné oblasti nějakou výjimečnou událostí nebo nějakou kampaní nebo otevřením nějakého problému, který ve své podstatě je latentní a který se z důvodů často těžko vyjádřitelných nebo pochopitelných stane jakýmsi fenoménem celospolečenským. Proto používám tamtoho systému demonstrování jednotlivých případů z jednotlivých oborů, snažím se vyčíslit - v těch oborech se vždycky jedná o větší skupinu věcí těch všech jednotlivostí atypických, i když někdy vyloženě kuriózních – nemá smysl a nebo není dost dobře možné dělat nějaké zobecnění.

Ta zpráva je poměrně obsáhla, protože vím a chci, aby se s ní seznamovala i širší veřejnost, která by si z ní měla vzít jakési poučení, že tedy by mohla působit a působí svým způsobem jako osvětová činnost k tomu, aby se na některých případech do jisté míry řešících, řekl bych elementární principy chování orgánů státní správy, aby se na nich poučil i terén, kterému je také určena, kterým jsou ty úřady a orgány státní správy v té struktuře té základní sítě místních státních plánech.

To, co já považuji v té zprávě za skutečně nejvýznamnější, jsou ta závěrečná ustanovení. Ustanovení, která si do jisté míry drze dovoluji označit jako určitým způsobem legislativní náměty nebo oblasti, ve kterých by se měl onen zákonodárný sbor, kterému je především určena, to je tedy Poslanecká sněmovna, speciálně Parlament zvláště zabývat. Zase se nedá říct, že jsou tam ty náměty počínaje stránkou 91 zařazeny co do nějaké důležitosti. Ty náměty se týkají teprve bezmála ústavních principů, některé ty náměty se týkají problémů řešitelných na úrovni drobných norem nebo prováděcích předpisů. A je to dáno ne snad nějakým mým sobeckým výběrem, je dáno tím, že skutečně těmito náměty nebo tyto náměty jsou inspirovány existujícím řekl bych fundusem většího množství stížností, které to shromáždily a které tlumočnick jako ex offio v povinnosti, že ten problém já jsem si nevymyslel, že vím, že se ode mě očekává, že v této někdy i lokální oblasti, která je dána specifikem těchto dvou regionů, že se budu nějakým způsobem o informování, o tom pošli to dál, což je vlastně poslání všech těch stížností, které jsou mně adresovány, informovat.

Já jsem proto skutečně rád, že mohu i vám tímto způsobem uvodit tu zprávu, ubezpečuji vás, že váš zájem je zájem, který je současně příjemný, současně mě zavazuje k tomu, abych jako skutečně já se choval stále lépe a odpovědněji k tomu úkolu, který jako řeším, kde vlastně po těch pěti letech stále hledáme nové a nové formy nebo snažíme se z těch předcházejících výkonů a z těch reakcí na ty výkony nějakým způsobem napravovat.

Proto vám děkuji za pozornost, kterou jste se rozhodli věnovat tomuto tématu, i když upřímně řečeno v kuloárech jsem díky tomu čekání měl možnost s řadou z vás si ujasnit některé problémy, o které by bylo možno eventuálně tu diskusi zkrátit. Takže děkuji ještě jednou za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane ombudsmane, posadte se, prosím, ke stolku zpravodajů.

Tato zpráva byla přikázána výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice. Výbor určuje jako svého zpravodaje pana senátora Václava Roubíčka, který je omluven a zastoupí ho senátor Jan Hálek a výbor přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk číslo 353/2. Organizační výbor určil garančním výborem pro projednávání této zprávy ústavně-právní výbor.

Ten přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk číslo 353/1. Zpravodajem výboru byl určen pan senátor Jaromír Volný, jehož nyní žádám, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou.

Senátor Jaromír Volný: Dámy a pánové, ústavně-právní výbor při projednávání tohoto senátního tisku přijal usnesení, v němž doporučuje Senátu PČR vzít na vědomí tuto souhrnnou zprávu o činnosti veřejného ochránce práv za rok 2005. Já jako zpravodaj k tomu už řeknu jenom málo, byl jsem zpravodajem v uplynulých třech letech, takže mohu konstatovat, že tato souhrnná zpráva je opět velmi pečlivě zpracována, má čtyři části. Část první, která se týká veřejného ochránce práv a jeho kanceláře a která projednává rozpočty, personální situaci apod.

Druhá část se týká věcné působnosti veřejného ochránce práv v roce 2005 a která se jen tady dělí na obecné informace a komentáře k jednotlivým oblastem v působnosti s vybranými podněty.

Třetí část se týká zevšeobecnění poznatků z činnosti ochránce, doporučení Poslanecké sněmovně PČR. A čtvrtá tvoří závěr. Já jsem v celé této obsáhlé zprávě jako zpravodaj nenašel nic, s čím bych nesouhlasil nebo co bych řešil jinak, kdybych

byl na místě veřejného ochránce práv. Ani další členové ústavně-právního výboru k této zprávě žádné připomínky neměli. To je tedy v této chvíli vše. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji vám, pane kolego, posadte se ke stolku zpravodajů. Přeje si teď vystoupit zpravodaj výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice, kolega Hálek? Ano, má slovo.

Senátor Jan Hálek: Pane předsedající, dámy a pánové. Já souhlasím s tím, co řekl můj předřečník, zpravodaj garančního výboru. Dovolte, abych přečetl v zastoupení senátora Roubíčka usnesení výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice. Výbor po úvodním slovu předsedy výboru senátora Václava Jehličky, po odůvodnění souhrnné zprávy dr. Otakarem Motejlem, veřejným ochráncem práv a po zpravodajské zprávě místopředsedy výboru senátora Václava Roubíčka a po rozpravě za prvé bere na vědomí souhrnnou zprávu o činnosti veřejného ochránce práv za rok 2005. Za druhé konstatuje, že zpráva obsahuje nejen kvalitní právní analýzy konkrétních případů, ale i velice dobře zpracovaná zobecnění a řadu podnětů legislativního charakteru. Za třetí doporučuje Senátu PČR vzít na vědomí souhrnnou zprávu o činnosti veřejného ochránce práv za rok 2005 a za čtvrté určuje zpravodajem pro projednávání senátního tisku číslo 353 na schůzi Senátu PČR senátora Václava Roubíčka, v jehož zastoupení zde stojím. Podepsán Mgr. Václav Jehlička, předseda výboru.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego, a otevírám rozpravu. Kdo se hlásí do rozpravy? První se přihlásil kolega Jaromír Volný, připraví se kolegyně Jitka Seitlová.

Senátor Jaromír Volný: Dámy a pánové, já mám jako senátor dvě drobné poznámky. Jedna je upozornění na to, k jakým rozhodnutím na úřední úrovni vůbec může docházet a když si ten případ přečteme, tak se domnívám, že každý z nás si asi řekne, že je dobře, že veřejného ochránce práv máme. Upozorňuji na případ uvedený na stránce 75, který se týká rozhodnutí o vyřazení z evidence uchazečů, tj. skutečně instruktivní případ úřednické hlouposti, kde musel ochránce zasáhnout, a myslím, že byste si to všichni měli přečíst.

Pak mám jednu věc, která je pouze drobná, technická, které jsem si nevšiml při projednávání na ÚPV, takže jsem se nezeptal tam, takže se zeptám nyní. Ten náš senátní tisk číslo 353, na rubu té první stránky, kde je napsáno Souhrnná zpráva o činnosti veřejného ochránce práv za rok 2005, tak na druhé straně je copyright Masarykovy univerzity 2006 s číslem ISBN. Čili mě by zajímalo, proč na tuto zprávu veřejného ochránce práv má copyright Masarykova univerzita a jak se to tam dostalo, kdyby mi pan veřejný ochránce práv nebo pokud to snad vzniklo tady v Senátu, někdo z organizačního odboru toto mohl vysvětlit. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Dále se přihlásila kolegyně Jitka Seitlová, připraví se kolegyně Alena Gajdušková.

Senátorka Jitka Seitlová: Pane předsedající, pane veřejný ochránce práv, vážené kolegyně, vážení kolegové. Dovolte mi pár slov k předložené zprávě, protože se domnívám, že její obsah je natolik závažný, natolik obsažený právě pro naši práci,

pro naši činnost, že by bylo škodou, abychom alespoň část těch věcí neprobrali a neřekli si o nich víc.

Já vím, že ta zpráva je nesmírně obsáhlá, ale přesto si myslím, že poskytuje systém, který i při časovém presu, ve kterém jsme, umožňuje, abychom využili to, co z působnosti této kanceláře nám dává skvělé podklady pro další legislativní činnost. Jak je velmi pěkně uvedeno v závěru zprávy, tak je tato zpráva bilancí pátého roku působnosti veřejného ochránce práv a já si myslím, že bilancí velmi dobrou. Působnost a těžiště tvoří činnost oblasti veřejné správy v tom nejširším slova smyslu. Jedná se především o zkoumání dodržování ústavy a zákonů a dalších právních předpisů. Jedná se o to, zda rozhodování je nestranné, objektivní, rychlé, jednotné v aplikaci předpisů. Tedy posuzování postupu v souvislostech výkonu státní správy. Já bych chtěla říci, že to je to, co by bez činnosti veřejného ochránce práv velmi chybělo.

Máme jednotlivá ministerstva, máme výkony státní správy, ale pokud se setkáte s případem, který se dotýká více těchto sektorů, nenaleznete mechanismus, který by dokázal najít souvislosti a případ vyřešil. A myslím si, že právě v našich senátních kancelářích se s tím setkáváme velmi často. Tedy bezpochyby Kancelář veřejného ochránce práv plní roli, která byla od tohoto úřadu očekávána. Plní očekávání působení přesvědčivého a morálního apelu na veřejnou kontrolu státní správy. Indikátorem pokračujícího pochopení postavení Kanceláře je pohled a analýza podaných podnětů. Každým rokem jich bylo zhruba kolem pěti tisíc. To je poměrně velké číslo. Po příznačném náporu v prvním roce činnosti se počty podání postupně snižovaly a v loňském roce došlo opět k výraznému nárůstu, ale současně došlo k poklesu žádostí, které nespádají do kompetence Kanceláře.

Vývoj je tedy možné chápat jako určitý odraz posilující důvěru občanů v Kancelář veřejného ochránce práv. Ale nejen to, není to jenom důvěra občanů jako takových, kteří se v drtivé většině na Kancelář obracejí. Je to i indikátor důvěry úřadu v rozhodování kanceláře, protože z těch stovek případů, které byly zjištěny jako určité pochybení, které se stalo v procesu řízení nebo kdy došlo k tomu, že byla zjištěna nějaká nedostatečnost v řízení, tak drtivá většina těch případů končí tím, že úřady samy zjednájí nápravu. A pouze v sedmnácti případech byla využita možnost sankce a ve dvou případech zveřejnění toho daného případu. Přitom při podrobném srovnání věcného podání žádostí je sledovatelná vysoká četnost právě známých legislativně problémových oblastí, jako je sociální zabezpečení, stavební právo nebo státní správa soudnictví. Obsahovou podstatu činnosti kanceláře podle výčtu zpráv tvoří především dílčí podněty jednotlivých občanů. Na první pohled vzniká dojem, že jde o věci malé pro chod státu, snad až nepodstatné. Ale přitom právě důvěra občana ve stát není řízena a nepodléhá strategickým politickým rozhodnutím, ale vyplývá a nebo je přímo závislá na tom kontaktu, který má občan při běžném vyřizování na jednotlivých místních úřadech. Tam vzniká důvěra občana ve stát, ve fungování těchto úřadů. A tam také lze vystihnout ty podstatné problémy, ta slabá místa, které má legislativa, které mají právní úpravy, nebo které se objevují v managementu řízení státní správy.

Stále platí, že správní rozhodování je v rukách úřednického aparátu, jehož postavení není vyhovujícím způsobem upraveno. Pořád ještě neexistuje zákon o státní službě. A tak ke škodě i vlastní činnosti, zázemí úředníků se velmi těžko hledají jednotné výklady a sjednocuje se výkon státní správy. A tedy si myslím, že právě ta role kanceláře ombudsmana je naprosto zásadní. Mnoho odbornosti zůstávají – obecné odbornosti zůstávají právě i ta etická činnost nadále otevřena a činnost Kanceláře veřejného ochránce práv napomáhá i činnosti státní správy.

Sebelepší právní předpisy, které přijmeme, nemohou být v praxi úspěšné a dosáhnout naplnění, pokud se na konci toho řetězce v kontaktu s občanem nepodaří zajistit jejich správné uplatňování s cílem nalézání maximální možné míry spravedlnosti a etiky správní praxe. V tomto smyslu se domnívám, že současná funkce veřejného ochránce práv je nyní naprosto nezastupitelná.

Jak řekl pan ombudsman, tak Senát jako takový by se nemusel vůbec zabývat touto problematikou. Nemusel, ale přece se zabývá právě proto, že koncentrace podnětů v určité oblasti je významným indikátorem objevujícího se někdy závažného nedostatku právní úpravy. Já bych chtěla jenom připomenout, že to například byly problémy na pozemkovém fondu, kdy od prvních zpráv, které vycházely z Kanceláře veřejného ochránce práv se objevovala upozornění, naléhavá upozornění na nefunkčnost tohoto systému. Byly to velmi složité věci, které souvisely s rodným číslem, s uváděným rodného čísla, s evidencí obyvatel, byly to další zákonné úpravy, které se týkaly například pobytu cizinců, které v důsledku toho, že nebyla věnovaná dostatečná pozornost závěrům Kanceláře veřejného ochránce práv někdy vybuchly, bych až řekla velmi kritické fáze, kdy jsme doháněli věci, které už částečně některé osoby nebo některé společnosti poškodily.

Chtěla bych říci, že to, co je obsahem zprávy, je pro nás možným námětem, je obrovským potencionálem, který by umožnil zlepšení a zkvalitnění celého správního systému, který dneska funguje. Jsou to kauzy, které jsou dílčí, které se týkají dílčích změn v zákonech. Ale jsou také případy, které jsou dlouho neřešitelné, které navazují historicky na minulé právní vztahy, jako jsou například ještě některé restituční zákony.

Dovolte, abych já ještě z toho, co už vybral pan ombudsman v těch 16 bodech, zdůraznila, že třeba právě ve spolupráci se Senátem byl dán podnět ke změně zákonů v báňské správě k postavení účastníků řízení. Tam Kancelář veřejného ochránce práv potvrdila návrhy, které Senát opakovaně poslal zpět do PS.

Myslím si, že velmi závažnou věcí je řešení nemovitostí bez vlastníka vedených na katastrálních úřadech. To je něco, co velmi komplikuje rozvoj oblastí, postavení obcí. A jsou to další kauzy, které se týkají například slovenských důchodů, které doposud nejsou vyřešeny.

Dámy a pánové, chtěla bych říci, že situace, která v současné době v ČR je, je jistě situace, která potvrzuje to, že Kancelář veřejného ochránce práv má své podstatné místo v systému. Ale to podstatné místo má v systému i v jiných demokraciích, ve vyspělých demokraciích. A to jsou věci, které probíhají v rámci EU, kde je třeba ocenit, že se Kancelář velmi dobře do těchto debat jako nová organizace zapojila.

Jedním z přijatých podkladů pro další činnost je kodex správné právní praxe na evropské úrovni, který si myslím, že pro nás bude vodítkem i při přípravě dalších zákonů.

Dámy a pánové, chtěla bych poděkovat za zprávu, a myslím, že ji samozřejmě můžeme vzít na vědomí. Ale domnívám se, že by bylo škoda vzít ji jenom na vědomí. Myslím si, že pro nás může být velkým pomocníkem při naší práci. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, paní kolegyně. Dále se přihlásila paní kolegyně Alena Gajdůšková, připraví se kolega Jiří Zlatuška. Dále se hlásí kolega Jiří Brydl.

Senátorka Alena Gajdůšková: Vážený pane předsedající, vážený pane ombudsmane, paní senátorky, páni senátoři.

Pan zpravodaj řekl, že ve zprávě není nic, s čím by nesouhlasil. On na adresu té zprávy řekl spoustu dalších pozitivních věcí.

Já bych k tomu přidala ještě to, že to bylo, aspoň pro mě, velmi poučné čtení, protože s mnohými z případů, které zpráva popisuje, se setkáváme ve svých senátních kancelářích. A pro mě tedy ten případ od případu, tak jak zpráva je uvádí, jsou jakousi – neberte mě úplně za slovo – jurisdikcí. Je to prostě vodítko, je to příklad, jak tu kterou věc řešit.

Ale chtěla bych ocenit ještě jednu věc na této zprávě. Ze zprávy vyplývá, že práce ombudsmana, veřejného ochránce práv se zaměřuje na pomoc konkrétním lidem, ve vztahu k celé oblasti veřejné správy. A mně z toho vyplývá to, že je zde úřad, je zde instituce, která se za prvé řídí zdravým rozumem, ale za druhé – a to považuji za velmi důležité – to je to, že lidská práva u nás nejsou odvozena od práva příslušnosti k některé skupině, ale že lidská práva jsou vnímána skutečně jako právo každého jednotlivce. A to považuji za velmi důležité, a z té zprávy to jednoznačně vyplývá.

Závěrem mi dovolu, abych ocenila nejenom zprávu, tak jak je nám předložena, ale samozřejmě i práci ombudsmana, práci celé Kanceláře veřejného ochránce práv, s hlubokou úctou a hluboce se sklonila před tím, co si myslím, že pro občany této země dělají.

A za sebe chci říci, že to, co je doporučováno Sněmovně k řešení, budu podporovat v každém případě, přijde-li nám návrh, který se bude zakládat právě na doporučení Kanceláře veřejného ochránce práv.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, paní kolegyně. Kolega Zlatuška stáhl svoji přihlášku, takže prosím kolegu Jiřího Brýdla, zatím posledního přihlášeného do diskuse.

Senátor Jiří Brýdl: Děkuji, pane předsedající, kolegyně a kolegové, já řeknu jen dvě věty, ale myslím, že sdělená radost je dvojnásobná radost.

Mně udělalo velkou radost, že jednotlivé ilustrativní případy či příběhy jsou napsány pěknou kultivovanou češtinou, což nebývá obecně zvykem. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Hlásí se ještě někdo dále do rozpravy? Nikdo se nehlásí, takže rozpravu končím.

Především, pane veřejný ochránce práv, chcete se vyjádřit k rozpravě? Je tomu tak, prosím.

Veřejný ochránce práv Otakar Motejl: Vážený pane předsedající, vážené paní senátorky a senátoři, především chci poděkovat za nezasloužená slova chvály, ale hlavně se cítím povinen objasnit panu zpravodajovi některé grafické poznámky na textu.

Pravda je taková, že tato zpráva je zpracovávána jako parlamentní tisk a je dodávána v tom trošku absurdním počtu 400 výtisků do PS. Zákon mi ukládá, abych tutéž zprávu po projednání Poslaneckou sněmovnou doručil všem ústředním orgánům státní správy i řadě dalších a dalších institucí. A je o ni skutečně poměrně vysoce frekvenční zájem i třeba na vysokých školách.

Já zneužívám nebo používám brněnského prostředí k tomu, že Masarykova univerzita jest mi v té druhé variantě, která vypadá takhle (ukazuje), že tam by mi péčí Masarykovy univerzity a zase jejím prostřednictvím vstupu do řekl bych

registrací knihovnických služeb dostává tato zpráva v této formě, jako: Vydala Masarykova univerzita pro Kancelář veřejného ochránce práv.

Do výtisku, který máte k dispozici vy, se vlastně část této záležitosti dostala. Je to věc řekl bych nekomerční, Masarykova univerzita tedy zaštiťuje řekl bych některé ty produkční zájmy, ale nicméně, pokud si dovolím argumentovat, je to i značná rozpočtová úspora, protože pokud bych tu edici zajišťoval prostřednictvím nějaké jiné agentury, tak by to bylo s obrázky na křídovém papíru, ale nicméně ta podstata by se minula. Ještě jednou děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane ombudsmane. Chce se vyjádřit k rozpravě zpravodaj výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice pan senátor Hálek? Nechce se vyjádřit.

Poprosím pana zpravodaje garančního výboru, jestli se chce vyjádřit k rozpravě? Také nechce. Ale požádám ho, aby přednesl návrh usnesení.

Senátor Jaromír Volný: Já se k vlastní rozpravě, kde byla vyjadřována samá chvála, již vyjadřovat nebudu. Usnesení ústavně-právního výboru jsem již přečetl.

Toto plénum Senátu by tedy mělo přijmout usnesení, že **Senát Parlamentu ČR bere na vědomí souhrnnou zprávu o činnosti veřejného ochránce práv za rok 2005.**

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Přistoupíme k hlasování o tomto návrhu.

Budeme hlasovat o návrhu usnesení předneseném zpravodajem garančního výboru, totiž vzít zprávu na vědomí.

V sále je v této chvíli přítomno 44 senátorek a senátorů, potřebný počet pro přijetí návrhu je 23.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, ať stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, ať stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Návrh byl schválen. V hlasování pořadové číslo 71 se ze 47 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 24 pro vyslovilo 43, proti nebyl nikdo. **Návrh byl přijat.**

Děkuji vám, pane ombudsmane za zprávu, děkuji i zpravodajovi.

Přistoupíme k dalšímu bodu jednání, kterým je

Výroční zpráva Úřadu pro ochranu osobních údajů za rok 2005

Jde o **senátní tisk č. 354**. Opět navrhuji, abychom nejprve podle § 50 odst. 2 našeho jednacího řádu vyslovili souhlas s účastí předsedy Úřadu pro ochranu osobních údajů Dr. Igora Němce na našem jednání.

O tomto návrhu budeme nyní hlasovat. V sále je přítomno 46 senátorek a senátorů, potřebný počet pro přijetí návrhu je 24.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, ať stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, ať stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Návrh byl přijat. V hlasování pořadové číslo 72 se ze 46 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 24 pro vyslovilo 40, proti nebyl nikdo.

Vítám tedy mezi námi pana předsedu Dr. Igora Němce a prosím ho, aby nás seznámil se svou zprávou.

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů Igor Němec: Vážený pane předsedající, vážené paní senátorky, vážení páni senátoři. Mám tu čest se s vámi dnes sejit při projednávání výroční zprávy Úřadu pro ochranu osobních údajů za rok 2005. Jde o každoroční oboustrannou příležitost se nejen osobně poznat, ale hlavní účel projednávání spatřuji v tom, že Senát jako hlavní garant kvality právního řádu ČR má jedinečnou příležitost blíže se seznámit s činností úřadu, který byl zřízen proto, aby bylo chráněno jedno ze základních lidských práv, tj. právo na ochranu soukromí, jehož nedílnou součástí je právo na ochranu osob před neoprávněným zpracováváním jejich osobních údajů.

Pro mě je projednávání výroční zprávy úřadu příležitostí podrobněji vás seznámit s výsledky, které výroční zpráva popisuje, ale také vám blíže prezentovat některé problémové okruhy otázek, se kterými se Úřad pro ochranu osobních údajů musí potýkat.

Protože se výroční zpráva zabývá hodnocením celého roku 2005, avšak já jsem byl zvolen Senátem a jmenován prezidentem až v září 2005, dovoluji, abych se více věnoval právě období po mém nástupu do funkce předsedy Úřadu.

Pro mne nejdůležitějším úkolem bylo zlepšení dosavadních podmínek pro výkon kontrolních činností úřadu. Tuto oblast reprezentují především inspektoři úřadu. Jsem si však vědom, že pro činnost inspektorů bylo třeba vytvořit odpovídající zázemí, což bylo v minulosti opakovaně předmětem kritiky, v roce 2004 dokonce i ze strany Senátu.

Pokud jde o organizační a technické zázemí, tím nejdůležitějším krokem bylo zřízení zvláštní sekce pro výkon dozorových činností, která by v sobě kumulovala komplex všech pomocných administrativních, ale i odborných a konzultačních činností, které přímo souvisejí s výkonem kontroly, kterou v úřadu řídí inspektoři.

V rámci sekce byl vytvořen odborný útvar s názvem „Inspektorát“ s počtem 20 pracovníků, který tvoří celkem čtyři samostatná oddělení v čele s vedoucím Inspektorátu, který sice pracovněprávně podléhá náměstkovi sekce, ale jinak v rámci svých pracovních činností je každé oddělení řízeno přímo inspektory. Ti se podíleli již na výběru zaměstnanců Inspektorátu a dále se podílejí i na odměňování těchto zaměstnanců i na dalším odborném růstu těchto osob.

Dalším úkolem, který jsem si vytyčil při mém nástupu do této funkce je také vytvoření regionálního pracoviště mimo Prahu. Skutečnost, že v současném období bylo vytipováno město Brno, souvisí nejen s tím, že více nežli polovina inspektorů úřadu je spojena – a to nejen z pohledu jejich bydliště – právě s tímto regionem, a toto pracoviště by mělo sloužit jako zázemí také pro další pracovníky úřadu, kteří jej budou chtít využít pro své aktivity.

Právě včera byla podepsána smlouva mezi úřadem a Masarykovou univerzitou v Brně, kdy došlo k dohodě o zřízení tohoto pracoviště na právnické fakultě této univerzity, a to bezplatně. Tímto řešením tak došlo ke spojení tohoto úkolu ještě s tím dalším záměrem, a to je více rozšířit spolupráci s vysokými školami, což právě tato dohoda dokládá.

Dámy a pánové, ještě na závěr mi dovoluji jednu informaci, a to mezinárodních aktivitách Úřadu, o kterých, mimochodem, také informuji ve své výroční zprávě.

Náš úřad letos na jaře prošel úspěšně, dá se říci velmi úspěšně, rozsáhlou evaluací ze strany EU ve smyslu ochrany osobních dat a ve smyslu možného přistoupení k schengenskému systému.

Za druhé. Náš úřad, pravděpodobně jako první a jediný v České republice, byl pověřen tzv. misí za Evropskou unii v Bosně a Hercegovině, kde ve spolupráci s činiteli Bosny a Hercegoviny připravujeme projekt ochrany osobních dat, zřízení

úřadu a schválení patřičných norem v zákonech. Myslím si, že i tam samozřejmě velmi dobře reprezentujeme Evropskou unii, ale zároveň Českou republiku.

Děkuji v tuto chvíli za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane předsedo. Posadte se, prosím, ke stolku zpravodajů.

Zprávu projednával výbor pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice. Výbor určil jako svého zpravodaje pana senátora Zdeňka Bárta. Výbor přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk 354/2.

Organizační výbor určil garančním výborem pro projednávání této zprávy ústavně-právní výbor. Ten přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 3543/1. Zpravodajem výboru byl určen pan senátor František Příhoda a toho nyní žádám, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou. Pane kolego, máte slovo.

Senátor František Příhoda: Vážený pane předsedající, vážené kolegyně a kolegové, my jsme dnes dopoledne projednávali tuto Výroční zprávu a je dlužno říci, že po slovech pana předsedy už je jaksi těžko co k této zprávě dodat. Spíš bych se malinko dokázal soustředit na ten dojem, který na mě zpráva udělala.

Obecně od zpráv si představuji anebo předpokládám, že mně přinesou zcela základní informace a pokud možno vyčerpávající o fungování dané instituce. To si myslím, že tato zpráva v plném měřítku splňuje. Skoro bych ji nazval zprávou komplexní. A teď, prosím, berte ten výraz komplexní jako synonymum pro ocenění té nejvyšší kvality.

Pan předseda tady zmínil jednu věc a já bych byl velice rád, kdybych ji mohl opakovat, aby nezapadla, proto má velkou vypovídací hodnotu, a jedná se o aktivitu v Bosně a Hercegovině, protože myslím, že to je taková reference o činnosti našeho úřadu, že by nás to mělo všechny naplňovat uspokojením.

Pokud jste tu zprávu četli, tak je to nošení dříví do lesa. Pokud jste ji nečetli, tak bych velmi doporučoval vaší ctihodné pozornosti, abyste si sten čas našli, protože podle mého názoru tato zpráva může fungovat i v laické veřejnosti jako takový průvodce danou problematikou, a to průvodce velmi zdařilý.

Čili teď se vrátím k usnesení ústavně-právního výboru z dnešního dopoledne, které říká:

Ústavně-právní výbor:

1. Doporučuje Senátu Parlamentu ČR vzít na vědomí Výroční zprávu Úřadu pro ochranu osobních údajů za rok 2005.
2. Určuje zpravodajem výboru pro projednání tohoto návrhu na schůzi Senátu senátora Františka Příhodu.
3. Pověřuje předsedu výboru senátora Jaroslava Kuberu, aby s tímto usnesením seznámil předsedu Senátu.

Já si ještě dovoluji drobnou poznámku. Chtěl bych poděkovat všem zaměstnancům úřadu, inspektorům, ale zejména panu předsedovi, protože on je nositelem toho know how a on je ve své osobě garantem činnosti tohoto úřadu, za úspěšnou práci. A když jsem v tom děkování, tak vám děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Posadte se, prosím ke stolku zpravodajů.

Přeje si vystoupit zpravodaj výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice kolega Zdeněk Bárta? Ne, nepřeje si.

Otevírám rozpravu. Do rozpravy se hlásí kolega Jiří Liška, místopředseda Senátu, prosím.

Místopředseda Senátu Jiří Liška: Vážený pane předsedající, vážený pane předsedo, kolegyně a kolegové. Před necelým rokem, 1. září 2005 jsme zvolili nového předsedu Úřadu pro ochranu osobních údajů, a pokud si dobře vzpomínám, tak slíbil větší spolupráci a podporu inspektorům a ze zprávy se zdá, že tento svůj slib naplňuje. Kvalitní práce předsedy s inspektory, které volí Senát a v podstatě jako by byl za ně i částečně zodpovědný, považuji za velmi důležité pro dobrou práci úřadu a pro plnění jeho funkcí.

Vím, že nový předseda vytvořil inspektorát, který úzce spolupracuje s inspektory a zajišťuje jim to velmi důležité zázemí. Myslím si, že v tomto trendu je potřeba pokračovat a vytvářet inspektorům, kteří vlastně tvoří základ úřadu, dobré prostředí, aby mohli právě v oblasti judikatury vykonávat svoji práci dobře, kvalifikovaně.

Myslím si, že je potřeba se také zmínit, a teď je to těžké po kolegovi zpravodajovi Příhodovi, pochvalně, protože by to opravdu už znělo tak, že pana předsedu jenom chválíme. Ale myslím si, že ta propagace ochrany soukromí na veřejnosti vydáním těch 300 tisíc letáků do obcí a škol a podobné aktivity pokládám za velmi potřebné, přestože žádný úřad nemůže suplovat občanské povědomí o ochraně vlastních údajů a práv.

Je také samozřejmé, že rozvoj nových technologií bude úřad stavět před nově okruhy problémů, a nakonec i ve zprávě jsou uvedeny příklady, jako jsou biometrické údaje, kamerové systémy a v dalších letech se objeví i další. A proto je potřeba také ocenit to, že se Úřadu docela daří zapojovat se do legislativního procesu, kdy pomáhá upřesňovat připravované zákony, např. především o biometrických údajích.

O správném směřování úřadu svědčí i zahraniční ocenění. O Bosně a Hercegovině se již mluvilo, ale já bych chtěl ještě připomenout to velmi pozitivní hodnocení ze strany evaluační mise v záležitosti schengenského prostoru, protože jsem měl možnost se setkat s touto delegací, a tak vím, jak se pochvalně a s uznáním vyjadřovali k přípravě v ČR a k připravenosti i v oblasti osobních údajů.

Kolegyně a kolegové, jsem také přesvědčen, že před úřadem stojí v příštích letech několik klíčových úkolů. Myslím si, že to nejdůležitější je, aby se úřad ještě více zapojoval do tvorby legislativy, aby ještě více „hlídal“ vznikající zákony a především vyhlášky, protože vyhlášky se většinou vymykají jakékoliv kontrole a záleží v mnoha případech pouze na libovůli ministerstva, jaké vyhlášky připravuje. Tady si myslím, že je to velký úkol a velká zodpovědnost úřadu. A je proto potřeba, aby ještě úžeji spolupracoval s vládou a s Parlamentem ČR. A je samozřejmě také třeba držet krok a vyrovnávat se s novými technologiemi, jako jsou GPRS, kamery, lokace pomocí mobilů a podobné záležitosti.

Velmi zásadním problémem se v posledních měsících a letech jeví úniky informací z policejních sborů, včetně citlivých odposlechnů. Myslím si, že to je velmi důležité a ve svých důsledcích to může být i velmi nebezpečné, pokud by se proti tomu i úřad nepostavil. Myslím si, že tady je nutná těsnější kooperace mezi Policií ČR a úřadem pro ochranu osobních údajů. A tady bych si dovolil položit panu předsedovi otázku, jestli v této oblasti již nějaké kroky udělali.

Vážené kolegyně a kolegové, jinak si myslím, že zpráva, kterou nám pan předseda předložil, je kvalitní a můžeme ji bez nějakých velkých problémů vzít na vědomí.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Dále se přihlásil kolega Jiří Zlatuška.

Senátor Jiří Zlatuška: Pane předsedající, dámy a pánové, já si dovoluji připojit se k té velké chvále, která zde zazněla. Ale dovoluji si vznést některé věcné a poté formální výhrady či zčásti dotazy.

Předně bych navázal na to, co zde říkal před chvílí kolega Liška o apelu na to, aby se více zpřísnila práce nebo postihy úniku některých informací typu policejních odposlechů. Já si nejsem jistý, jestli ten problém takto, jak je řečen, je možné tímto způsobem formulovat z toho hlediska, že značná část těchto zpráv se týká oblastí veřejného zájmu a ve své podstatě se týká oblasti korupce.

Zveřejňování řady těchto informací je v podstatě nutnou součástí boje proti korupci, a připomněl bych, že ČR má velice špatnou pověst jako mezinárodně, tak vnitrostátně. Zpráva Transparency International uvádí Českou republiku tuším na 55. místě mezi 133 zeměmi, když to seřadíme od nejvíce zkorumpovaných zemí k nejméně zkorumpovaným.

Zrovna dneska jsem viděl takovou drobnou studii, která podobnou věc šetřila na průzkumu chování diplomatů.

Tam se dokonce ocitáme na 36. místě. Pokud tyto průzkumy dělané z různých oblastí shrnu, ČR je prokazatelně nejkorumpovanější zemí mezi zeměmi EU, resp. mezi zeměmi, které se řadí do zemí slušně civilizovaných.

Úniky odposlechů, co tady zmínil kolega Liška – osobně jsem stále neviděl zprávu, která by jednoznačně dokazovala, že to co mají noviny, opravdu dostali od policie a že např. nedošlo k tomu, že si telefonní hovory sami nahráli aktéři těchto hovorů a poté je novinám poskytli např. proto, aby korumpovali policii. Trestní stíhání jsou zatím vedena v poloze, kdy pachatel uvolnění informací není znám. Pokud by je náhodou tímto způsobem anonymně předávali sami aktéři hovorů, k žádnému trestnému činu by ani nedošlo. Proto se domnívám, že se tímto snaží vzbuzovat problém, že zde zbytečně kolují informace z veřejné sféry, přestože je evidentní, že tyto informace napomáhají alespoň mírnému rozlívání toho obrovského ledovce korupce, který v naší zemi je.

Ve zprávě Úřadu pro ochranu osobních údajů je pasáž v úvodním zamyšlení Úřadu pro ochranu osobních údajů nad uplynulým obdobím, která zní: V rámci veřejného sektoru považuje Úřad za vysoce rizikové i rozsáhlé databáze a centrální registry od obchodního rejstříku přes zdravotnické a demografické registry až např. pro katastr nemovitostí a zejména současné tendence k jejich propojování a zpřístupňování stále širšímu okruhu subjektů. Rostoucí nebezpečí zneužití včetně tzv. krádeže identity je zřejmé.

Předně mi není zřejmé a to se v této oblasti pohybují profesně, jak zpřístupňování registru, které se koná na základě veřejné licence a veřejné povinnosti zpřístupňovat tyto informace by mohlo vést ke krádeži identity. Toto jsou záležitosti, které fungují fakticky jiným způsobem a na základě jinak a méně legislativně zabezpečených zpřístupňování. Zejména mi není jasné, proč pan předseda tímto způsobem v úvodním zamyšlení upozorňuje jako na alarmující jev zpřístupňování informací, které ze své povahy mají být veřejnosti přístupné mimo jiné také pro velký potenciál korupční, který v zakrývání těchto informací je.

Z tohoto hlediska si myslím, že některé pasáže zprávy jdou nad rámec toho, co by v sobě ochrana osobních údajů jako taková měla obsahovat. Myslím si, že tento posun, který pan předseda v úvodním zamyšlení avizuje, osobně nepovažuji za příliš dobrý.

Kolega Brýdl zde před chvílí pochválil jazykovou úroveň zprávy veřejného ochránce práv pana Dr. Motejla. Musím s politováním konstatovat, a dávám to zase jako protipól tomu, jak je zpráva chválena jako něco, co by mělo sloužit veřejnosti, jako protipól tomu podle mého názoru velmi ubohou úroveň zejména úvodní pasáže, kterou psal pan předseda. Některá souvětí ve zprávě jsou z jazykového hlediska přinejmenším krkolomná, nedávají příliš dobrý smysl a dokonce v anglickém překladu je občas doplněna interpunkce, která v českém originále chybí. Jako konkrétní příklad bych mohl uvést úvod předposledního odstavce, který zní: Ve světle zpráv, které na sklonku loňského roku přinesla média o katastrofálním dopadu nedostatečné legislativy v oblasti ochrany osobních údajů v USA a finančních důsledků, které tento fakt (není řečeno jaký) vyvolal, je nepochybné, že úsilí, jež je ochraně osobních údajů věnováno v ČR – a je stále ještě občas zpochybňováno (druhá pomlčka chybí); není ani přehnanou, ani nadbytečnou legislativní péčí.

Jazykový projev tohoto typu bych čekal od institucí minulé doby. Je mi velice líto, že je to vidět v takovéto zprávě. Přestože všechna slova jsou spisovná, celkový projev spisovný a ani kultivovaný není. Říkám to zde proto, abych uvedl kontrast mezi dvěma zprávami.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Hlásí se někdo další do rozpravy? Nikdo se nehlásí, rozpravu končím. Pane předsedo, chcete se vyjádřit k rozpravě?

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů Igor Němec: Pane předsedající, dámy a pánové, jestli jsem tomu dobře rozuměl, padly dva dotazy a jedna připomínka.

Co se týče odposlechů, máme na mysli odposlechy, které pořizuje Ministerstvo vnitra ČR. Tam musím říci, že náš úřad do této chvíle vždy spoléhal na orgány, které jsou k tomu zřízeny, aby takovouto věc prošetřovali a věříme, že to prošetřují. Na druhou stranu musím říci, že je pořizování odposlechů je zpracovávání osobních údajů ve smyslu zákona 101, o ochraně osobních údajů. Náš úřad má kompetenci prošetřit tyto záležitosti, jak je zabezpečeno, aby takové informace neunikaly. Tuto diskusi беру jako podnět, aby se náš úřad tím v budoucnu zabýval.

Co se týče druhé otázky, která padla k mému úvodnímu slovu, co se týká obchodního rejstříku, katastru nemovitostí, kde – jak to zmínil kolega Zlatuška – se obávám o to, že je zde narušováno ve velké míře, dokonce se neobávám použít slovo invazně, soukromí občanů. K tomu musím podotknout, že náš úřad je nezávislý a máme na mysli pouze ochranu soukromí občanů. Pokud existují takovéto registry, které umožňují podle jména dělat rešerše na majetkové poměry včetně rodných čísel, není to dobré, i když musím zmínit, že to zákon umožňuje. Slovo umožňuje používám v uvozovkách, protože sám pan senátor Zlatuška použil dva termíny. Používal je různým způsobem. Je to zveřejnění a zpřístupnění. Chtěl bych upozornit, že náš právní řád se tyto termíny snaží rozlišovat. Samozřejmě, když je právo na zpřístupnění, nikdo nebude zpochybňovat, aby se někdo mohl podívat do katastru, kdo vlastní jeho sousední pozemek. Pokud zpřístupnění vnímáme jako to, že si může někdo přes internet dělat libovolné rešerše přes majetkové poměry kteréhokoli občana, toto zpřístupnění považuji nad rámec ochrany soukromí, které je jistým způsobem zveřejněním, což ochránáři dat se musí podívat. Diví se tak i v zemích EU. Kdybych byl zákonodárce a mohl udělat nějaký přímý návrh, navrhl bych, aby ke katastru nemovitostí nebo k obchodnímu rejstříku, když si někdo dělá rešerši přes občana, aby byl registrován, že je tazatel, aby každý mohl vědět, že se na něj někdo

dotazuje. Takové právo na informaci by dotyčný měl mít. To jsem měl, pane senátore, na mysli v rámci svého slova.

Pokud se jedná o poslední připomínku, která hovoří o jazykové úrovni, byla čtena pasáž. Omlouvám se, že jsem některé věci nepostřehl. Nicméně jestli máte, pane senátore, pravdu, omlouvám se dvojnásob, protože můj otec celý život zasvětil jazykovědě a jestli máte pravdu, tak se obrací v hrobě. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane předsedo. Nyní zpravodaj výboru pro vědu, vzdělávání, lidská práva a petice, pan poslanec Zdeněk Bárta. Chce se vyjádřit? Nechce. Prosím zpravodaje garančního výboru, aby zhodnotil průběh rozpravy a přednesl návrh usnesení.

Senátor František Příhoda: Vážené kolegyně a kolegové, v rozpravě vystoupili dva kolegové Liška a Zlatuška, který dostal odpovědi na dva okruhy problémů, které nastínil. Třetí pohled přísného češtináře nemůžu jako dyslektik rozlišit, ale myslím si, že se to i nakonec vyjasnilo. Zopakuji usnesení ústavně-právního výboru z dnešního dne, které pod bodem I. Doporučuje Senátu PČR vzít na vědomí výroční zprávu Úřadu pro ochranu osobních údajů za rok 2005, II. Určuje zpravodajem výboru pro projednání tohoto návrhu na schůzi Senátu senátora Františka Příhodu, III. Pověřuje předsedu výboru senátora Jaroslava Kuberu, aby s tímto usnesením seznámil předsedu Senátu.

Usnesení výboru se kryje s usnesením, o kterém bychom měli hlasovat – bereme zprávu na vědomí.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Přistoupíme k hlasování o tom, že bereme tuto zprávu na vědomí.

Budeme hlasovat o návrhu usnesení Senátu, které zní: Senát PČR bere na vědomí výroční zprávu Úřadu pro ochranu osobních údajů za rok 2005.

V sále je přítomno 53 senátorek a senátorů, potřebný počet pro přijetí návrhu je 27. Zahajují hlasování. Kdo je pro tento návrh vzít na vědomí, ať stiskne tlačítko a zvedne ruku. Kdo je proti, ať stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. **Návrh byl přijat.**

Hlasování pořadové č. 73 se z 54 přítomných senátorek a senátorů při kvóru 28 pro vyslovilo 50, proti nebyl nikdo. Děkuji panu předsedovi a zpravodajům. Hodně úspěchů do dalšího roku, pane předsedo!

Přejdeme k projednání dalšího bodu

Návrh ústavního zákona, kterým se mění a doplňuje ústavní zákon č. 1/1993 Sb., Ústava České republiky

Návrh zákona jste obdrželi jako **senátní tisk č. 355**. Tento návrh je také poslaneckým a budeme ho tudíž projednávat bez předkladatele v důsledku současné situace v PS.

Návrh zákona projednala Stálá komise Senátu pro Ústavu ČR a parlamentní procedury a přijala stanovisko k senátnímu tisku č. 355/3. Zpravodajkou byla určena paní senátorka Helena Rögnerová.

Dále byl návrh zákona přikázán mandátovému a imunitnímu výboru. Ten určil jako svého zpravodaje pana senátora Zdeňka Bártu a přijal usnesení, které vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 355/2. Organizační výbor určil garančním výborem pro projednávání tohoto návrhu zákona ústavně-právní výbor. Ten přijal usnesení, které

vám bylo rozdáno jako senátní tisk č. 355/1. Zpravodajem výboru je pan senátor Jiří Stodůlka. Prosím, aby nás seznámil se zpravodajskou zprávou.

Senátor Jiří Stodůlka: Pane předsedající, vážené kolegyně a kolegové, podle článku 27, odst. 4 podle Ústavy nelze poslance ani senátora trestně stíhat bez souhlasu komory, jejímž je členem. Odepře-li komora souhlas, je trestní stíhání navždy vyloučeno. Obdobnou úpravu ve vztahu k soudcům Ústavního soudu obsahuje článek 86, odst. 1 Ústavy ČR s tím, že souhlas k trestnímu stíhání dává Senát. Doživotní nestíhatelnost za trestné činy poslance, senátora a soudce Ústavního soudu, která nastává v případě odepření souhlasu s trestním stíháním, nahrazuje předložený návrh novely nestíhatelnosti, jež je omezena jen na dobu výkonu mandátu člena Parlamentu, resp. výkonu funkce soudce. Úprava doživotní trestněprávní nestíhatelnosti svádí k interpretaci imunity jako osobního privilegia členů Parlamentu a o demokratickém právním státě, v němž fungují nezávislé soudy, jim lze jen těžko zdůvodnit. Jako doklad tvrzených názorů může sloužit i porovnání ústavních úprav imunity v západoevropských zemích. Doba nestíhatelnosti je upravena různě. V některých zemích trvá po celé volební období, jinde je omezena na období zasedání Parlamentu, případně i na určitou dobu po jeho skončení nebo se vztahuje na jednání člena Parlamentu v budově Parlamentu, při služebních cestách apod. O žádné z těchto ústavních úprav však nestíhatelnost není koncipována jako doživotní.

Zastánci doživotní trestněprávní nestíhatelnosti naproti tomu vysloví obavy z možného politického zneužití trestního stíhání, které by vůči členovi Parlamentu bylo zavedeno po zániku jeho mandátu.

Předkládaný návrh zákona byl podán do Poslanecké sněmovny 11. května 2005 a ve 3. čtení na 55. schůzi Poslanecké sněmovny dne 9. května 2006 byl návrh ústavního zákona schválen ve znění pozměňovacích návrhů ústavně-právního výboru. V hlasování s pořadovým číslem 375 z přítomných 140 poslanců se pro návrh vyslovilo 125 a nikdo nebyl proti.

K samotnému jednání ústavně-právního výboru, které proběhlo dnes dopoledne. Ústavně-právní výbor se přiklonil k názoru, že by bylo dobré tento návrh ústavního zákona vrátit PS s pozměňovacími návrhy, které zužují obsah imunity poslance a senátora a soudce Ústavního soudu pouze na indemnitu, to je na projevy učiněné v PS či v Senátu a trestněprávní a přestupková imunita by z Ústavy úplně vymizela.

Pro tento pozměňovací návrh se vyslovila většina členů ústavně-právního výboru, ale je mou povinností ještě podotknout jednu závažnou skutečnost. Vzhledem k tomu, že tento návrh zákona nám předkládá PS, která skončila své funkční období a pokud Senát přijme pozměňovací návrhy tohoto typu, rovná se to zamítnutí této novely Ústavy se vším všudy, protože podle ústavních zvyklostí nová Poslanecká sněmovna neprojednává zákony, které vznikly ještě v předcházející PS. Tato zásada diskontinuity byla již mnohokrát vyřčena a domnívám se, že by nebylo dobré, kdyby Senát byl spojován s tím, že se touto kličkou snaží vyjít vstříc ještě vyššímu druhu odstranění imunity než je v současném stavu nebo než je navrhována zákonem, který máme před sebou.

Ústavně-právní výbor dnes na svém jednání doporučuje Senátu PČR schválit projednávaný návrh ústavního zákona ve znění pozměňovacích návrhů, které jsou uvedeny v příloze usnesení ústavně-právního výboru. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji. Chce ještě vystoupit zpravodaj mandátového a imunitního výboru pan senátor Bárta. Myslím, že musí, protože usnesení vypadá jinak.

Senátor Zdeněk Bárta: Usnesení mandátového a imunitního výboru z 13. schůze, která se konala 24. května 2006 zní takto:

Po úvodním slově předsedkyně výboru senátorky Rögnerové, po zpravodajské zprávě Zdeňka Bárty a po rozpravě výbor doporučuje – neodpustím si k mému velkému smutku a napříč mého návrhu – Senátu Parlamentu ČR návrh ústavního zákona zamítnout. Určuje zpravodajem výboru mne a pověřuje kolegyni Rögnerovou předložit toto usnesení předsedovi Senátu.

Vzhledem k tomu, že jednání ústavně-právního výboru bylo dopoledne, nestačil jsem se pořádně připravit k této problematice. Přiznám se, že jsem byl překvapen už jednáním na našem výboru. Usnesení ústavně-právního výboru mne šokuje svou dikcí. Myslím, že by bylo velmi špatné znamení pro naše spoluobčany, kdybychom dali zapravdu ústavně-právnímu výboru a kdybychom to, co se konečně podařilo PS nezvedli. Vypadalo by to jako podivná hra sněmovny, která si před volbami netroufla odmítnout své výsady pro zákonodárce a byla by domluvena se Senátem. Myslím si, že bychom si ošklivě zahrávali s těmi, kteří alespoň se zbytky důvěry k nám pohlížejí. Děkuji, pane kolego. Ptám se zpravodajky Stálé komise Senátu senátorky Rögnerové, zda se chce vyjádřit. Ano, chce.

Senátorka Helena Rögnerová: Pane předsedo, děkuji za slovo. Myslím si, že je mou povinností se vyjádřit, protože komise měla tuto novelu přikázanou Organizačním výborem a přijala k tomu stanovisko. Navíc komise pro Ústavu se dlouhodobě tímto tématem zabývá. Trochu se tomu věnoval i zpravodaj ústavně-právního výboru pan senátor Stodůlka. Chtěla bych ve svém vystoupení shrnout, že se už vedou o pojetí a rozsahu imunity zákonodárců u nás politické, odborné i žurnalistické diskuse od roce 1920. Jestliže však na začátku století byla takto koncipovaná imunita v jednotlivých československých ústavách, nedošlo od té doby téměř k žádným změnám pochopitelná vzhledem k reminiscencím na osud řady českých politiků v období před 1. světovou válkou a hlavně v jejím průběhu, dnes se jeví přehnanou. Zřejmě je to též mezinárodním srovnáním, které zde zmiňoval kolega Stodůlka, kde lze ČR a původně i Slovenskou republiku, která ale už svou imunitu omezila, řadit mezi státy s nejšířší imunitou. Protipólem jsou naopak země anglosaské. Imunita má smysl v režimu, který ctí právo. Totalitní režimy na imunitu nedbají, právní stát pak chrání tím, čím má chránit všechny občany bez rozdílu postavení. Jedním z rysů imanentních demokratickému právního státu je nezávislé soudnictví, a to má v rukou trestní spravedlnost. Přitom se ale objevují obavy z pronásledování politických odpůrců za pomoci soudu. Podezření z podjatosti justice, to je ze selhávání základního principu soudcovského rozhodování, nestrannosti, by mělo vést k systémovým zásahům, nikoli k vynětí určité skupiny osob z jurisdikce obecných soudů tím, že se navždy vyloučí jejich trestní stíhání. Pominou-li tedy důvody, jež mohou vést k nevydání zákonodárce komorou k trestnímu stíhání a těmi důvody mohou být výlučně politické konotace případu dané postavením zákonodárce, není důvodu, proč by vyšetřovatel nemohl danou osobu po zániku jejího mandátu stíhat pochopitelně při respektování všech ústavních a zákonných omezení. Nakonec rozhodne zákonný soudce.

Proto komise opakovaně navrhovala zakotvit překážku trestního stíhání pouze na dobu trvání mandátu.

Nyní k vlastnímu stanovisku komise k jejímu poslednímu jednání, kde se komise vrátila k tomu, že již v řadě svých předchozích usnesení vyjádřila přesvědčení, že by se Ústava měla měnit co nejméně a když tak komplexní novelizací. Přesto co se týče imunity, chtěla bych apelovat na všechny senátory, že podle mého názoru by bylo úplným výsměchem a ostudou, když jsme my jako senátoři opakovaně navrhovali omezení imunity, a teď když je tady určitá odezva z PS, bychom hodili jejich návrh pod stůl ještě s jakýmsi alibistickým pozměňovacím návrhem, že jakoby chceme ještě větší omezení imunity. Přece všichni víme, proč tomu tak je. Je to jen zástěrka toho, že někteří z nás nechtějí imunitu omezit a chtějí mít výsadní postavení, které je neúměrné k postavení zákonodárců v žádné zemi EU a v zemích s vyspělými demokraciemi.

Dovolím si přečíst několik poznámek komise, protože jsou shrnující a nejsou dlouhé, i když je máte v písemné podobě.

Za prvé se komise k zúžení trestní imunity poslanců, senátorů a soudců Ústavního soudu přihlásila v obou svých návrzích novelizace Ústavy. Měla na zřeteli, že o pojetí a rozsahu imunity zákonodárců se u nás vedou politické, odborné i žurnalistické diskuse od r. 1920. Současně vycházela z teze, že imunita není ... **(Místopředseda Senátu E. Outrata: Prosím o klid v sále.)** ... osobním privilegiem jednotlivých zákonodárců, ale nástrojem zajištění funkčnosti Parlamentu. Z toho vycházely návrhy limitující ochranu zákonodárce jen na dobu, kdy zákonodárcem skutečně je.

Za druhé, kromě převážně navrhovaného časového omezení trestní imunity by bylo možné ji modifikovat taky věcně, a to jen na některé trestné činy.

Komise nicméně při předchozích debatách dospěla k závěru, že věcné omezení imunity má svá úskalí. Teoreticky by již dnes měla parlamentní komora zkoumat souvislost stíhaného skutku s výkonem mandátu poslance nebo senátora a pokud souvislost neshledá, měla by jej vydat.

Za třetí, alternativním, avšak rovněž neúspěšným návrhem v minulosti bylo zachování ochrany členů Parlamentu pouze na hlasování a projevy v obou komorách a jejich orgánech, tj. pouze na tzv. indemnitu. Za čtvrté je třeba podotknout, že při každém dřívějším projednávání této tematiky byly z řad nejen parlamentářů, ale i některých expertů formulovány závažné výhrady proti omezení rozsahu imunity, neboť ji považovali za podstatnou složku mandátu chránící parlamentáře před účelovými útoky po skončení mandátu.

Za páté předložený návrh v zásadě věcně odpovídá starším návrhům komise, které byly součástí rozsáhlých předloh novelizací ústavy, není ovšem identický. Poněkud nešťastné je užití slov výkon mandátu a výkon funkce. Komise vědomě operovala s trváním mandátu a trváním funkce, aby předešla pochybnostem o tom, co se míní výkonem. Mandát poslance a senátora totiž vzniká zvolením, ujímá se jej však až po složení slibu, po ověření platnosti zvolení. Funkce soudce Ústavního soudu vzniká jmenováním, ujímá se jí složením slibu, což je akt, který může být v čase posunut.

Za šesté, druhou podstatnější odchylkou je omezení dotčení tematiky mandátu poslance nebo senátora pouze na článek 27 ústavy a nikoliv též na článek 25 ústavy, který řeší zánik mandátu poslance nebo senátora. Podle soudu komise by měla být upravena rovněž situace, kdy zákonodárce nemůže osobně vykonávat svůj mandát, protože je ve výkonu nepodmíněného trestu odnětí svobody.

Tolik záběr jednání komise, která se tomu věnovala několik hodin a myslím si, že by bylo na místě, abychom souhrnně řečeno návrh Poslanecké sněmovny nyní podpořili. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, paní kolegyně. Otevírám obecnou rozpravu. Do obecné rozpravy se přihlásil především kolega Milan Štěch, připraví se kolega Jiří Zlatuška, dále se hlásí kolegyně Jiří Šneberger, Petr Fejfar a Adolf Jílek. Prosím, pane kolego.

Senátor Milan Štěch: Vážený pane místopředsedo, vážené kolegyně, vážení kolegové. Budu velice stručný. Myslím si, že k tomuto bodu úplně přesně sedí rčení, že faleš světu vládne. Já si myslím, že čím se argumentuje, proč není dobře tuto změnu Ústavy v oblasti imunity přijmout, že je typické falešné chování a vystupování. Samozřejmě se ví, že veřejnost tuto záležitost velice opodstatněně vnímá jako velice citlivou a je po volbách, tak alespoň snaha odůvodnit, že změna není dobrá proto, že není dostatečná. Že není vyhovující, někteří dokonce budou tvrdit, že jak by to mohlo být s nějakým časovým odstupem proti zákonodárcům používáno.

My jsme tedy před chvílkou v idylickém prostředí projednávali zprávu o ochraně osobních údajů. Předkladatelé a jeho přívrženci se tu plácali po ramenu. Já neříkám, že úřad nepracuje dobře. Pracuje asi dobře, ale kladu si otázku, že také to je do určité míry falešné. My se tu vzájemně ujišťujeme, jak je všechno v pořádku, jak ty důležité věci občana, jeho soukromí chráníme, ale já si kladu otázku a neumím na ni odpovědět, proč se tak lidé v ČR bojí. Proč se bojí tak, že ve výzkumu veřejného mínění po volbách se bojí říci, že volili například levicovou stranu? Nemáme tu jiný druh skryté totality? Já se domnívám, že i toto co teď projednáváme, je příklad toho, jak se někteří pokoušejí s veřejným míněním, někdy i za pomoci sdělovacích prostředků manipulovat a opíjet veřejnost. Samozřejmě, že já tuto, a podle mého názoru malou změnu Ústavy v oblasti imunity podpořím a znovu říkám, je to falešná hra od některých kolegů v této zasedací místnosti. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Dále se přihlásil kolega Jiří Zlatuška, připraví se kolega Petr Fejfar. S právem priority se hlásí kolegyně Soňa Paukrtová.

Senátorka Soňa Paukrtová: Pane předsedající, vzhledem k počtu přihlášených navrhuji, abychom prodloužili jednací dobu i po 19.00 hodině včetně hlasování do doprojednání tohoto bodu. Děkuji vám. Pardon, celého programu.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Ano, skutečně celého programu, protože je jenom ještě jeden další bod.

O tomto návrhu dám teď hlasovat. Padl procedurální návrh, abychom jednali a hlasovali až do dokončení celého programu naší schůze, tj. tento bod a ještě jeden další. O tom dávám teď hlasovat. Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, ať stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, ať stiskne tlačítko NE a zvedne ruku. Návrh byl přijat. V hlasování pořadové číslo 74 se z 51 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 26 pro vyslovilo 36, proti byl jeden.

Pokračujeme v projednávání. Kolega Jílek se hlásí jen v normálním pořadí. Tak prosím, kolegu Zlatušku, připraví se kolega Petr Fejfar, další v pořadí jsou kolegyně Adolf Jílek, Jaroslav Mítlener a Jiří Pospíšil.

Senátor Jiří Zlatuška: Vážený pane předsedající, dámy a pánové. Velmi mě zarazilo to, jakým způsobem je pojmán přístup k tomuto návrhu zákona zde v Senátu. Především, že jsem se opakovaně vyjadřoval pro to, že by imunita

zákonodárců měla být úplně zrušena, myslím si, že v dnešní době tento institut nemá vůbec žádné opodstatnění. Nemá opodstatnění a je to historicky prokázáno v průběhu 20. století, ani tam, kde nastupují represivní režimy a snaží se potlačit občanské svobody včetně represe vůči zákonodárcům. Není to institut, který by nám umožňoval bránit se například před diktátorským převzetím moci režimem, ať již komunistickým nebo podobným komunistickému, připomněl bych, že Miladu Horákovou její imunita před trestem smrti v takovém případě neochránila.

To, jak je imunita využívána fakticky, je pouze pro to, aby se privilegovaná skupinka obyvatel země vyhnula rovnosti před zákonem. Já jsem zde v tom předchozím vystoupení ke zprávě Úřadu pro ochranu osobních údajů uváděl, tu studii diplomatů z amerického New Yorku, která dobře ilustruje to, jak jsou lidé v ČR zvyklí v okamžiku, kdy se dostanou do privilegované situace, kdy požívají imunity tak tu imunitu zneužívat. Čeští diplomaté v New Yorku jsou na absolutně prvním místě, první příčce z evropských zemí v tom, jak zneužívají své přestupkové imunity v tom, že neplatí parkovací lístky na rozdíl od všech ostatních, kde je tam značná skupina zemí, která má stejnou imunitu, nicméně jejich diplomaté pokuty bez problémů platí i v případě, že jsou touto imunitou obdařeni. Tohle říkám jako ilustraci toho, že ten problém v našich podmínkách není problémem nějakým akademickým, že to, jak je imunita špatně vnímána veřejností, není špatný obraz, který o nás dávají média, že je to fakticky zneužívání, kterého se u nás lidé, kteří jakmile jednou imunitu dostanou, tak se přirozeně toho zneužívání dopouštějí.

Tolik k tomu meritornímu postoji. Samozřejmě budu hlasovat pro toto omezení, přestože si myslím, že to omezení je nedokonalé, že nejde daleko. Je to nicméně omezení, které je naprosto přirozené. Jestli má ústava chránit tuto komoru, není možné rozšiřovat tyto výsady na dobu po uplynutí mandátu poté, co příslušná osoba, která je subjektem toho trestního řízení, pozbyla mandát a pozbývá tedy důvodu ta ochrana samotná.

Musím říci, že na usnesení a na návrhu změn, které předkládá ÚPV, mě zarazil ten fakt, že pokud, a zdůrazňuji pokud, hypoteticky přijme jako možnost, že ten zákon je špatný a je potřeba ho zamítnout, tak bych čekal, že se od proponentů takového názoru objeví jasný názor, my jsme proti, navrhujeme ten zákon zamítnout. Ústavně-právní výbor nicméně sáhl k jinému kroku. Ústavně-právní výbor se většinově tváří, že chce tento návrh dopracovat a že dává plénu ke zvážení pozměňovací návrhy. Je přitom, jak již bylo zde řečeno, jasné, že takovéto pozměňovací návrhy sněmovna nemůže zpracovat a přijetím jediného pozměňovacího návrhu, tj. pozměňovacího návrhu, který by se tvářil, že ten návrh vylepšuje, přijetí jediného pozměňovacího návrhu znamená přesně totéž jako zamítnutí této normy.

Členové ÚPV nepochybně tento fakt znají. Respektive pokud by ho neznali, pokud by si toho nebyli vědomi, velice bych se podíval nad jejich kompetencí vůbec v ÚPV zasedat. Co jiného má senátor, který je členem ÚPV znát, než tuto drobnost procedurálního zpracovávání zákonů. To je věc, která se týká toho, co zde přímo v Senátu děláme, jakým způsobem komunikujeme s Poslaneckou sněmovnou a co je základní abeceda, řekl bych látka 1. třídy pro kohokoli, kdo se chce věnovat zákonodárnému procesu. Jestliže členové ÚPV v té většině, která hlasovala pro doporučení přijetí těch pozměňovacích návrhů plénu tady toto neznají, pak se ptám, proč okamžitě nerezignují na své členství v ústavně-právním výboru, co tam vlastně mohou dělat při projednávání zákonů, kde ta materie není tak triviální a kde se týká skutečně něčeho podstatného, co vyžaduje nějakou netriviální úvahu, řekněme tedy úvahu nikoli na úrovni 1. třídy, ale třídy řekněme třetí nebo čtvrté.

To jediné, co z toho logicky vyplývá, pokud zamítnu tuto možnost naprosté věcné nekvalifikovanosti a naprostého právního analfabetismu většiny členů ÚPV, vyplývá mi z toho, že pokud se rozhodli chtít tuto normu zamítnout a dělají to tím způsobem, že se tváří, že ji zlepšují, že by to byli prostí zbabělci, tj. myslím ten termín, který se pro to používá, kteří se prostě bojí říci, že jsou proti, a místo toho se tváří, že tu normu vylepšují.

Představa, že toto mají být reprezentanti veřejnosti, ta mě mrazí zhruba stejně, jako při představě toho analfabetismu, který jsem před chvílí popsal. Přimlouvám se proto, abychom bez zbytečných cavityků tuto normu schválili. Cokoli jiného než hlasování ANO znamená hlasování pro zamítnutí, ať to bude ex post vysvětlovat kdokoli jakýmkoli způsobem.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Prosím o klid v sále. Způsob, jakým se může někdo vyjádřit v obecné rozpravě, je přihlásit se do ní. Pokračujte, prosím, pane kolego.

Senátor Jiří Zlatuška: Já bych upozornil pana kolegu Pospíšila, přestože prostřednictvím pana předsedajícího samozřejmě, i když se domnívám, že v okamžiku, kdy pouze říkám, že upozorňuji kolegu Pospíšila, tak ho tím neoslovuji, a proto se nedopouštím prohrěšku proti jednacímu řádu. Toho bych se dopouštěl, kdybych ho přímo adresoval nebo přímo kladl otázku, to samozřejmě zabrání překřikování v této komoře. Ale dovolil bych si ho tedy v každém případě prostřednictvím pana předsedajícího upozornit na to, že samozřejmě my máme řadu možností, jak se s takovými předlohami vypořádat. Máme možnost se snažit o to s tím zákonem nic nedělat, nechat uplynout marnou lhůtu. (**Senátor Jaroslav Kubera:** (Z pléna.) To je analfabetismus.)

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Prosím o klid v sále. Pane kolego, to je opravdu už asi podruhé, kdy vykřikujete do sálu, zatímco někdo jiný má slovo. Jste v pořadí, budete mít příležitost mluvit. Pane kolego, vraťte se k obecné tématice.

Senátor Jiří Zlatuška: Máme možnost v případě obecných zákonů takovýchto různých postupů, nevidím na tomto žádný analfabetismus, to je prostě fakt. A to, co jsem říkal, je, že v tomto případě máme zúžený prostor rozhodování pouze na to, přijmout a nebo ty další dvě možnosti, které zbývají, přijmout s pozměňovacími návrhy nebo zamítnout, jsou navzájem totožné, rovnají se zamítnou. Neexistuje v tomto případě věcně možnost přijmout pozměňovací návrhy vzhledem k té situaci, ve které je v tuto chvíli PS. Kdokoliv tedy bude hlasovat pro pozměňovací návrh, měl by mít odvahu veřejnosti jasně a srozumitelně vysvětlit, že si byl vědom toho, že hlasuje pro zamítnutí, nikoli pro nějaké vylepšení této normy.

Nestojí před námi možnost vylepšovat, je to záležitost, kterou máme mít možnost vzít tak, jak jsme ji dostali, a nebo odmítnout. Přimlouvám se tedy pro to, abychom ji vzali tak, tak jak jsme ji dostali, protože je to malý krůček na cestě k úplnému zrušení imunity a je to krůček, který nikomu z nás nezkříví ani vlas na hlavě. Na druhou stranu nám odebere nezasloužené privilegium, na které nemáme sebemenší morální nárok.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Dále se přihlásil kolega Petr Fejfar, připraví se kolega Adolf Jílek. Další přihlášení jsou kolegové Jaroslav Mítlener, Jiří Pospíšil, Jaroslav Kubera.

Senátor Petr Fejfar: Vážený pane předsedající, kolegyně, kolegové, doufám, že na mne nebudete pokřikovat, protože se vás budu snažit nenaštvat. To hlavně. Já si myslím, že samozřejmě PS bohužel návrh zákona o omezení imunity přijala v nešťastné době, přijala ho trošku jako předvolební populismus, postavila nás do určité situace, ale my se s ní musíme nějak vyrovnat čestně. Já vím, jak se s ní vyrovnám, protože já jsem byl také jedno funkční období členem Komise pro ústavu a parlamentní procedury a tam jsem podobný princip, jak zacházet s imunitou, navrhoval. Čili aby ta imunita byla zúžena pouze na výkon mandátu, případně další návrhy jsem tam předkládal, jako např. řešení toho, co se tady právě neřeší, a to jsou ty drobnosti, o kterých jsme se měli bavit a o kterých se bavila Komise pro ústavu a parlamentní procedury, co vlastně s tím poslancem, senátorem, když je odsouzen a měl by jít sedět. Měli jsme ty precedenty s panem Sládkem, já si myslím, že v takovém případě je možno uvažovat o nějakém systému přerušení výkonu trestu. Jenže to se už dostáváme do nějakých jiných zákonů.

A proč? Protože podle mne ta imunita slouží samozřejmě, jak se říká, hlavně k ochraně komory při jejím rozhodování. Ale ona slouží přece i k naší ochraně, a to k ochraně toho, abychom mohli svůj mandát senátora, zvláště senátorů, vykonávat svobodně a volně. To si myslím, že je důležité, a proto bych s imunitou zatím nakládal trošku obezřetněji a nekloním se na stranu těch, kteří si myslí, že je potřeba ji ihned zrušit. Ale to je prostě na další úvahu. Myslím, že tady máme návrh zákona, který vychází z toho, co já si myslím, že je správné, je to nějaký krok správným směrem a já to tudíž na závěr svého vystoupení, protože nevím, jestli pan Zlatuška to řekl přesně, navrhuji návrh zákona ve znění předloženém Poslaneckou sněmovnou schválit.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Dále se přihlásil kolega Adolf Jílek, připraví se kolega Jaroslav Mítleter.

Senátor Adolf Jílek: Vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové. Těch téměř šest let, co jsem v Senátu, tak si pamatuji, že imunita se tady skloňuje téměř každého půl roku několikrát. Nemohu souhlasit s mým předpředřečníkem, který mluvil o jejím zneužívání. Já bych rád věděl, kolik těch zneužití bylo, pokud si pamatuji, tak za tu dobu jsme tu měli žádost pouze o dvě vydání. Jednoho kolegu jsme vydali, druhého ne, protože tam to bylo velmi sporné, zda je to politická záležitost nebo trestní. To je to, co si vzpomínám.

Na druhou stranu si uvědomuji, že v momentě, kdy jsme umožnili přestupky řešit přímo se správním orgánem, tak to nám určitě nejlépe řekne předsedkyně mandátového a imunitního výboru, kolik mají teď s přestupky práce. Téměř skončily a tyhle věci už se tam neprojednávají. To je záležitost, která je faktická. Fakt je to, že imunita je ikona, ikona pro veřejnost, ikona se kterou tady operují novináři a snaží si z nás dělat někoho jiného než jsme. Mají velmi dobrý důvod, to chápu.

Na druhé straně si uvědomuji, že ta imunita tak, jak je v naší ústavě, je příliš rozsáhlá, protože co dráždí nejvíc, je to: pokud nebude vydán, nemůže už být trestně stíhán. Což si myslím, že je v současné době velmi špatné.

Tím návrhem, který tady máme se částečně přibližujeme řešení, které je v některých evropských zemích a myslím si, že tam už si na ně zvykli. Chybí tam pouze pak jedna věc a to je v obecném zákoně, udělat maličkou úpravu s tím, že promlčecí lhůta se pozastavuje po dobu výkonu mandátu. Maličkost, a může to fungovat. A nic dál se neděje.

Já myslím, že jsme zase ve stejné situaci jako jsme byli u druhého bodu našeho dnešního jednání a opravdu jde nám o to, buď chceme, aby zákon prošel, on musí projít v té podobě v jaké je. A nebo pozměňovací návrh je opravdu jiný způsob jeho zamítnutí. Kdo si tady předtím u toho prvního zákona, který jsem zpravoval, říkal, že je to rozdíl mezi vraždou a eutanázií. Že asi jsme v podobné situaci. Kolegové už to sice řekli, ale já přesto navrhuji znovu, abychom schválili tento návrh zákona ve znění, které máme postoupeno Poslaneckou sněmovnou.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Dále se přihlásil kolega Jaroslav Mítlener, připraví se kolega Jiří Pospíšil. Dalšími přihlášenými jsou Jaroslav Kubera a Soňa Paukrťová.

Senátor Jaroslav Mítlener: Vážené kolegyně a kolegové, dovoluji, abych se začal vyjadřovat jenom k těm jednotlivým aspektům, protože myslím si, že ta diskuse by se měla postupně zužovat. Na začátku dnešního jednání jsme všichni vyjadřovali problémy, které máme se zákony, které nám poslala sněmovna, a které vlastně už nemůžeme vrátit a tudíž je nemůžeme řádně projednat, nemůžeme uplatnit svoje názory, nemůžeme je nijak pozměnit a stáváme se tupým stádem, které buď zabočí doleva nebo doprava podle toho, kam ovčácký pes, který navíc už teď ztratil politický mandát, tak kam zašteká.

Čili já si myslím, že pokud se jedná o falešnou hru, tak je to falešná hra, která se odehrála v předvolebním boji ve Sněmovně a neměli bychom ji přebírat na naše hřiště. Imunita jako taková totiž je opatřením, které má zabránit změně politických poměrů v Parlamentu. Má zabránit tomu, aby se zvenku nedalo manipulovat počty hlasujících, aby nemohlo být některým bráněno v přístupu a k volbám a ke všemu tomu ostatnímu. Možná, že jsou země, kde všechny obavy ze zneužívání policejní a jiné moci jsou falešné, takže tam je imunita přežitá, ale já si myslím, že u nás, kdy jsou všude zalezlí šibalové, včetně policie, a kde tyto věci se budou teprve rozkrývat a bude se teprve hledat, kam až dosáhla soudcovská mafie a kde který šibal komu druhému šibalovi telefonoval, tak to si myslím, že je přesně věc, kdy imunita plní svoji funkci ochrany funkce Parlamentu.

Samozřejmě potom může chránit i jednotlivce v případě, že je neoprávněně napadán. Chtěl bych také, a možná pro veřejnost, protože řada mých předřečníků pravděpodobně pro veřejnost také vystupovala, říci, že ta doživotní imunita neznámá, že ten, kdo byl jednou zvolen senátorem, už je navždy imunní proti trestním činům, jak se občas dozvíme při rozhovorech s občany, ale že to jenom znamená, že ten kdo nebyl vydán, už nemůže být nikdy stíhán. Dovolte mi, abych se u toho krátce zastavil. Pokud policie požádá Senát o vydání z důvodu trestního stíhání, tak se tím Senát poměrně podrobně zabývá na výboru, na plénu, studujeme spisy, chodíme si prohlížet policejní materiály na výbor a v momentě, kdy Senát, a bývá to poměrně výjimečně, kdy Senát rozhodne, že se jedná o kauzu, která je spojena s nějakou politikou, čili o politickou kauzu, potom Senát rozhodne, že dotyčného senátora nevydává. Do konce jeho mandátu. Může to být třeba pět let. Po pěti letech podle současného návrhu, který k nám připutoval ze Sněmovny, po pěti letech tato imunita skončí a tento případ, který byl Parlamentem uznán jako politický, se začne vyšetřovat, čili dojde k vyšetřování politické kauzy a k následnému předání této politické kauzy k soudu a policie ale bude muset všechny kroky provést znovu. Kroky, které provedla v přípravném řízení, jsou neplatné a všechno je potřeba provést znovu. Všechny výslechy svědků, všechny důkazy. Svědci si nepamatují, svědci umřeli, odstěhovali se, firmy zanikly, všechno ostatní, povinné skladování

dokladů, všechno uplynulo, čili tahle imunita stejně znamená, že ten dotyčný člen Parlamentu není postaven na roveň běžnému občanovi, ale má jakousi, já tomu říkám odkládací imunitu, čili máme na světě nový nesmysl, tzn. odkládací imunitu, na jeden měsíc až šest let je pozastaveno, samozřejmě zproblematizováno celé to řízení. Ale znovu se vracím na začátku. Najednou bude u kauzy, která byla označena jako politická, zahájeno trestní řízení ve věci politické kauzy. Čili to bych prosil, abyste zvážili.

V celém projednávání imunity mně vadí jiná věc. My nemáme určen cílový stav. Celou dobu, co se tím tady zabýváme, jeden navrhne to, většinou to bývají návrhy lidí, kteří stojí před volbami a chtějí se tím nějak dostat do sdělovacích prostředků, jeden navrhne takový návrh, jiný druhý, na zrušení celé imunity nebo jenom části, nebo přestupkový, co komu ráčí a kam až sahá jeho představitost.

Takhle přece projednávání vážného zákona nemůže probíhat. Musí být přece určen cílový stav. Čili pojmenujme, jak ta imunita-neimunita má vypadat a podle toho musí být zákon zformulován. Nevidím nikde žádný názor, který by říkal: ano, až budou odhaleni šibalové, vrátíme se k imunitě a bude snížena na takovou a takovou úroveň. Ne, máme tu jenom návrhy, které doputují v nejméně vhodnou dobu, kdy poslanci, kteří je navrhli, už nejsou poslanci a není možné je s nimi zpětně konzultovat. Prosím tedy, abychom tuto debatu brali vážně. Je to podle mého názoru vážná věc, neměli bychom na ni se snažit získat politické body a pojmenujme nejprve cílový stav.

Dokonce není úplně snadná ani věc porovnání s ostatními státy. Neustále slyšíme, protože jsme si to zřejmě všichni přečetli v novinách, že máme největší imunitu na světě, čemuž já samozřejmě nevěřím a snažím se provést nějakou porovnávací studii. Kolega Sefzig se snaží o totéž, čili během nějakého prázdninového času budeme o tom schopni možná společně vám předložit zprávu o stavu imunity v ostatních zemích, a možná, že se budeme i leccemus divit.

Prosím tedy, abychom tento poslanecký předvolební návrh brali jako poslanecký předvolební návrh, na kterém v podstatě není možno pracovat. A pokud se chceme něčemu vážně věnovat, věnujme se tomu, co vadí občanům často nejvíce, a to jsou některé věci, jako je třeba jízdné zadarmo a podobné drobnosti, které ale ve skutečnosti občany trápí možná víc než řeči, které zde teď vedeme. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji mockrát. Přihlásil se kolega Tomáš Julínek. Je v pořadí anebo přednostně? Přednostně, dobře, prosím.

Senátor Tomáš Julínek: Pane předsedající, kolegyně a kolegové, já bych chtěl jenom krátce upozornit na jeden moment a uvést tím debatu do věcnější roviny.

Jsem přesvědčen, že není zcela jisté, že sněmovna nemůže projednat náš pozměněný návrh. Jakkoliv existují názory legislativců a právníků na tuto situaci, ale není zcela jisté, zda to tak je. Proto vás prosím, abyste se při svých vystoupeních zabývali věcnou podstatou a nespekulovali s tím, že tento zákon a priori musí spadnout pod stůl. Existuje možnost, že se sněmovna rozhodne projednat tento zákon, protože je to první případ takového odeslání ústavního zákona do PS a ona svým rozhodnutím může dosáhnout toho, že bude projednávat ten pozměněný návrh. Tam samozřejmě záleží na tom, zda se ztotožní nebo neztotožní s návrhem Senátu, ale ta možnost existuje. A i klub ODS i ústavně právní výbor s touto určitou možností počítaly. Prosil bych vás tedy, abyste se opravdu drželi věcné roviny tohoto projednávání, neosočovali se tady. To, co jsem zažil, to jsem teda ještě nezažil,

jakým způsobem se tady vyjadřoval pan kolega Zlatuška. A je to otázka spíš asi přihlášeného pana předseda ústavně-právního výboru, nebudu se dál o tom zmiňovat. Ale moc vás prosím, ta možnost prostě existuje, tzn. může ten návrh, pokud by prošel Senátem, například návrh ústavně-právního výboru může být projednán, ta možnost existuje. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Dále se přihlásil kolega Jiří Pospíšil, připraví se kolega Jaroslav Kubera, dalšími přihlášenými jsou kolegyně Soňa Paukrtová a kolega Jiří Zlatuška.

Senátor Jiří Pospíšil: Pane předsedající, dámy a pánové, Poslanecká sněmovna je v situaci, kterou si zvolila. Podle Ústavy jí nic nebrání v tom, aby jednala o našich řádně podaných návrzích. A nikdo a nic jí nenutilo, aby schvalovala návrhy v době či kdy, jak správně říkal kolega Zlatuška, je podle ní věcné schvalování naší komory omezeno. Podle mě není věcné schvalování naší komory omezeno, a dokonce se domnívám, že to souvisí právě s tou imunitou. Já myslím, že za všech situací bychom měli hlasovat podle svého svědomí a podle toho, co pokládáme, že je správné.

Situace v našem státě je už 15 let taková, že politické stíhání má velmi omezený prostor. Ale připusťme, že některá jednání policie mohla proběhnout s politickými motivy. Bylo to právě v období volby prezidenta, kdy se tam dalo něco takového předpokládat, ale hlavně soudní obhajoba je dnes na takové úrovni, že prakticky není důvod se obávat, že soudní řízení by bylo politicky zmanipulované a tudíž z politického hlediska nespravedlivé.

Možná se bude Sněmovna držet svých zvyků a nebude projednávat řádně naše návrhy, tak jak předpokládá Ústava, že je projednávat má. Ale já zde s celou vážností říkám, že ty návrhy myslíme vážně, že je podáváme vážně, a za sebe říkám, že už nikdy pro žádné jiné návrhy hlasovat nebudu. Ať s tím každý počítá, že prostě takhle to bude už ode mě jednou provždy. A možná, že Senát by mohl dospět k podobnému stanovisku. Čili je v podstatě jedno, jestli to teď Sněmovna projedná nebo neprojedná. Pokud se Senát bude chovat konzistentně, tak příště to přijde třeba v jinou vhodnější dobu a myslím si, že většina z nás bude hlasovat stejně.

Co se týče odložení trestního stíhání, lze zdůvodnit teoreticky velmi těžko, proč bránit průběhu spravedlnosti nějakým zdržováním, když se rozhodneme mu nebránit tou imunitou i vyloučením stíhání navždy.

Co se týče právě projednávání v Senátu, tak tam je důležitá indemnita. Ta je opravdu důležitá proto, aby poslanec či senátor mohl říci to, co říci chce, i kdyby se tím stavěl do pozice morálního soudce a zařazoval své kolegy do tříd. Prostě to říci může a nemůže být za to trestně stíhán, a je to tak dobře.

Čili jen ať pokračují někteří kolegové v tom, že se tváří jako mravní soudci těch druhých, vypovídají něco o sobě.

Není v mé moci ovlivnit ten zvyk, ale je to jen zvyk neprojednávat návrhy, které posíláme zpátky, a není to žádný důvod k tomu, abychom my své poslání nesplnili a návrhy řádně neprojednali. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Další se přihlásil kolega Jaroslav Kubera, připraví se Soňa Paukrtová, další je Jiří Zlatuška.

Senátor Jaroslav Kubera: Vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové. Já než se začnu věnovat onomu zákonu, tak musím informovat o tom, že výlevy

pana senátora Zlatušky jsem dlouhou dobu toleroval, ale co je moc, to je moc, a proto žádám mandátový a imunitní výbor podle § 14 odst. 2 a 4, aby zavedl s panem senátorem Zlatuškou disciplinární řízení, protože používat a dělat tady analfabety z členů ústavně-právního výboru, když tito analfabeti na rozdíl od pana senátora Zlatušky vědí, že lhůta u tohoto zákona nemůže uplynout, tak to si myslím, že už je trochu moc na tuto komoru. A není to poprvé a zřejmě ani naposledy, kdy pan senátor takto mluví.

Ale nechme tyto spory a budeme se věnovat zákonu.

Já jsem původně navrhoval ještě přísnější úpravu, která spočívala v tom, že imunita se odstraňuje z Ústavy úplně. A řeknu proč. Protože tento návrh vám na příkladu uvedu, k čemu může vést. Někteří poslanci a senátoři jsou ve funkci poměrně dlouho, takže se může snadno stát, že některý senátor bude 18 let senátorem a po 18 letech ho bude policie stíhat za čin, který se stal v prvním roce. Jistě cítíte, že tady není ani ta rychlost trestu účinná, velmi účinně se budou shánět svědci. Prostě tento návrh není o ničem, než o bohapustém populismu, protože kdyby všichni ti, kteří tady tak plamenně hovoří, to mysleli upřímně, tak by museli hlasovat pro úplné zrušení imunity.

Nastal ovšem problém, na který upozornil pan Pospíšil, že by bylo vhodné, právě třeba pro ochranu pana senátora Zlatušky, aby přece jenom alespoň za projevy v PS nebo v Senátu byli ústavní činitelé chráněni. Já jsem tedy na tuto hru přistoupil a připojil jsem se k jeho poněkud měkčímu návrhu. Ten pozměňovací návrh je mj. o tom, že lze senátora či poslance stíhat bez souhlasu komory, týká se to i ústavních soudců, a to ihned a nikoliv po 18 letech.

Přesně to, co tady říkal pan senátor Julínek i pan senátor Pospíšil. Vůbec není jisté, že je diskontinuita, to je zvykové právo, které zavedla PS, a na tomto zákoně je vidět to, co prožíváme každý prosinec každého roku, kdy nám sem jsou předkládány zákony s tím, že buď tento zákon schválíte, nebo uvidíte, co se stane, protože on musí platit od 1. ledna. To je přesně tento případ, kdy jsme jaksi tlačeni do toho, že musíme. (Jen tak mimochodem. V předsáli sedí jedna krásná novinářka, jedna jediná, takže není ani pravda, že by mediálně se kdosi z imunity zbláznil.) A kromě toho žijeme v demokracii a každý občan ČR může kandidovat kamkoliv, pokud je způsobilý býti volen a může, mimochodem, tu imunitu získat, takže to není nic výsadního, jako tomu bylo v době totality.

Já si myslím, že tento návrh je relevantní. A i kdyby se stalo, že by platila ona „diskontinuita“ a PS ten návrh neprojednala, tak se zase nic nestane, protože my nepochybně ten návrh podáme, už jenom proto, abychom odhalili i ty populisty v PS, kteří to nemyslí úplně vážně, ale cítili před volbami, že by to bylo velmi zajímavé, že veřejnost to velmi citlivě vnímá a je zvyklá z totality, že nejsou příliš velké výhody vhodné a je na to citlivá, takže této situace využili a navrhli tento zákon.

Tedy ne, že ústavně-právní výbor je spolek analfabetů, pane senátore Zlatuško prostřednictvím pana předsedajícího. A já myslím, že bychom se tady měli vyjadřovat slušně. Já tady také neříkám, že vzdělání před blbostí nechrání, ač bych mohl. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Další přihlášená je kolegyně Soňa Paukrťová, připraví se kolega Jiří Zlatuška a dále se přihlásil kolega Luděk Sefzig.

Senátorka Soňa Paukrťová: Pane předsedající, kolegyně a kolegové, za těch 6 let, co jsem v Senátu, jsem zažila debaty na téma imunity mnohokrát. A

vždycky to mělo velmi podobný scénář. Já osobně jsem přesvědčena o tom, že je třeba oddělit od sebe imunitu a indemnitu. Já jsem vnitřně přesvědčena o tom, že máme mít právě jen tu indemnitu, právě proto, abychom se mohli svobodně a volně vyjadřovat. Jinak jsem hluboce přesvědčena, že imunita chrání toto těleso jako celek.

Pan kolega Mitrner tady říkal o tom, že jsme nikdy nestanovili cílový stav, co se týče imunity. Já jsem naopak přesvědčena, že jsme ho stanovili, a že jsme ho stanovili tím, že jsme tady přijali návrh změny Ústavy, tak jak ji přijala Komise pro Ústavu a parlamentní procedury. A pokud se nemýlím, tak tam bylo omezení doživotní imunity za činy, za které jaksi nevydala tato komora jednotlivé své členy.

Já nejsem právník, takže nejsem schopná posoudit, zdali platí či neplatí diskontinuita, zdali platí či neplatí, zdali je to jeden právní názor proti druhému právnímu názoru. Já jsem naopak přesvědčena o tom, že máme velký rozsah imunity – a teď nehodnotím, jestli ve světě to tak je nebo není. Já si prostě myslím, že asi bude potřeba jít metodou postupných kroků a ten návrh, který tady máme, byť jistě není z těch nejdokonalejších, tak je tím, co já si prostě o imunitě myslím. Proto podpořím tento návrh zákona. A pokud někdo v budoucnu předloží návrh na úplné omezení nebo vypuštění imunity a ponechá tam indemnitu, já budu ráda pro takový návrh zákona hlasovat. A děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, paní kolegyně. Nyní vystoupí kolega Jiří Zlatuška, připraví se kolega Luděk Seřzig, zatím jako poslední přihlášený.

Senátor Jiří Zlatuška: Vážený pane předsedající, pana kolegu Kuberu bych vaším prostřednictvím rád upozornil, že analfabet není nadávka, je to technický termín, a politický analfabet je prostě charakterizace toho, co si myslím o chování členů ústavně-právního výboru, resp. jejich většiny pod vedením pana kolegy Kubery.

Domnívám se, že to, co se zde stalo během mého projevu, kdy jsem tento názor vyjadřoval, kolega Julínek se vyjádřil, že něco takového ještě nezažil. Já jsem nezažil ten způsob pokřikování z lavic, ve kterých sedí ODS, takového charakteru, jakého jsem byl svědkem. Domnívám se, že by tam bylo vcelku případné přirovnání, ale v tuto večerní hodinu již agrotechnické termíny nebudu používat.

S potěšením vyčkám tomu, jestli disciplinární řízení kolega Kubera skutečně hodlá iniciovat, aby ukázal svůj postoj ke zmíněné indemnitě. Myslím si, že to zhruba vystihuje způsob, kterým se dívá na svět.

Ale k těm věcem, co zde zazněly, trošku konkrétněji s méně emotivním podtextem.

Kolega Mitrner se vyjádřil o tom, že v té situaci, ve které jsme v tuto chvíli, nemáme možnost odpovědněji zvažovat nějaký cílový stav, že takovéto normy se musejí důkladněji promyslet. V zásadě na něco podobného upozorňoval kolega Pospíšil.

Já bych připomněl, že v tomto případě mám pocit, že jsem svědkem jednání, kde zúčastnění mají evidentně dvojí metr na to, jak se jako zákonodárci chovají. Dnes v časnějších odpoledních hodinách jsme zde projednávali jiný zákon, u kterého jsme neměli možnost měnit jeho dikci, tak jak nám ho předložila PS. To byl senátní tisk č. 362, návrh zákona, kterým se mění zákon č. 178/2005 Sb., o zrušení Fondu národního majetku.

Řada z těch, kteří hlasovali proti návrhu nezabývat se, měla naprosto vážné podezření z toho, že se zde jedná o přípravu vcelku čistého tunelu zvíčího zhruba

podle těch odhadů, co mám k dispozici, 3,83 mld. Kč. Tento tunel byl v tom návrhu připravován způsobem, který se netýkal meritorního problému zrušení Fondu národního majetku a jeho převedení do stavby domovů důchodců, ale byl tam připraven pomocí těch nechvalně známých přílepků v PS jako částí, které s meritem věci nikterak nesouvisely.

V tomto případě konzistentní chování Senátu až dosud bývalo vesměs takové, že bývalo zvykem tuto praxi kritizovat, ve valné většině případů, aspoň podle toho, jak se mi to opticky jeví, jsme dokonce tyto přílepky odstraňovali jako praxi, kterou jako Senát považujeme jako za zásadně nepřijatelnou. V tomto případě nic nebránilo většině senátorů, aby nevzali to kritérium, které zde bylo řečeno kolegou senátorem Miltenerem jako posouzení toho cílového stavu, toho, co zde chceme tím zákonem dosáhnout. Prostě bez toho, aby byla dána možnost, aby zde zazněly argumenty pro to, proč je tady toto naprosto nečisté, nemravné a nepřijatelné, mohly zaznít pouze ve vystoupení těch senátorů, kteří vystoupili s právem přednosti, tak bez toho Senát rozhodnutím nezabývat se dal tomuto zelenou. Pro toto „nezabývat se“ bez toho, aby se domáhal práva, jak říkal, definice toho cílového stavu, hlasoval bez problémů i kolega Miltener. Stejným způsobem pro to hlasoval kolega Pospíšil, který se tak domáhá toho, aby v tomto případě ta norma byla dokonalá a aby tam byly ty úpravy, které jsou jediné, pro které on zvedne kdy ruku a které jsou jediné přijatelné pro něj, aby pro tyto úpravy hlasoval.

Tohle je zjevně dvojí způsob jednání. Nepodezřívám tyto kolegy, stejně jako celý klub, s výjimkou jediného kolegy Kubery, který se zdržel, celý klub ODS, že by trpěli takovouto schizofrenií v tomto případě. Ale prostě je to účelovost jednání, ve které v jednom případě, v okamžiku, kdy má věc zůstat skryta, využijí fakticky svého privilegia odhlasovat „nezabývat se“ proto, aby černota té věci nemohla být projednána.

V druhém případě, v okamžiku, kdy se jedná o imunitu, si hledají jiný druh vytáček. Ale ten cíl je opět stejný: dosáhnout svého cíle tak, aby nebylo vidět, že to, čeho dosahují, je fakticky z hlediska chápání běžným selským rozumem nízké. (Z pléna výkřiky: K věci!)

Já bych si dovolil pana předsedajícího poprosit, jestli mě opět budou tímto způsobem okřikovat senátoři z řad ODS, tak aby je umravnil.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Pokračujte, prosím.

Senátor Jiří Zlatuška: Co se mně týče, já jsem neměl potíže s tím, aby se o tomto bodu dál jednalo zítra. Byl jsem ten, který hlasoval proti tomu, aby se jednalo přes 19.00 hodinu, protože si myslím, že je to záležitost závažná a že bychom ji měli řešit v situaci, kdy úroveň nejrůznějších substancí v těle způsobujících, že jejich nositelé poté vykřikují, je dostatečně nízká a lidé jsou schopni se poslouchat věcně a nepokřikovat na sebe.

Podotýkám, že podobně zde v tomto případě toho prodloužení si myslím, že se zase jednalo svým způsobem o účelovou manipulaci a dvojí metr. Připomněl bych zde, že v situaci, kdy většina v Senátu, resp. zejména ODS v Senátu měla zájem zde tak říkajíc „ugrilovat“ ministra Ratha v denní době, kdy se tomu budou média více věnovat, tak přesto, že tehdy bylo odsouhlaseno, že Senát bude ten den jednat do konce jednání, tak tehdy předseda Senátu Sobotka ukončil po tajných volbách jednání, evidentně s účelem přenést to jednání do mediálně sledovaných hodin.

Kdybychom měli stejný zájem zde vynést ten problém na světlo a nechat, dát občanům lepší příležitost se s tím seznámit, nepochybně investujeme čas do toho,

abychom zasedli ještě zítra a projednávali tu věc v době, kdy se tomu i média ve větší míře věnují.

Ještě bych se zmínil k tomu, co zde říkal kolega Julínek o tom, jestli existuje nebo neexistuje možnost, že se k tomu PS znovu vrátí. A k tomuto se, konec konců, připojil svým názorem i kolega Kubera, resp. kolega Pospíšil.

Myslím si, že ve fungujícím právním státě i ústavní zvyklosti, které zakládá dosavadní jednání ústavních orgánů, se stávají fakticky součástí právního státu. Připomněl bych, že v takové zemi, jako je Velká Británie, lidé běžně hovoří o ústavě, s tím podotknutím, že se jedná o ústavu nepsanou, tvořenou takovými soubory ústavních zvyklostí.

Domnívám se, že argumentovat tím, že je možné v kontextu těchto ústavních zvyklostí naráz dělat cokoli, není korektní a je to opět jen snaha odvést pozornost od toho, o čem se zde jedná, jestli přijmout toto naprosto logické a minimální omezení v Ústavě definované imunity, omezit je takovým způsobem, aby zákaz stíhání nebyl doživotní v případě, že skončí mandát, který ten potenciálně stíhaný vykonával.

K tomuto zde kolega Mítlener uváděl, že v okamžiku, kdy jednou Senát rozhodne o tom, že příslušného senátora nebo senátorku nevydá, tak tím odsouhlasil, že se jednalo o politickou kauzu. (Výkřiky z pléna.)

To samozřejmě není pravda tak zcela a nechává se zcela stranou, že Senát není neomylným arbitrem a že ani to, na čem se většinou usnáší, není vyjádření nějaké absolutní pravdy.

Další věc je, že jsem zde ještě v otázce imunity nezažil rozhodnutí, které by bylo všemi hlasy jedna varianta a nula proti. Vždycky je to nějaký poměr hlasů, které jsou pro a které jsou proti, vždycky je to směs hlasujících, kteří soudí, že to mají označit za politickou kauzu a směs hlasujících, kteří soudí, že to politická kauza není. Ta věc není černobílá. A jestli ji nikdo veřejnosti jako černobílou vydává, tak tím klame veřejnost.

A zase bych si dovolil ten příměr, který se tak nelíbil kolegovi Kuberovi, že takové jednání, pokud je myšleno vážně, považuji za fakticky politicky negramotné, protože jestli si nejsme vědomi toho, že některé většiny, které jsou zde přijímány, závisí například na tom, jak se načasuje jednání, komu se s dostatečným předstihem dá avízo, aby určitě v dané době neměl jiné povinnosti nebo cesty, kde nehraje roli i to, kdo se může nebo nemůže ze zdravotních důvodů dostavit do těchto lavic a hlasovací právo zde vykonávat, tak tím prostě zamlčuje základní principy fungování Senátu po procedurální stránce a možnosti uplatňování všemožných procesních triků.

Toto si myslím, že je vhodné říci zcela jasně. A znovu, to, co jsem říkal, nebylo úplně přesné, takže bych se připojil k tomu, že také navrhuji schválení.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. S technickou připomínkou se hlásí kolega Kubera.

Senátor Jaroslav Kubera: Já jen, pane předsedající, vaším prostřednictvím bych chtěl vysvětlit panu senátorovi Zlatuškoví, že to, že na sjetině je „zdržel“ v tom případě, který popisoval, je důsledkem mého analfabetismu, protože jsem pozdě stiskl tlačítko.

A pak bych chtěl také připomenout, že ani debil není nadávka, ale je to také lékařský výraz, ale jde o to, kdy a v jaké souvislosti se ty výrazy použijí.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: No tak ..., dobře. S technickou připomínkou se hlásí kolega Jiří Zlatuška. (Oživení v sále.)

Senátor Jiří Zlatuška: Pane předsedající, já bych jen rád, abyste sdělil panu senátorovi Kuberovi, že to jsem si myslel, ale chtěl jsem být korektní podle toho, co bylo ve výpisu.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Dobře. Slovo má kolega Luděk Sefzig, připraví se kolega Martin Mejstřík, dalšími přihlášenými jsou Helena Rögnerová a Eduard Matykiewicz.

Senátor Luděk Sefzig: Vážený pane místopředsedo, musím říci, že s jinými obtížemi se budu snažit vrátit k meritu věci, protože můj předřečník zaběhl hodně do široka, a to, co tady pak proběhlo v technických připomínkách, to už vůbec nechci komentovat.

Já mám totiž dojem, že se tady směšují dva pojmy. Ta imunita není tak jednoduchá, jak se zdá, ale ve všech analýzách, a doporučil bych vám, abyste si přečetli materiál Parlamentního institutu, eventuálně materiál Evropského parlamentu „Parliamentary immunity in the European Parliament“.

Jedním pojmem je to, co nazývá paní senátorka Paukrťová slovem, které neznám a které je všude uváděno jako neodpovědnost – nonlability. Pak je tzv. nestíhatelnost, to je invilability. To jsou dva pojmy, které nesmíme směšovat. Zatímco první – neodpovědnost – se týká vesměs ve všech parlamentech slovních projevů a často bývá omezena jen na dobu konání mandátu, ale má trvalý účinek, nelze zpětně přizvat zmíněného poslance, dokonce to není v některých zemích vztaženo jen na poslance, ale i na vládní činitele, někdy i na civilní osoby, které přijdou referovat do komor. Neodpovědnost má krytí ve všech zemích a pozměňovací návrh ústavně právního výboru k této změně k této nejmenší a téměř povinné imunitě vede.

Nestíhatelnost je věcí, která bývá často předmětem sporu a musím říci, že v řadě evropských zemí i světa je rozdílná. Naváží na svého předřečníka pana senátora Zlatušku, když zmínil Velkou Británii.

Dovolím si vám přečíst, jak to vypadá ve Velké Británii, kde vznikla imunita. Je to známý případ Thomase Hexiho. Velká Británie má neodpovědnost za projevy ve sněmovně v obou komorách a nestíhatelnost, není upravena imunita jako taková, ale jsou trestáni ti, kteří ruší řádné fungování parlamentu. Je to tzv. parlamentní privilegium. Uznává se nemožnost zadržení poslance v civilních věcech po dobu zasedání a po dobu 40 dnů před a po zasedání, což je prakticky po celé volební období, což však ztratilo význam vzhledem k tomu, že není možné v civilních věcech nikoho zadržet a za civilní věci uvěznit. Tam je imunita velice široká. Na trestné činy nedotknutelnost neplatí, ovšem o zadržení poslance je nutno sněmovnu informovat. Zbavit imunitu člověka tedy nelze. V některých parlamentech se setkáváme s tím, že když je poslanec nebo ten, kterého se imunita týká, přichycen při činu, pak může být trestán. Pokud při činu přichycen není, trestán nebude. Příklady ze světa bych vám mohl citovat, možná i naše nejbližší sousedy, aby to vypadalo, že se tady domáháme jako senátoři nějakých výjimečných privilegií.

Například v Rakousku je situace taková, že neodpovědnost je v obou komorách na projevy i písemné, v hlasování na plénu a ve výborech a nestíhatelnost za ostatní činy je kromě přistižení při činu a při deliktu očividně nesouvisejícím s výkonem politické činnosti. Nestíhatelnost trvá po dobu výkonu mandátu. O zbavení imunity rozhoduje příslušná sněmovna na návrh třetiny imunitního výboru

nebo dotčeného poslance – sám poslanec může požádat o zbavení imunity, může také rozhodovat, zda k deliktu došlo v souvislosti nebo mimo souvislost s politickou činností.

Například v Irsku ani sám poslanec, ani sám dotčený tímto privilegiem nemůže požádat o zrušení imunity, imunita je absolutní. Nemyslím si, že v ČR i přes mnohé názory na výkon policejní moci máme mnozí pocit, že mandát lze výrazně oslabit už samotným stíháním. Když budu pozván k deseti soudům, ačkoli budu vědět, že soudy jsou neodůvodněné, že se nezakládají na pravdě a budu mít sílu pravdy, přesto tím, že budu pravidelně předvoláván k soudu, že se budu muset dostavovat, že na to budu muset myslet, že se tím budu muset zabývat a pověřit své advokáty, to bude výrazně oslabovat náš mandát.

Přikloním se k tomu, co navrhuje ústavní výbor, ačkoli si myslím, že je to velké omezení toho, co teď nazýváme imunitou, a budu doufat, že to bude spojené s kvalitním výkonem policejní praxe a budu pevně doufat v neotřesitelnost a nemožnost ovlivnění našich soudů.

Také bych velmi přivítal, kdyby i náš imunitní výbor začal sledovat kauzy k vydávání nejen před vydáním, ale aby se staral i ex post o tom, jak s těmi, které jsme vydali ke stíhání, kauzy dále pokračují. Nejde o to, aby je ovlivňoval, to nám nepřísluší, ale abychom věděli, jak procedury dlouho trvají, jak ve skutečnosti skutečně dochází k omezení mandátu.

To jsou mé připomínky. Jsem ochoten komukoli poslat to, jak jednotlivé neodpovědnosti a nemožnost trestně stíhat jsou v jednotlivých členských státech EU. Omlouvám se, že jsem vás tímto zdržel.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Přihlásil se kolega Martin Mejstřík, připraví se kolegyně Rögnerová. Dalšími přihlášenými jsou Eduard Matykiewicz a Karel Tejnora.

Senátor Martin Mejstřík: Dámy a pánové, pane předsedající, jsem tady také natolik dlouho, abych tyto debaty zažil několikrát. Je to evergreen, co náš Parlament ČR je Parlamentem ČR. Poslanci ani senátoři se nikdy za tuto dobu neodhodlali s imunitou cokoli udělat, vždy se jen vedly řeči podobné těmto řečem. Nechci to snižovat, debata má své oprávnění, ale trvá příliš dlouho. ČR už nějaký rok existuje a my zde máme stále doživotní imunitu.

To, co předkládají poslanci a o jejichž motivaci můžeme zde vést dlouhé debaty, je zásadním zásahem do této životní imunity. Svým byť částečně nedokonalým způsobem tuto životní imunitu omezují na dobu našeho mandátu. Podotýkám, že mě nezajímá jejich motivace, ať je jakákoli. Máme před sebou návrh zákona, který má hlavu a patu a který konečně imunitu omezuje. Na tom se dohodneme snad všichni, že je to správné. Sedím zde celou dobu, z vážných důvodů jsem zde neměl být, chtěl jsem odejít. Zdá se mi to ale tak vážná záležitost, že jsem zde zůstal. Rád jsem si poslechl své kolegy z ODS a jejich argumenty. Zdálo se mi, že mají také hlavu a patu, dokonce jsem vděčný za debatu i za to, co zde prezentuje zejména pan senátor Zlatuška – to je jednonázorové pole, a druhé pole na pravici ode mne. Kdybych byl v Senátu měsíc, dva nebo tři, krátkou dobu, dokonce bych dal za pravdu dámám a pánům z ODS. To, co zde říkají, zní velmi přesvědčivě. Upřímně řečeno si myslím, že kdybych zde nebyl tak krátkou dobu, podpořil bych to a domníval bych se, že to dělají s čistým svědomím, s tím, že je to jejich přesvědčení a že jednají podle svého svědomí a nejlepšího vědomí. Protože jsem zde již delší dobu, musím dát za pravdu kolegovi Zlatuškoví. Principiální přístup, jak jste ho zde

deklarovali, k procedurám, kterými se zde schvalují zákony, mohli jste dokázat nesčetněkrát, ale málokdy se tak tomu stalo. Naposledy jste to předvedli dnes při projednávání zákona o Fondu národního majetku, kde jste nám zamezili diskutovat o příčinách, proč jsme někteří z nás chtěli tento zákon zamítnout nebo alespoň okomentovat. Kde jsou ty principy?

Nekonečné debaty jsme zde vedli o přílepcích. Pokud o nic nešlo, přílepky byly Senátem kritizovány a Senát se stavěl proti tomu, jak se chová sněmovna. V momentu, kdy se to určité části Senátu začalo hodit, začali jsme naopak přílepky vyrábět. O principech se zde nebavme, porušujeme je zleva i zprava, jak se nám to hodí, chováme se naprosto neprincipiálně.

Znovu dávám za pravdu tomu, co hovoří pan kolega Zlatuška. Platí totiž i nepsané zákony, které jsou někdy důležitější než ty psané. Zvyklosti jsou také pravidly. Podle těchto zvyklostí jsme léta fungovali, a najednou se nám řekne ne, to od tohoto bodu neplatí, protože se nám to tak hodí. Tak to nemůže být.

Z toho důvodu jsem začal o vašich argumentech pochybovat. Co jsem se zde naučil za čtyři roky od vás, je – použiji přímé řeči, kterou slýchávám: „Martine, neblázni, nechod' hlavou proti zdi, musíme jít na kompromis tak, abychom dosáhli alespoň něčeho“. To zde slyším neustále.

Dámy a pánové z ODS, prosím vás, abyste podpořili sněmovní návrh tak, jak je. Je to maximum možného, sami to moc dobře víte. Co zde předkládáte vy, zejména ústavně-právní výbor, souhlasím s tím, že návrh vylepšuje. Jsou to bezesporu věci dobré, jsem přesvědčen, že sněmovní návrh vylepšují, ale předložte to jako novelu toho, čeho dosáhneme. Schvalme poslanecký návrh zákona, tím jsme učinili obrovský krok v omezení imunity, a pak se bavme o dalších krocích, které mohou vést ke zrušení imunity – jak řekl myslím pan senátor Zlatuška a i senátor Kubera, předseda ústavně-právního výboru, že sám za sebe je pro zrušení imunity, ale učiňme alespoň tento první krok. Netvařme se, že chceme vylepšovat zákon, o kterém víme, že ho reálně zamítáme. To je mé poslední slovo. Schvalme to, co máme před sebou od poslanců, a pak jako senátoři, kteří chtějí více a lépe, předložme novelu. Děkuji vám za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Přihlásil se kolega Julínek s právem přednosti.

Senátor Tomáš Julínek: Pane předsedající, kolegyně a kolegové, moc bych poprosil, aby ostatní kolegové senátoři přestali hodnotit údajné motivy členů klubu. Nikdo z klubu ODS to nedělá, nedělejte to také. Dokonce o tom hovoří náš jednací řád. Hovoří o tom, že senátor má mluvit k projednávané věci – je to § 64, odst. 4. Odchyluje-li se od ní nebo překročí-li stanovenou řečnickou dobu, může na to předsedající senátora upozornit a volat jej k věci. To byl přesně případ pana kolegy senátora Mejstříka.

Naproti tomu institut nezabývat se je řádným institutem tohoto Senátu a nedochází k žádnému porušování jednacího řádu. To se navíc ohrazují. Například teď vystoupení kolegy Mejstříka naplňovalo věcnou podstatu § 64, odst. 4, kdy předsedající může zasáhnout, ale nezasáhl. Nevychytám mu to. Bavme se o tom, je-li zde dodržován jednací řád za všech okolností a nepodsouvejte motivy a jednání klubu ODS. Nemáme jednotné stanovisko k této projednávané materii a vůbec nevíte, co nás k tomu vede. Nemůžete nás nutit ke schvalování. Znovu opakuji – sněmovna může rozhodnout o tom, že event. přijaté pozměňovací návrhy projedná. Vždycky byla proti tomu, aby byla postavena před situaci, kdy jí nic jiného nezbyvá

než schválit senátní návrh, když došlo k zákonům podle § 40. V této situaci jsme ale permanentně, poslední dobou několikrát. To je jen jejich nevěle a nechut' a jejich lepší postavení, že nechtěli tento tzv. ping-pong přijmout. Je to jejich vůle, že to takto nechtějí projednávat. Ale mohou to projednávat. Nepodsouvejte to klubu ODS a ani Senátu. Karta je opravdu na straně Poslanecké sněmovny.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Kolega Rakušan se hlásí s právem priority.

Senátor Jan Rakušan: Pane předsedající, kolegyně a kolegové, jenom technickou. Především se domnívám, že kolega Mejstřík celou dobu mluvil k věci, možná to bylo někomu nepříjemné. Předsedající může volat k pořádku, nikoli musí. Předsedající nám předsedá proto, že může. Posoudil situaci naprosto správně, že kolega Mejstřík mluvil k věci, a proto nikoho k pořádku nevolal. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pěkně jste se mě zastal. Bude hovořit kolegyně Rögnerová, připraví se kolega Zlatuška a Jiří Nedoma.

Senátorka Helena Rögnerová: Vážený pane předsedající, cítím potřebu vystoupit, protože v tomto volebním období vedu mandátový výbor a zároveň celou dobu, co jsem v Senátu, jsem členkou komise pro Ústavu a parlamentní procedury. Je pravda, že už jsem některé věci komentovala nad rámec svého zpravodajského poslání ve svém vystoupení a že jsem do toho vložila historii komise, nejen poslední jednání komise, které bylo hodně neutrální a nezohledňovalo tam tolik stanoviska, která se v komisi probírala celou dobu. Chtěla bych ale reagovat na některé kolegy.

Pana senátora Mitlenera bych ráda pozvala, aby eventuelně chodil na jednání komise pro Ústavu, protože komise se soustavně, dlouhodobě, systematicky a v širokém rozsahu touto problematikou zabývá. Vůbec to nesouvisí s volbami. Začalo to v roce 2000, ještě za předsednictví ústavního výboru paní senátorky Lastovecké, která spojovala svou činnost v čele ústavně-právního výboru a své působení v komisi. Byla to problematika diskutovaná nepopulisticky, do hloubky a naprosto neměla souvislost. Všichni jsme v té době před sebou měli několik let setrvání v Senátu. Neměla žádnou souvislost s volbami a byla diskutována velmi věcně.

Mrzí mě, že pan senátor Sefzig odešel, protože snesl nádherné důkazy toho, proč tento návrh podpořit. Hovořil o tom, že se všude dává důraz na indemnitu. Na tom se tady shodneme, indemnitu chceme všichni. Je logická, přirozená, chrání nás v právu, které chceme mít, abychom se mohli svobodně vyslovovat. Tam není sporu. Další argumenty, které snesl, a bylo to na Velkou Británii, byly jen k podpoře návrhu, který přišel z PS. Řekl, že je to jen po dobu trvání mandátu. O tom se zde bavíme, že přesah přes skončení mandátu je něco, co máme v ČR mnohem širší než je obvyklé. Všechny argumenty kolegy Sefziga беру, až na jeho závěr, který vyzněl rozdílně tomu, než co zde shrnul a nastudoval si podklady.

Dovolím si jednu poznámku. Je to asi přirozené, že se vždycky kombinuje meritorní otázka a zároveň otázky procedurální. Má mnohaletá zkušenost ze Senátu je, že kdo umí velmi dobře využívat procedurální otázky, dosahuje některých svých cílů, které jsou meritorní. V tomto případě cítím, že i načasování má svou váhu. Někdo to může považovat za populistický návrh PS, ale po určitých zkušenostech беру i to, že některé návrhy tím, že je volební období čtyřleté, přicházejí na řadu těsně před volbami, a jiné jako např. reformní návrhy, přijdou těsně po volbách. To je logické.

Domnívám se ale, že řada senátorů neměla zájem projednávat tuto novelu ještě před volbami, že jim to bylo nepříjemné. Můj mandátový výbor spěchal, aby nezdržoval toto projednávání, ale ústavně-právní výbor tuto problematiku odsunul a projednal ji až dnes. Záměr, aby to bylo projednááno v nějakém čase a teď využít situace a zkoušet PS, jestli náhodou nezareaguje jinak, není na místě. Je to určitý alibismus, jak se vyhnout odpovědnosti, jestli chceme hlasovat o zúžení ve smyslu na dobu trvání mandátu, nebo nechceme. Otázka je zřejmá, všechno ostatní je podružné. Můžeme si to tady vysvětlovat jak chceme, ale ti, co budou číst naše sdělení, si to vysvětlí správně, že podpoření návrhu z PS je podpoření omezení našeho privilegia. Jakékoli jiné návrhy jsou návrhy, které jsou velmi sporné. Právě proto, že jsou velmi sporné, jsou možná nereálné. Myslím si, že bychom se měli pokusit jako Senát, který byl ještě před čtyřmi roky nositelem omezení imunity, a teď, když se k tomu postavila čelem PS, bude Senát ten, který její snahu zmaří. Myslím si, že by Senátu slušelo, aby výzvu PS přijal a podpořil to.

To je z mé strany všechno, a doufám, že přistoupíme brzy k hlasování. Jak dlouho jsem v komisi a ve výboru, tak vím, že všichni na to máme nějaký názor a jen nějakým způsobem komentujeme to, že budeme nějak hlasovat. Myslím si, že není fér, když někteří kolegové, např. pan senátor Kubera – a tímto mu to sdělují prostřednictvím pana předsedající – sice za řečnickým pultem říká: pojďme omezit imunitu až na indemnitu, ale zároveň kuloárně říká: co policie dělá, to si tady nemůžeme nechat líbit, musíme se ochránit v první řadě sami. Je to vlastně určitá forma neupřímnosti.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, paní kolegyně. Přihlásil se kolega Jiří Zlatuška, připraví se kolega Jaroslav Miltener, zatím poslední, ostatní se stáhli.

Senátor Jiří Zlatuška: Vážený pane předsedající, dámy a pánové, rád bych reagoval na to, co zde v několika bodech říkal kolega Julínek. Jedním bodem bylo, že jistým způsobem se snažil umravňovat pana předsedajícího a posuzovat, zda vystoupení kolegy Mejstříka bylo nebo nebylo k věci. Myslím si, že to k věci bylo, protože vlastní obsah toho, o čem jednáme, je naše chování, naše etika, a to, co sdělujeme veřejnosti o tom, co si myslíme o rovnosti před zákonem, co si myslíme o dodržování pravidel a vůbec co si myslíme o tom, jak má fungovat právní stát, k jehož utváření a dotváření nám občané dali mandát. Imunita zákonodárců je výhradně privilegii zákonodárců. V morálním kontextu věci je samozřejmě naprosto případné upozorňovat na dvojitá vyjádření, na dvojí metr, na nečisté chování v tomto smyslu. Navíc si myslím, že tato věc je záležitostí, která se nás bytostně týká – alespoň já to považuji za věc, která zprostředkovaně ohrožuje mne jako osobu. Jsem senátorem, jsem členem této komory a v okamžiku, kdy se Senát bude chovat takovým způsobem, že bude naprosto legitimizovat kritické názory občanů na nepřiměřenou imunitu a na alibistické chování nás – zákonodárců – v této věci, tak samozřejmě špína z tohoto dojmu nepadá jen na Senát jako celek, ale zprostředkovaně i na každého člena této komory. Z toho důvodu si myslím, že je to věc, která se týká našeho chování jako jednotlivců i jako komory. Z hlediska posuzování toho, jak se v jakých situacích chováme, je to v této kauze, byť se technicky jedná o věc, která se jmenuje imunita, naprosto případné.

Pan kolega Julínek zde vyzval k tomu, abychom neposuzovali motivy senátorů z jeho klubu. Řekl: nevíte, co nás k tomu vede. Dovoluji si prostřednictvím pana předsedajícího vyzvat kolegu Julínka, aby zde objasnil, co je k tomu vede. To je také

cílem debat na plénu, to je podstatou parlamentní činnosti a podstatou toho, proč existuje Parlament jako komora a nikoli jako stroj, ve kterém bude využívat pouze hlasování. V rozpravě se posuzují jednotlivé stránky problému a mimo jiné bychom si měli osvětlit přesně toto, na co kolega Julínek upozornil. Je-li si vědom toho, že nevíme, co jeho klub k takovému jednání vede, bylo by velmi dobré, aby pokud možno vyčerpávajícím způsobem tyto motivy objasnil. Do té doby než to udělá argumenty, které budou jasné a nikoli jen zastíráním a matením pojmů, dovoluji si konstatovat, že i když mu a některým jeho kolegům samozřejmě do hlavy nevidím, využívám starého úsloví, které říká, jestliže něco kváká jako kachna, chodí jako kachna, vypadá to jako kachna, tak je to kachna. V okamžiku, kdy vidím konkrétní způsob chování, pouze dovozují to, co jsou pro mne zjevné motivy tohoto chování. Že je to vyjádření mého názoru, je zjevné, je to podstata parlamentní debaty. Každé vystoupení zde je subjektivní a je na vás, abyste si své motivy v tomto reflektovali. S tímto dobrým úmyslem to také činím. Věřím, že si z toho, co říkám, alespoň něco vezmete. Jak zde, tak ve své činnosti vzdělávače se snažím, aby svět byl lepší, aby se lidé nad svým chováním zamýšleli, a tak to činím i zde.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji. Dále se přihlásil pan kolega Mitlener, připraví se kolega Mejstřík.

Senátor Jaroslav Mitlener: Vážené kolegyně a kolegové, považuji pro sebe za důležité vám sdělit, že jsem ve svém vystoupení v žádném případě nechtěl zlehčovat práci mandátového a imunitního výboru, a dokonce ani komentovat jeho práci. Souvislost s volbami, kterou jsem zde zmiňoval, mířila pouze do sněmovny, kde jsem spekoval o tom, že poslanci mohli přijmout problematický návrh u vědomí toho, že po volbách budou trvat na zvykovém právu tzv. padání pod stůl. Pokud má řeč byla takto pochopena, výboru a jeho předsedkyni se omlouvám.

Skutečně jsem vám pouze chtěl říci, že mám problém uchopit takto složité téma tak jednoduše a zahlasovat si o něm, a já se nemohu ztotožnit s návrhem, který zakládá tzn. odloženou imunitu na jeden měsíc až 18 let. Takto regulovat imunitu přece nemůžeme myslet vážně. Čili já osobně nehodlám imunitu v budoucnu využívat, nemyslím si, že člověk ziskem nebo ztrátou imunity se stává lepším nebo horším člověkem, nic takového si nemyslím, jenom si myslím, že to je citlivé a vážné téma, které by stálo za korektní, slušné a ve vši vážnosti vedené projednání. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Přihlásil se dále kolega Martin Mejstřík a je zatím poslední.

Senátor Martin Mejstřík: Dámy a pánové, já jsem zde řekl, odsouhlasme ten poslanecký návrh a učiníme tím malý krůček k omezení vlastní imunity. Víte to sami dobře, že to je obrovský krok, prolomení těch stávajících pravidel, která jsou kritizována. Takže učinme ten malý velký krok a schvalme to, to co je zde z Poslanecké sněmovny.

Ale s čím jsem chtěl původně vystoupit jenom technická otázka, na kterou mě přivedl pan kolega Julínek se zmínkou o tom, že zamezením diskuse využitím instrumentu nezabývat se jste neporušili jednacím řád. To je právě to, na co jsem zde upozorňoval, že v parlamentní demokracii jsou mnohdy důležité ty nepsané zákony. Je pravda, že v jednacím řádu Parlamentu ČR, Senátu nemáte napsáno, kdy se instrument nezabývat se použije. Nicméně tvůrci tohoto instrumentu měli na mysli to,

abychom ho využívali v případech, kdy ten zákon je naprosto jednoznačný, jednoduchý, nemá s ním nikdo problémy a Senátu se tím ušetří práce.

Dámy a pánové, od momentu, kdy zde máte téměř nadpoloviční většinu, tak tento instrument je zneužíván způsobem, jakým se to stalo naposledy dnes. Takže toto jen k těm motivacím a k tomu porušování. Neporušujete zákon, ale porušujete nepsaná pravidla a v podstatě dobré mravy Parlamentu. Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. S technickou kolega Kubera.

Senátor Jaroslav Kubera: Já bych jen vaším prostřednictvím poprosil paní kolegyni Rögnerovou, aby si počkala, až budeme mít voperované ty čipy a nekomentovala to, co já si myslím nebo co mě motivuje, nebo co mám v mozku, protože to není pravda.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Dobře, vyřídím jí to. Teď se přihlásil kolega Petr Fejfar, připraví se kolega Vladimír Schovánek, další přihlášení jsou Alena Gajdůšková a Jiří Zlatuška.

Senátor Petr Fejfar: Vážené kolegyně, vážení kolegové, mě tady překvapilo to, co jsem se dozvěděl od pana kolegy Julínka. On nás poučil, jak tady máme mluvit. Přátelé, my se bavíme sice o imunitě, ale mně docela naskočila husí kůže, protože mně tady bude někdo povídat, co já tady mám v té komoře povídat? Já snad mám tady volný mandát, já si tady, s prominutím, můžu říkat co chci.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji. Dále se přihlásil kolega Vladimír Schovánek, připraví se kolegyně Alena Gajdůšková, další přihlášení jsou kolegové Zlatuška, Sušický, Mítlener, Tejnora. Už se to zkracuje.

Senátor Vladimír Schovánek: Vážené kolegyně, vážení kolegové. Já se přihlašuji jen proto, že paní předsedkyně mandátového a imunitního výboru zatím nezodpověděla otázku, která zde zazněla, tzn. kolik přestupků projednával mandátový a imunitní výbor, což se netýká přímo tohoto návrhu zákona, ale ta otázka tady zazněla, takže já bych vám chtěl sdělit jako místopředseda toho výboru, že za poslední dva roky, co jsem v tomto výboru, tak ani jeden. Za předcházející dva roky zřejmě také ani jeden, ale to už nejsem schopen garantovat. Takže co se týče přestupků, je to takto, co se týče trestních činů, tak já si nevzpomínám, že za dobu, co jsem v Senátu, což je šest let by Senát přikryl nějaké trestné jednání senátora z jiného důvodu než z politického důvodu. A tím chci naznačit o čem tady tak dlouho debatujeme. Já ten problém totiž vůbec žádný necítím a my se tady hádáme a dokonce se i urážíme, podle mne úplně zbytečně a každou chvíli se tady tyto návrhy neustále opakují a staví jak Poslaneckou sněmovnu, tak Senát do špatné role, protože veřejnost je neustále masírována tím, že máme jakousi beztrestnost do konce života. Ale už to tady říkal kolega Mítlener, ta beztrestnost se týká pouze těch věcí, které jsou zde projednávány a kde Senát uzná za vhodné nebo je Senát uzná za to, že jsou s politickým podtextem a že se kolega či kolegyně žádného trestného jednání nedopustila, tak pouze v tomto, ale jediném konkrétním případě se jedná o doživotní imunitu. To neznamená, že pro jiný trestný čin by kolega či kolegyně nebyl v budoucnu někdy stíhán. To tady říkám záměrně, aby si veřejnost opravdu uvědomila, jak to je.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, dále se přihlásila kolegyně Alena Gajdůšková, připraví se kolega Zlatuška.

Senátorka Alena Gajdůšková: Vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové. Před časem, kdy jsme projednávali návrh zákona o omezení imunity, jsem říkal kolegům z ODS, kteří proti tomu bojovali, že jsem imunitu padesát let nepotřebovala a myslím si, že ji nebudu potřebovat ani nadále. Nicméně myslím si, že je potřeba se podívat realisticky na situaci, která tu dnes je, a ocenit to, že Sněmovna byla schopna se domluvit na znění na omezení imunity, která je skutečně nepřiměřená a na tom se všichni shodujeme. A proto tedy říkám za sebe, ale myslím si, že mohu mluvit i za své kolegy z klubu sociální demokracie, podpoříme návrh zákona tak jak je nám předložen Poslaneckou sněmovnou, protože si myslíme, že je to krok správným směrem. A myslím si, že další kroky mohou následovat. Já věřím tomu, že se na nich dohodneme.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, paní kolegyně. Dále se přihlásil kolega Zlatuška, zatím jako poslední.

Senátor Jiří Zlatuška: Vážený pane předsedající, kolega Mitlener zde ve svém jednání vyjádřil přání, já jsem to chápal přímo jako návrh posoudit ten problém imunity podrobněji. V okamžiku, kdy bych četl jednací řád obecným způsobem, tak bych řekl, že by se na to mohl vztahovat § 61, který říká – je-li vznesen návrh, tak se dá přerušit jednání a pokračovat, dát věc k vyjádření výboru. To zřejmě ten návrh v tomto smyslu od kolegy Mitlenera nepadl, takže bych si dovolil ve smyslu § 60 písmena c) navrhnout odročení dalšího jednání o tomto zákonu do 28. října 2006. S tím, že v mezidobí by se dalo vyjasnit několik věcí. Dal by se splnit ten návrh, který zde neformálně vyjádřil kolega Mitlener, tedy podrobnějšího posouzení povahy imunity a potřeby takovéto úpravy. Zřejmě přes prázdniny budou mít dříve dva avizovaní kolegové hotovou tu analýzu imunity v různých zemích. A konečně by bylo možné, aby se Senát formálně obrátil na PS a zjistil, jestli platí ta hypotéza, kterou zde v té rozpravě vyslovil kolega Julínek, totiž že PS bude ochotna ten zákon s těmi případnými změnami, které bychom zde přijali, opravdu posoudit, a odchýlí se od té dosavadní ústavní zvyklosti. Jestliže není žádný důvod tu věc uspěchat zrovna dnes večer, koneckonců to, že máme časovou nouzi, je evidentní z toho, že jsme museli prodloužit naše jednání za devatenáctou hodinu, tak by tady toto byl korektní způsob, jak by se některé otevřené problémy, které v tom projednávání z procesního hlediska existují, vyjasnili zcela zřejmě, nebyly by zde spekulace o motivech jednání a mohli bychom hlasovat opravdu o tom, co je předkládáno.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Technická – kolega Kubera.

Senátor Jaroslav Kubera: Technická, analfabetického ústavně-právního výboru, bohužel, sdělte panu senátorovi, že tento jeho návrh nelze z právních důvodů realizovat, ať se podívá do jednacího řádu a do zákona.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Může podat návrh na odročení v tomto případě.

Senátor Jaroslav Kubera: (Z pléna.) Zeptejte se legislativy, nemůže.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Situace je taková, že u ústavních zákonů máme jednat přiměřeně podle ostatních zákonů, ale je jiná situace u ústavního zákona, než tahle. Kolega Julínek.

Senátor Tomáš Julínek: Po krátké poradě, pan kolega citoval z obecné části. Ta speciální část po projednávání těchto zákonů má přednost před tou obecnou částí.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Ve speciální části je napsáno, že o ústavních zákonech se jedná přiměřeně podle jednání o ostatních zákonech s výjimkou toho, že není možno podat návrh nezabývat se. Z toho by mělo plynout, že není možno podat návrh na odročení. Dá se ovšem jednání přerušit.

Senátor Jiří Zlatuška: V tom případě navrhuji to jednání přerušit a samozřejmě ten motiv je stále stejný, je zde evidentní nejasnost jestli v eventuálním případě, že se přijmou pozměňovací návrhy, tak jestli je bude a nebo nebude moci Sněmovna posoudit. Toto by mělo být vyjasněno a mělo by být vyjasněno na základě jednání orgánů obou komor. Bez toho, aby bylo jasné, jestli to, co senátor Julínek vyslovil jako hypotézu, se dost těžko dá postupovat.

Jinak ten postup, který jsem já zvolil při tom návrhu jsem samozřejmě konzultoval s legislativou a jednal jsem na základě doporučení z legislativy, v případě, že toto není možné, tak ten návrh na přerušení dělám podle § 61.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji. Já se domnívám, že to není možné. Je možno přerušit, není možno odročit.

Senátor Jiří Zlatuška: Já dávám návrh na přerušení.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: To je procedurální návrh. Kolega Julínek s právem přednosti.

Senátor Tomáš Julínek: Poprosil bych o 15 minut na poradu klubu.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Přestávka na 15 minut, tj. do 20.30 hodin.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Dámy a pánové, po přestávce budeme pokračovat v našem jednání.

Byl podán návrh přerušit projednávání tohoto bodu do 28. října 2006, což znamená, že ho budeme projednávat buď 28. října nebo později, kdykoliv se sejde další schůze Senátu.

O tomto návrhu budeme nyní hlasovat.

Hlasujeme o návrhu přerušit projednávání tohoto bodu do 28. října 2006.

Zahajují hlasování. Kdo je pro tento návrh, ať stiskne tlačítko ANO. Kdo je proti tomuto návrhu, ať stiskne tlačítko NE.

Návrh byl přijat. V hlasování pořadové číslo 75 se z 56 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 29 pro vyslovilo 49, proti byl jeden.

Přerušujeme tedy projednávání tohoto bodu, a to ve stádiu nedokončené obecné rozpravy.

Nyní budeme projednávat poslední bod, kterým je

Návrh senátního návrhu zákona ústavně-právního výboru, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, ve znění pozdějších předpisů

Návrh zákona jste obdrželi jako **senátní tisk č. 364**. Tento návrh zákona uvede za navrhovatele senátor Jaroslav Kubera.

Senátor Jaroslav Kubera: Vážený pane předsedající, kolegyně a kolegové, teď vplujeme už do klidných vod.

Jedná se o návrh zákona, kterým se mění zákon č. 107/1999 Sb., o jednacím řádu Senátu, který rozšiřuje využití objektů sídla Senátu pro veřejnost, pokud tyto objekty bezprostředně neslouží k zajištění úkolů podle písmene A. (Velký hluk v Jednacím sále.)

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Prosím o klid!

Senátor Jaroslav Kubera: V souvislosti s politickým rozhodnutím konstituovat horní komoru Parlamentu byl Poslaneckou sněmovnou schválen zákon č. 59/1996 Sb., o sídle Parlamentu ČR, jímž byla mimo jiné s patřičným časovým předstihem zřízena Kancelář Senátu. Do vínku jí bylo zapsáno plnění týchž úkolů, jako plnila Kancelář Poslanecké sněmovny, tj. zajištění úkolů spojených s odborným, organizačním a technickým zabezpečením činnosti Senátu, jeho orgánů a funkcionářů, senátorů a senátorských klubů.

Kancelář Senátu byla výše uvedeným zákonem zřízena jako rozpočtová organizace. Dnes má ve smyslu zákona č. 219/2000 Sb., o majetku ČR a jejím vystupování v právních vztazích, obdobné postavení jako organizační složka státu, přičemž jménem státu právní úkony činí se souhlasem orgánu Senátu vedoucí Kanceláře Senátu.

Zákon o sídle Parlamentu ČR zároveň v příloze č. 2 vymezil objekty, které tvoří sídlo Senátu. Jsou jimi Valdštejnský palác s jízdárnou a zahrada se Sala Terrenou, Kolovratský palác a Malý Fürstenberský palác.

Objekty sídla Senátu tvoří významný architektonický celek nesmírné kulturní a historické hodnoty.

Historická hodnota Valdštejnského paláce spolu s celkovou rekonstrukcí a záchranou objektu byla jednou ze základních podmínek umístění Senátu do tohoto komplexu, ke které se tehdejší zákonodárci zavázali. V podstatě se podařilo nalézt kompromis, který zajistí, aby to, co požadují Pražané a co požadují památkáři, tzn. na jednu stranu, aby budova Valdštejnského paláce, zejména v té klíčové historické části, která vždycky sloužila jako reprezentativní sídlo a která směřuje směrem do Valdštejnského náměstí, aby tato část zůstala otevřena nadále pro veřejnost, aby v ní bylo nadále možné konat různé kulturní a jiné podniky. Aby tuto část neobsadily kanceláře Senátu a nestala se nepřístupnou veřejnosti.

Ve vystoupení byla dále jednoznačně deklarována vůle maximálně otevřít a zpřístupnit zahradu, jízdárnu a hlavní čelní trakt paláce takovým způsobem, aby se umístěním Senátu do tohoto areálu nevytvořilo parlamentní ghetto na Malé Straně, ale aby zde naopak vznikl otevřený prostor, který přitáhne návštěvníky Prahy a Parlamentu.

Z výše uvedeného je zřejmé, že navrhovatelům zákona o sídle Parlamentu ČR nešlo o „zabrání“ budov ve prospěch Senátu, ale o vytvoření takové struktury a propojenosti paláců, která by umožňovala jejich zpřístupnění veřejnosti a zároveň byla oživením Malá Strany v daleko větší míře než dříve.

Téměř desetiletá činnost Kanceláře Senátu dokončená rekonstrukce objektů, dosavadní zkušenosti z užívání mimořádně historicky cenného areálu a postupná proměna právního prostředí vede Senát k návrhu na rozšíření úkolů jeho Kanceláře, aby výslovně bylo stanoveno, že tato Kancelář má využívat objektů svého sídla pro veřejnost v předmětu své činnosti. Dojde tak konečně k naplnění záměru, který byl vyjádřen poslanci v průběhu rozpravy při schvalování zákona o sídle Parlamentu.

To vede Senát k předložení návrhu novely zákona o jednacím řádu Senátu. Tímto návrhem by pro Kancelář Senátu měl být vytvořen i právní rámec, v němž by Kancelář Senátu mohl uskutečňovat společenské, kulturní, vzdělávací a jiné aktivity ve svých prostorách. Samozřejmým předpokladem těchto aktivit by bylo, že příslušné objekty v daný moment budou nevyužitelné pro činnost Senátu samotného. Tato skutečnost je v návrhu novely zákona č. 107/1999 Sb. výslovně vyjádřena.

Senát návrh zákona předkládá s přesvědčením, že naplnění nově stanovených úkolů Kanceláře Senátu též přiblíží činnost zákonodárného tělesa ČR zejména našim občanům. To je ostatně obecný trend všech parlamentů zemí EU, jak jsme se mohli přesvědčit při různých pracovních cestách do zahraničí.

Navrhovaná právní úprava je v souladu s ústavním pořádkem ČR a mezinárodními smlouvami, jimiž je ČR vázána.

Návrh zákona nezpracovává do právního řádu ČR právo ES/EU. Právo ES/EU danou problematiku neupravuje a ponechává úpravu na národním zákonodárství.

Předpokládány hospodářský a finanční dosah navrhované úpravy.

Navrhovaná právní úprava nepředpokládá zvýšení počtu zaměstnanců a vyšší potřebu rozpočtových prostředků v kapitole 303 – Senát Parlamentu ČR; neovlivní ani rozpočty krajů a obcí.

Prosím vás proto o podporu tohoto návrhu.

Děkuji za pozornost.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. Posadte se, prosím, ke stolku zpravodajů.

Organizační výbor určil zpravodajem pro první čtení senátora Václava Jehličku, kterému tímto uděluji slovo.

Senátor Václav Jehlička: Pane předsedající, dámy a pánové, mně zbývá tedy jako zpravodaji v prvním čtení pouze přednést návrh usnesení Senátu:

Senát Parlamentu ČR:

1. Prikazuje návrh senátního návrhu zákona k projednání výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice jako výboru garančnímu.
2. Žádá o jeho projednání Stálou komisí Senátu pro Ústavu a parlamentní procedury a Stálou komisí Senátu pro práci Kanceláře Senátu, které se svými stanovisky seznámí senátory.
3. Prodlužuje lhůtu k projednání návrhu senátního návrhu zákona ve výborech o 30 dnů, tj. do 19. září 2006.

Toto je návrh usnesení, pane předsedající.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji. Pane kolego, posadte se, prosím ke stolku zpravodajů.

Otevírám obecnou rozpravu a ptám se, kdo se hlásí do obecné rozpravy? Přihlásil se kolega Josef Vaculík, prosím.

Senátor Josef Vaculík: Děkuji za slovo. Mám pouze jednu drobnou připomínku k důvodové zprávě. Na straně tři této zprávy ve druhém odstavci shora zhruba uprostřed je zde věta, kterou cituji:

„Tímto návrhem by pro Kancelář Senátu měl být vytvořen i právní rámec, v němž by Kancelář Senátu mohla uskutečňovat společenské, kulturní, vzdělávací a jiné aktivity ve svých prostorách.“

Chtěl bych upozornit, že Kancelář Senátu nemá žádné prostory své, ve kterých by mohla pořádat jakékoliv akce. Proto prosím opravit znění tak, aby v této větě bylo uvedeno: “v prostorách Senátu“. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji, pane kolego. V případě, že návrh přikážeme výboru, což asi uděláme, tak se výbor jistě o to postará a vezme to v úvahu.

Hlásí se někdo dál do rozpravy? Nikdo se nehlásí, takže rozpravu končím. Pane navrhovateli, chcete k tomu něco říci?

Senátor Jaroslav Kubera: Jenom jednu větu, pane předsedající. Protože v návrhu usnesení Organizačního výboru byl návrh také přikázat ústavně-právnímu výboru jako garančnímu a my jsme dospěli k závěru, že vzhledem k tomu, že ústavně-právní výbor je navrhovatelem, tak proto to bylo vypuštěno. Jde jenom o to, aby to bylo jasné, proč tam zmizel ústavně-právní výbor a je tam výbor jiný. Děkuji.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Děkuji. Pane senátore Jehličko, chcete se vyjádřit k proběhlé rozpravě? Nechcete, dobře.

Ovšem nebyl podán návrh. (Z pléna: Byl přednesen návrh usnesení zpravodajem.)

Předpokládám, že byl podán návrh přikázat. Vzhledem k tomu, že jsme návrh zákona nevrátili navrhovateli k dopracování, ani jsme jej nezamítli, přikážeme návrh senátního návrhu zákona výboru či výborům k projednání.

Organizační výbor navrhuje přikázat návrh zákona ústavně-právnímu výboru jako garančnímu, dále výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice a o jeho projednání požádat Stálou komisi Senátu pro Ústavu a parlamentní procedury a Stálou komisi Senátu pro práci Kanceláře Senátu.

Pane zpravodaji, vy jste podával jiný návrh?

Senátor Václav Jehlička: Pane předsedající, já jsem zde přednesl již upravený návrh po dohodě s předsedou výboru, který byl označen jako garanční Organizačním výborem. Ústavně právní výbor se toho vzdává, protože je navrhovatelem a náš výbor bude jediným a garančním výborem, který návrh bude projednávat, a přednesl jsem to ve svém krátkém vystoupení v návrhu usnesení.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Ano, přikážeme tedy návrh výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice a požádáme o vyjádření obě komise.

Senátor Václav Jehlička: Obě komise a prodlužujeme lhůtu o 30 dnů, abychom měli určitou rezervu pro jednání, kdyby se výbor nemohl sejít z nějakých důvodů, ale budeme se samozřejmě snažit to projednat co nejdříve.

Místopředseda Senátu Edvard Outrata: Návrh tedy je, **přikázat návrh garančnímu výboru - výboru pro vzdělávání, vědu, kulturu, lidská práva a petice, požádat dvě stálé komise o vyjádření a prodloužit lhůtu pro projednání o 30 dnů.**

O tomto návrhu budeme nyní hlasovat.

Zahajuji hlasování. Kdo je pro tento návrh, ať stiskne tlačítko ANO a zvedne ruku. Kdo je proti tomuto návrhu, ať stiskne tlačítko NE a zvedne ruku.

Návrh byl přijat. V hlasování pořadové číslo 76 se ze 47 přítomných senátorek a senátorů při kvoru 24 pro vyslovilo 47, proti nebyl nikdo.

Tím končím projednávání tohoto bodu.

Zbývá nám dokončení bodu, který jsme projednávali předtím.

Přerušuji 12. schůzi Senátu do čtvrtka 2. listopadu 2006 10.00 hodin.

Všem vám přeji pěkné prázdniny!

(Jednání ukončeno ve 20.52 hodin.)